KATHLEEN DRYMON

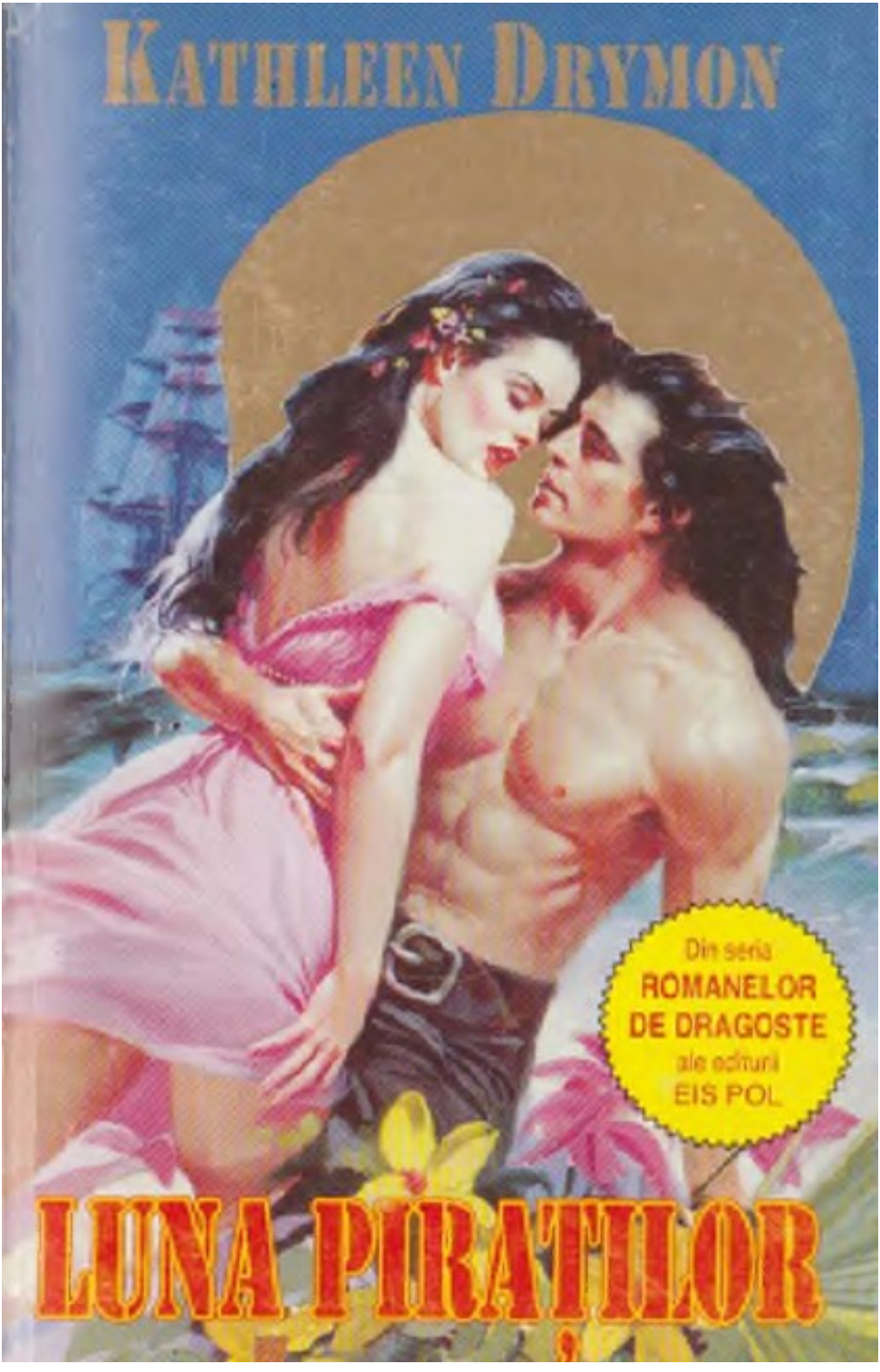

Din seria
ROMANELOR
DE DRAGOSTE
ale editurii
EIS POL

LUNA PIRAȚILOR

KATHLEEN DRYMON

LUNA PIRAŢILOR

Roman
Traducere din limba engleză
de Anca Ionescu

Editura EIS POL
Bucureşti 1994

PIRATE MOON
by KATHLEEN DRYMON

ISBN -973-96220-9-7

PROLOG

Londra, 1844

Strălucirea lumânărilor şi a lămpilor cu miros parfumat învăluia partea de jos a imobilului din strada Cockspur nr 122.

Un grup gălăgios de şase persoane intră prin uşa dublă din faţă, întâmpinat de o matahală de om şi de majordomul bordelului.

— Îmi permiteţi să vă iau pălăriile, domnilor?

Amos îşi amintea foarte bine când acelaşi grup vizitase ultima dată stabilimentul Rosei Bishop. Îşi amintea, de asemenea, că cei mai în vârstă din grup plătiseră pentru paguba produsă atunci.

În timp ce grupul cobora înaintând spre uşa larg deschisă a imobilului de trei etaje, unul din tineri îl înghionti în braţ pe tovarăşul său, şoptindu-i:

— Nu uita, Kat, că am acceptat să te luăm cu noi astă-seară cu condiţia că-ţi vei ţine ochii plecaţi şi-ţi vei trage pălăria în jos. Ochii ăştia verzi ai tăi te trădează al dracului.

Era uşor să-ţi dai seama că tovarăşul tânărului nu mai fusese niciodată într-un asemenea stabiliment. Ochii verzi, care se iţeau pe furiş pe sub borurile pălăriei din mătase neagră, se rotunjiră când una din fetele Rosei, purtând ceva mai mult decât un neglijeu negru, se săltă cu aplomb de pe perna de catifea roşie, cu margini

aurite, pe care zăcuse până atunci, şi, cu un mers vioi, se apropie de grup.

— Văd că domnii doresc să se distreze în seara asta, făcu din ochi cu o sclipire cunoscătoare, zâmbetul ei generos cuprinzând întreg grupul Numele meu este Milly, şi vă voi lăsa să pătrundeţi un mic secret, domnilor. Se apropie de ei, ca şi când într-adevăr ar fi avut să le spună un secret, în timp ce cu palmele îşi cuprinse bogăţia parţial expusă a sânilor abundenţi. Mi s-a dus vestea că în vreo două rânduri am fost în stare să înnod picioarele unui bărbat, aşa încălţate în cizme cum sunt. Şi, cu un râs senzual şi răutăcios, care nu mai lăsa nicio îndoială asupra invitaţiei sale, cu o mişcare experimentată a mâinilor, îşi eliberă sânii. Captând atenţia întregului grup, cele două rotunjimi gemene de came albă, cu sfârcurile întunecate, începură să se mişte circular, în vreme ce restul trupului lasciv rămânea nemişcat.

Toţi ochii se aţintiră asupra globurilor de carne albă ca laptele, ce continuau să se rotească. Tuşind uşor, primul tânăr, care îşi reveni în simţiri, murmură cu voce joasă:

— În regulă, Milly, sunt omul tău. Mi-aş putea înnoda un pic călcâiele în seara asta. Milly îl apucă de mână, nepermiţând alteia să se apropie, ceea ce l-ar fi putut face să-şi schimbe

hotărârea şi să aleagă pe altcineva. Stephen Robards prinse privirea celui numit Kat, şi, în vreme ce îl trăgea afară din grup, îi zise uşor:

— Pe Dumnezeul meu, Kat, sunt doar om, ce naiba!

Chiar în momentul în care grupul începuse să înainteze spre salonul principal, un bărbat frumos, cu pielea închisă la culoare, se opri în picioare, pe odihna de la etajul doi a scării. Înainte de a coborî, se aplecă şi cuprinse talia unei femei de vârstă mijlocie, cu trăsături palide, care se afla lângă el. Luându-i mâna în propria-i mână, cu mult mai mare, i-o sărută.

— Nu uita, Rose, să-i spui lui Prinny că-mi pare rău că de data asta nu am putut să-l văd cât am stat ta Londra.

— Oh, tare aş fi vrut să nu pleci aşa de repede pe vasul ăla îngrozitor. N-ai stat în port, în Londra, decât câteva amărâte de zile.

— Eşti gata să vii acum, Kat? Cred că ai văzut destul ca să fii mulţumit întrebă Robert Newberry, dar, urmărind privirea verde a lui Kat, care SE oprise asupra cuplului ce. Cobora scara, îşi dădu scama că vorbele sale se izbeau de nişte urechi surde.

Când Rose Bishop şi Garrick Steele ajunseră la capătul de jos al scării, fură întâmpinaţi de Amos şi atunci Kat observă că bărbatul aflat alături de femeie era chiar mai înalt decât majordomul.

După ce Rose şopti câteva instrucţiuni grăbite în urechea lui Amos, negrul se repezi să-i îndeplinească poruncile.

Micul grup se opri în picioare la marginea scării, ochii verzi nefiind în stare să se rupă de imaginea bărbatului şi a femeii. Şi aşa s-a întâmplat că grupul se lăsase surprins de apropierea negrului care, dintr-o singură mişcare, smulse pălăria cu boruri largi de pe capul lui Kat.

Un murmur făcu înconjurul încăperii aglomerate. Bărbaţii-clienţi, ca şi fetele Rosei Bishop, fură luaţi prin surprindere de cascada bogată de bucle negre, strălucitoare, care se revărsă de sub pălărie, ajungând până la talia costumului de mătase, minunat croit, pe care toţi, până în acel moment, crezuseră că îl poartă un tânăr bărbat.

Începură să circule şuşoteli pe seama identităţii tinerei femei, în vreme ce chiar şi bărbatul aflat alături de Rose Bishop părea că-şi regăseşte destul de greu calmul, privind spre apariţia de la picioarele scării. Părul de abanos care încadra textura catifelată a pielii şi strălucirea verde a ochilor de jad erau imposibil de ignorat.

Tovarăşii lui Kat fură primii care-şi veniră în simţiri. Trăgând-o de braţ, o târâră către uşa de la intrare, rupând vraja cu care o învăluise omul

cu ochii albaştri, de oţel.

1

Zvonul despre incidentul din salonul Rosei Bishop se răspândi prin Londra ca focul sălbatic. În dimineaţa următoare, aproape toţi servitorii din casa Wessely se adunară în jurul mesei de bucătărie brăzdate de tăieturi de cuţit, povestind ceea ce auziseră despre tânăra nepoată a bătrânei lor stăpâne.

— Cu siguranţă trebuie că era grupul ăla de tineri destrăbălaţi care o vizitează din când în când pe domnişoara Katelin şi care o împinge pe calea pierzaniei. Bethany, tânăra şi foarte naiva cameristă, îşi făcu cunoscută opinia asupra întregii afaceri.

— I sigur că Miss Katelin nu ar fi mers niciodată într-o casă cu o reputaţie atât de proastă, dacă nu ar fi fost condusă pe drumul ăsta.

Bertha Mallory, bucătăreasa cea grasă a casei Wessely, o fulgeră cu privirea pe tânăra cameristă.

— Afacerea asta poate foarte bine să fie un zvon şi o minciună, după câte ştiu. Nu că n-aş zice că domnişoara Katelin nu prea are grijă în unele cazuri.

Majordomul Thomas îşi înălţă vocea, în timp ce intra pe uşa bucătăriei.

— Stăpâna a primit un vizitator devreme, dis-de-dimineaţă, care i-a povestit toate amănuntele despre purtarea de astă-noapte a nepoată-sii în stabilimentul plin de păcate al Rosei Bishop.

— Un vizitator, zici? Berthei Mallory îi displăcea profund când Thomas strâmba din nas dispreţuitor la adresa celorlalţi servitori ai casei Wessely, aşa cum făcea acum.

— Ehei, reverendul Jonathan Dansmith în persoană a sosit acum hăt o oră. L-am condus imediat în salon, atât era de nerăbdător s-o vadă pe doamna.

Bertha trase adânc aer în piept.

— Şi de unde eşti tu atât de sigur că tocmai vestea despre purtarea de astă-noapte a domnişoarei Katelin l-a adus pe bunul reverend pe treptele de la uşa noastră?

Thomas îndreptă o cută imaginară de pe haina sa de catifea verde închis, în vreme ce simţea toţi ochii aţintiţi asupra sa.

— Nu am de gând să bârfesc pe socoteala afacerilor stăpânei, începu, vrând să sublinieze faptul că această ocazie reprezenta ceva cu totul neobişnuit pentru el. L-am auzit pe reverendul Jonathan Dansmith spunând că toată Londra vorbeşte că domnişoara Katelin ar fi fost prinsă pe neaşteptate în salonul faimoasei case ţinute de doamna Rose Bishop. Pronunţă numele femeii, ca şi când ar fi luat ceva greţos în gură.

— Şi ce vrei să spui, când zici că a fost prinsă pe neaşteptate? îl întrebă din nou Bertha Mallory pe Thomas.

— Bunul reverend spunea ceva despre domnişoara Katelin, cum că era îmbrăcată ca un bărbat şi că nu a fost descoperită decât atunci când cineva din personalul Rosei Bishop i-a luat pălăria de pe cap.

Thomas păru să-şi dea seama că bârfind cu servitorii aici, la bucătărie, coborâse dintr-o dată sub poziţia sa obişnuită.

— Sunt sigur că Doamna noastră a fost luată prin surprindere de această veste, ca oricare din noi, dar nu văd niciun motiv pentru care să stăm în jurul mesei de bucătărie discutând despre afacerile domnişoarei Katelin. Să ne întoarcem la lucru, înainte de a mai adăuga cine ştie ce.

Că stăpâna fusese luată prin surprindere, era un adevăr subînţeles. Elisabeth Wessely, în vârstă 71 de ani, stătea în picioare, ţeapănă ca o vergea de aramă, în faţa nepoatei sale, iar mânia i se citea mai mult decât evident, pe faţa brăzdată de riduri, pe care două pete de un roşu violent îi însemnau umerii obrajilor.

— Am trimis după avocatul meu, domnul Grisewald, Katelin. Se va ocupa de plecarea ta imediată la Saint Kitts! Privindu-şi nepoata atât de frumoasă, Elisabeth Wessely simţea cum i se domoleşte furia. Ştia, că, în mare măsură,

comportarea lui Katelin i se datora chiar ei şi vinovăţia va cădea asupra propriului său cap. O răsfățase pe fată scandalos de mult în ultimii zece ani.

— Mă trimiţi la Saint Kitts, mătuşă Elisabeth? La tata? strigătul tinerei femei exprima o totală neîncredere.

Se întâmplase de multe ori ca nepoata să fie prinsă jucând feste celor din jur, în ultimii zece ani. Fusese exmatriculată de la şcoală pentru că ajutase o altă fată să se strecoare la grajduri, într-o noapte târziu pentru a se întâlni cu fiul grăjdarului şef întâmplarea se petrecuse într-o şcoală de fete, unde mătuşa sa o trimisese cu speranţa că va face din ea o tânără lady. Altădată, încercase să-şi ajute prietena, pe Myra Livingston, să fugă cu iubitul, dar fuseseră prinse amândouă de tatăl Myrei. Mătuşa se supărase şi atunci, dar nu o ameninţase niciodată că o va izgoni din casa ei. Chiar şi atunci când s-a descoperit că nepoata Katelin se deghiza în băiat şi lua lecţii de scrimă, împreună cu prietenii ei din totdeauna – aceiaşi prieteni cu care ieşise seara trecută – mătuşa nu reacţionase atât de drastic.

— Mătuşă Elisabeth, nu poţi fi atât de supărată pe mine, încât să nu-mi acorzi cel puţin şansa de a explica ceea ce s-a întâmplat cu adevărat noaptea trecută.

Capul cu păr cărunt, coafat strâns, se mişcă instantaneu în faţă şi în spate.

— De data asta nu, draga mea. M-am hotărât deja. Te porţi sălbatic aici, la Londra! Ai nevoie să fii strunită cu putere de un bărbat care să-şi asume responsabilitatea în ceea ce te priveşte, înainte de a mai întreprinde ceva şi mai bizar decât vizitarea unui loc atât de rău famat ca cel pe care l-ai vizitat seara trecută. Ca şi când fata ar mai fi putut întreprinde ceva şi mai năstruşnic! Elisabeth Wessely luase această hotărâre sub îndrumarea reverendului Jonathan Dansmith şi nu avea de gând să dea înapoi în faţa ameninţării lacrimilor nepoatei.

— Dar, mătuşă Elisabeth, nu l-am văzut pe tata de zece ani. Nu mi-a trimis niciun cuvânt de când a părăsit Londra pentru Saint Kitts! Katelin refuza să creadă că mătuşa ei putea fi atât de crudă.

— Avocatul meu m-a ţinut la curent cu afacerile tatălui tău, în tot cursul acestor ani, mărturisi Elisabeth. Nu o informase pe Katelin asupra acestui lucru până acum, deoarece nu vedea niciun motiv pentru care ar întrista-o pe fată fără vreo cauză anume. Richard Ashford nu considerase că este necesar să-şi informeze fiica asupra vieţii noi pe care şi-o clădise, iar Elisabeth, cu atât mai mult, nu apreciase că era cazul să repete nepoatei ceea ce îi comunica

avocatul. Tatăl tău locuieşte încă pe plantaţia din insula Saint Kitts, pe care a moştenit-o după moartea mamei tale. Nu precizează însă, de teamă ca nu cumva Katelin să-şi întărească argumentaţia, că Richard se recăsătorise, la scurt timp după sosirea sa pe insulă. Cu toate acestea, Elisabeth credea că probabil mariajul fusese, în cele din urmă, soluţia cea mai bună. O altă femeie, cu câţiva ani mai tânără decât ea, ar fi educat-o, probabil, mult mai bine decât fusese ea în stare s-o facă, pe această tânără, cu voinţa atât de puternică.

— Nici nu îmi mai cunosc tatăl! pledă Katelin, în vreme ce trăgea cu ochiul spre linia înclinată şi neclintită a mătuşii sale. Temându-se de ceea ce ar putea fi mai rău, îşi simţi lacrimile prelingându-se în jos pe obraji.

Elisabeth oftă uşor. Îşi făgăduise, înainte de a veni în camera nepoatei, să reziste cu tărie în faţa dificultăţilor care ştia că vor apărea. Nu luase această hotărâre pentru ca să o pedepsească pe tânăra fată; credea cu adevărat că nepoata va beneficia de pe urma îndrumărilor paterne.

— Tatăl tău te iubeşte cu toată dragostea, Katelin. Când mi te-a lăsat în grijă, după moartea mamei tale, era prea copleşit de propriul necaz ca să mai aibă grijă şi de nevoile tale. E un om bun, Katelin. Întotdeauna ţi-am spus acest lucru

şi, dacă nu aş fi convinsă de asta, nu te-aş trimite la el. Cu trecerea timpului, vei vedea că am avut în vedere numai interesul tău, spre binele tău. Doresc ca de acum încolo să nu mai părăseşti casa până vei pleca din Londra. Mă tem că bârfitorii se distrează de minune pe seama ultimelor tale isprăvi şi, drept să-ţi spun, draga mea, numele Wessely a avut destul de suferit. Şi cu asta Elisabeth se îndreptă către uşă, dar, mai înainte de a apăsa clanţa, probabil, fu cuprinsă de mici regrete.

— Dragă, încearcă să-ţi adaptezi viaţa după a tatălui tău, măcar doi ani. Dacă, după această perioadă de timp, vei mai duce dorul Londrei, atunci îţi promit că vei putea să te întorci la mine. Deschizând uşa, ieşi afară din cameră.

Katelin Ashford rămase în picioare, privind cum dispare din cameră spatele drept al mătuşii: Ştergându-şi lacrimile cu dosul mâinii, Katelin încercă să-şi întărească sufletul, spunându-şi că mătuşa se va înduioşa cu siguranţă. Probabil că folosea aceste ameninţări doar ca mijloc de pedeapsă şi într-o zi sau două îşi va schimba hotărârea. Mătuşa Elisabeth mi putea vorbi serios atunci când declara că o va trimite la Saint Kitts.

2

Singură, în picioare, pe puntea de lemn a

vasului numit Caroline, Katelin se sprijinea de balustradă şi îşi ştergea lacrimile. Docurile Londrei dispăreau încet în ceaţa rece, care cuprinsese marea până la mal. Se întreba, chiar dacă o făcea cu întârziere, cum de întreaga afacere ajunsese la acest sfârşit trist. Totul se petrecuse atât de repede, încât abia îşi mai amintea cu greu ultimele zile.

Din acea dimineaţă când mătuşa o anunţase că urma să părăsească Londra pentru Saint Kitts, Kat fusese izolată în spatele zidurilor de piatră ale casei Wessely. Prietenii ei, inclusiv câţiva, din tinerii cu care fusese în acea noapte nefastă la stabilimentul Rosei Bishop, fuseseră îndepărtaţi chiar de la uşa de intrare, de către reverendul Thomas, conform ordinelor stricte ale mătuşii Elisabeth. Însăşi Katelin fusese oprită să facă vreun pas în afara casei, până în această dimineaţă, când, împreună cu numeroase cufere şi cutii ce conţineau lucrurile sale, fusese condusă de Elisabeth Wessely, cu trăsura casei, până la cheiul aglomerat al Londrei, unde mătuşa şi nepoata îşi luaseră rămas bun, lăcrimând din plin. Katelin fusese zorită să traverseze cheiul şi să se îmbarce pe Caroline. Mătuşa, care abia mai putea fi recunoscută prin perdeaua deasă şi învolburată a ceţii, îi făcea cu mâna semne de drum bun.

Simţind mişcarea vasului sub picioare şi

usturimea sărată a mării, amestecată cu ceaţa învăluitoare, Katelin îşi tamponă ochii traşi cu o batistă tivită cu dantelă. Doi ani lungi, departe de casă şi de prieteni! Gândul nu înceta de a-i juca în cap. Era ca şi când ar fi fost izgonită de lângă tot ceea ce iubea.

— Scuzaţi-mă, domnişoară Ashford. Gândurile-i negre fură întrerupte. Căpitanul m-a trimis să văd dacă nu aveţi nevoie de ceva. Secundul de pe Caroline era un bărbat tânăr, înalt şi suplu, în jur de de ani. Avea părul castaniu, tăiat scurt, sub cascheta de marinar, iar ochii căprui îi trădau manierele degajate. Era cunoscut de către camarazii săi sub numele de Scotty şi se ştia că este întotdeauna gata să admire o femeie frumoasă. Iar acum era mai mult decât mulţumit să îndeplinească ordinul căpitanului.

Kat aflase de la domnul Grisewald, care venise pe chei să se întâlnească cu ea şi cu mătuşa Elisabeth, înainte de plecarea vasului, că nava Caroline era un vas comercial, care transporta în cală vinuri fine şi lăzi ferecate, pline cu dantelă şi lenjerie. Ştia că este singura femeie din cei patru pasageri îmbarcaţi, totuşi, Katelin nu se aşteptase la vreo atenţie deosebită din partea ofiţerilor. În timp ce tânărul îmbrăcat în haină marinărească de culoare albastru închis îi aştepta răspunsul, un zâmbet uşor alunecă pe buzele arcuite ale fetei. La urma urmei s-ar

putea ca voiajul spre Saint Kitts să nu fie chiar atât de plicticos. Dând din cap, răspunse:

— Mulţumesc, dar cred că mă voi retrage în cabină.

Chiar cu ochii scăldaţi în lacrimi, zâmbetul ei făcu să tresară pieptul secundului, vocea ei, atât de dulce, de ritmată, îi stărui în urechi multă vreme după ce sunetul de pe buze se stinse. I-a trebuit o vreme îndelungată să-şi poată reveni, în timp ce privirile-i castanii o urmăreau, ca şi când ar fi aşteptat vreun favor din mâna ei atât de delicată.

— Atunci ceai? se bâlbâi în cele din urmă, simţind cum i se îmbujorează faţa. Vă voi trimite ceaiul în cabină, se grăbi să explice şi, simţindu-se mai tulburat chiar decât un adolescent fără experienţă, se îndepărtă, nerăbdător să îndeplinească propriul ordin.

Pe când cobora în grabă puntea, îndreptându-se spre bucătărie, privi înapoi peste umăr, ca să mai zărească o dată frumuseţea aceea neobişnuită, îşi va acorda onoarea de a-i duce personal tava cu ceai în cabină, nu va lăsa pe băiatul de serviciu s-o facă. Şi îi va spune căpitanului Howard că ar fi încântat să o întreţină pe domnişoara Ashford pe toată durata călătoriei la Saint Kitts.

Reacţia ofiţerului, atât de flatantă, nu reprezenta, totuşi, nicio noutate pentru Katelin.

În ultimii ani, de când se transformase dintr-o fată stângace, cu picioare lungi, într-o tânără femeie sigură pe ea, se bucurase de curtea multor bărbaţi. Şi, totuşi, îi râmase un mic zâmbet pe buze, privindu-l pe tânărul care se grăbea, traversând puntea vasului. Strângându-şi haina căptuşită cu blană puţin mai strâns în jurul umerilor, se îndreptă spre cabină.

Cabina lui Katelin era mică, deoarece aproape tot spaţiul de pe Caroline era destinat transportului de mărfuri. Un pat de campanie pe un perete, o masă şi un dulap pe celălalt perete alcătuiau tot mobilierul cabinei. Despachetându-şi câteva lucruri de îmbrăcăminte şi aranjându-şi articolele de toaletă pe măsuţă, Katelin îşi trecu peria prin părul lung, mai înainte de a-şi agăţa haina în micul dulap, apoi întinse mâna după cartea pe care o citea pe când se afla în casa mătuşii.

Câteva minute mai târziu, se auzi o ciocănitură în uşa cabinei. Aşezând cartea de o parte, Katelin se trezi în faţa tânărului ofiţer, care stătea în picioare, cu o tavă cu ceai în mână. ÎI întâmpină cu un zâmbet generos.

— V-aţi întors atât de repede, spuse oarecum surprinsă.

Secundul intră în cabină şi aşează tava jos, la picioarele patului. Dacă ar fi fost după el, nu ar fi spus că s-a întors destul de repede. Katelin

Ashford era probabil cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată. Fără haină, apărea şi mjii evident că fusese binecuvântată din plin cu farmec. Purta un costum de călătorie cu o croială modernă, fusta din catifea neagră se mula pe şolduri, acoperindu-i picioarele lungi şi zvelte, jacheta roşie, lungă până la talie, îi venea perfect peste bluza de mătase albă, proaspătă, punând în evidenţă o cravată de dantelă roşie la gât. Cu buclele-i strălucitoare, de abanos, curgând libere pe spate, reprezenta perfecţiunea însăşi, aşa cum stătea în picioare în faţa lui.

— Ceaiul vă va încălzi, domnişoară, bâigui în cele din urmă, revenindu-şi din stupoare şi sperând că nu a apărut ca un prostănac în faţa ei.

Ceea ce îi lipsise cel mai mult lui Katelin, pe când se afla sechestrată în casa Wessely, fusese tocmai societatea prietenilor ei masculini. Învăţase de foarte devreme că devenea cu atât mai mult ea însăşi, eu cât se afla înconjurată de mai mulţi bărbaţi. Bărbaţii ştiau mult mai bine decât femeile cum să se distreze. Îl găsea interesant pe tânărul care stătea acum în picioare, în faţa ei, deşi puţin cam timid.

— Ceaiul este foarte bine venit, domnule...? Katelin dorea să-l facă să se simtă în largul său şi se gândea că încercarea de a-i afla numele ar fi un bun început.

— Numele meu este Scott Roberts, domnişoară. Aproape toţi mă strigă Scotty. Sunt secund pe Caroline, şi nu ezitaţi să-mi spuneţi orice doriţi. Scotty întârzie în cabină, nevrând să plece şi să revină la îndatoririle sale.

— Bine, domnule – vreau să spun, Scotty – vă mulţumesc încă o dată pentru ceai. Katelin zâmbi, distrându-se imens în acel moment. Care femeie în toate minţile nu s-ar fi bucurat să fie copleşită de laude mute, aduse frumuseţii sale, aşa cum i se întâmpla ei acum, deoarece ochii cu sclipiri castanii-verzui ai tânărului îi spuneau tot ceea ce buzele nu reuşeau!

Secundul rămase în picioare, încă un minut, cu privirile holbate. Apoi, întorcându-se în cele din urmă, o porni spre uşă, dar se opri brusc înainte de. A răsuci mânerul clanţei.

— Masa se serveşte în cabina căpitanului la ora şase. Pasagerii iau masa, de obicei, împreună cu ofiţerii de pe vas.

— Bine, atunci sunt sigură că ne vom revedea din nou la ora mesei, Scotty, replică Katelin.

Rezemându-se de perna proptită de peretele cabine, cu ceaşca de ceai şi cartea alături, Katelin îşi petrecu prima zi pe mare, mai puţin neliniştită. Hotărâtă să ia partea bună a lucrurilor, admise, chiar dacă numai în mică măsură, că după toţi aceşti ani; era nerăbdătoare să-şi revadă tatăl.

Își amintea perfect ziua când că şi tatăl ei sosiseră în casa Wessely şi, aşezaţi în salonul din faţă, tatăl ei îşi ştergea lacrimile care îi şiroiau pe obraji. Încă îşi mai amintea cuvintele lui când îi spunea, cu un glas frânt, mătuşii, că tot ceea ce cere este puţin timp ca să încerce să se deprindă cu ideea pierderii iubitei lui soţii.

Kateline Ashford, mama lui Katelin, murise la naştere, încercând să aducă pe lume copilul pe care ea şi soţul ei îl doriseră atât de mult. O dată cu moartea ei, murise ceva şi din viaţa lui Richard Ashford. Îşi făcea reproşuri şi se acuza de faţă cu

Elisabeth, iar durerea îi sporea de fiecare dată când se uita la fiica sa, care era imaginea vie a mamei ei.

Nu avusese loc nicio discuţie în contradictoriu. Elisabeth era mai mult decât de acord să-şi asume responsabilitatea creşterii singurului copil al scumpei sale surori. Richard Ashford părăsise Anglia şi plecase două zile mai târziu la Saint Kitts, unde dispunea de o plantaţie numită Coral Rose, moştenită de la un văr al său. Cât despre Katelin, de atunci încolo, nu mai auzise nimic despre tatăl ei. Câţiva ani, acesta menţinuse relaţii sporadice cu mătuşa ei, dar nicio scrisoare nu-i fusese trimisă direct lui Katelin.

În decursul anilor, Katelin îşi împietrise inima

faţă de tatăl dezertor. Era mai mult decât fericită să trăiască în casa mătuşii din Londra.

Dacă ar fi să spunem adevărul, îngrijorarea fusese cauza nemaipomenitelor isprăvi ale lui Katelin la Londra, mulţi dintre cei care o cunoşteau pe mătuşa ei nu ar fi putut descoperi acest lucru vreodată. Iar plictiseala fusese cu siguranţă cauza vizitei pe care ea şi prietenii ei o făcuseră rău famatului stabiliment al Rosei Bishop. Katelin era plictisită de moarte de seria petrecerilor la care participa micul ei grup; aceleaşi feţe, aceiaşi parteneri de dans, aceeaşi conversaţie neghioabă. În seara în care îi auzise pe Robert Newberry şi Jaffrey Spancer vorbind despre infama Rose Bishop, se hotărâse la repezeală să se deghizeze într-un tânăr gentleman şi să-i însoţească.

În vreme ce ceaiul se răcea, iar cartea îşi pierduse de mult orice interes, Katelin stătea întinsă pe spate, sprijinită în pernă şi se odihnea. Dacă nu ar fi fost bărbatul acela care stătea pe scară, vorbind femeii, despre care mai apoi aflase că era însăşi Rose Bishop, nu ar fi fost niciodată descoperită. Micul ei grup ar fi ieşit pe uşa din faţa stabilimentului, aşa cum intrase, în loc să fie târât afară de către Robert, în timp ce fiecare bărbat sau fată de-a Rosei, se holbau la ea.

Tot ceea ce se petrecuse, din momentul în

care. Îşi ridicase privirea spre scară şi zărise cuplul şi până în această clipă, era din cauza acelui diavol cu ochi albaştri, frumos şi întunecat.

Masa la bordul vasului Caroline se dovedi un eveniment plăcut, Katelin, singura femeie din micul grup, fiind, evident, în centrul atenţiei. Mai erau alţi trei pasageri şi cu toţii apăruseră în cabina căpitanului, – pentru a lua masa împreună. Căpitanul John Howard era o gazdă agreabilă. Bărbat pe la şaizeci de ani, cu par cărunt, zvelt, turna cu amabilitate vin tovarăşilor săi şi se interesa de confortul fiecărei persoane îmbarcate pe vasul său.

Aşezată la dreapta căpitanului, Katelin devenise destinatarul tuturor întrebărilor adresate de bărbaţii din încăpere, ofiţeri şi pasageri.

— Aţi mai fost înainte în Caraibe, domnişoară Ashford, sau, de fapt, aţi mai călătorit vreodată pe un vas? întrebă un domn corpolent, cu ochi negri, care clipeau într-una, şi cu smocuri cărunte de păr ieşind din fiecare ureche.

— Adevărul este, domnule Graham, că am mai fost pe vase, dar niciodată departe de Anglia. Pe când mă aflam la şcoală, tatăl unei bune prietene definea o linie maritimă şi, într-o vară, ne-a luat pe amândouă la bordul unui vas, pentru câteva zile. M-a învăţat atunci multe despre navigaţie şi

trebuie să recunosc că mi-a plăcut fiecare minut din acea experienţă.

— Ah, dragă domnişoară, atunci vă aflaţi aici de plăcere. Nimic pe lume nu se poate compara cu o zi caldă, tropicală, pe plaja de la Saint Kitts. Austin Graham zâmbi tandru, ca şi când şi-ar fi adus aminte de o după-amiază încântătoare, petrecută cândva, de mult.

— Dar sunt şi multe motive să te fereşti de Caraibe, dragă doamnă. Nu-l lăsaţi pe prietenul meu aici de faţă să vă amăgească, contraatacă un bărbat slab, de vârstă medie, cu o barbă lungă ce îi împodobea faţa. Lui Katelin i se spusese că acesta era tovarăşul de călătorie al lui Austin Graham. Felul său de a fi era cu totul opus celui al prietenului său; privea întotdeauna partea întunecată a lucrurilor.

— Şi, vă rog, spuneţi, domnule Parrish, de ce anume ar trebui să mă feresc?

Dl Parrish îşi concentră atenţia asupra tinerei femei.

— Păi soarele ar fi unul din lucrurile de care ar trebui să vă feriţi. Ar putea să usuce complet un ten delicat ca al dumneavoastră. Şi încă ceva, apele de aici şi cele din jurul Caraibelor sunt infestate cu piraţi şi ucigaşi. Doamne, o tânără doamnă ca dvs. Ar avea puţine şanse, în compania acestor pungaşi.

— Cu siguranţă că aţi întâlnit astfel de oameni

în călătoriile dvs, domnule Parrish? Katelin, ca toţi ceilalţi din grup, auzise poveşti despre piraţi. Dar, rareori se întâmplă să auzi asemenea poveşti din gura cuiva care să se fi întâlnit vreodată cu aşa-numiţii piraţi sau ucigaşi.

— Păi… oh, desigur că nu am avut personal această neşansă. Dar, ţineţi minte vorba mea, sunt destui cei care au avut-o şi încă şi mai mulţi cei care nu au trăit să-şi povestească propria întâmplare. Joel Parrish aruncă mai multe rânjete celor din jurul mesei şi, scuturând o scamă invizibilă de pe mâneca jachetei închise la culoare, îşi îndreptă trupul în scaun.

— Bristol Jack este cel mai rău din toţi. Poate că aţi auzit de el? Privirea sa îi includea şi pe bărbaţi.

— Păi, a ucis şi a mutilat sute prin Caraibe! Aşa se gândea, lasă-l pe fiecare dintre ei să fie cuprins de remuşcări.

Căpitanul Howard răspunse, sătul de asemenea discuţie:

— Domnişoară Ashford, vă sugerez să vă luaţi o pălărie care să vă protejeze de razele strălucitoare ale soarelui tropical, cât despre ceilalţi, – şi aici se uită cu înţelegere la Joel Parrish, ca şi când l-ar fi avertizat să rămână liniştit – nu aveţi de ce să vă temeţi, atâta vreme cât sunteţi la bordul vasului Caroline. Echipajul meu vă va apăra onoarea până la ultima suflare,

aşa cum sunt sigur că ar face-o fiecare bărbat din această cabină.

Katelin zâmbi cald către cei aşezaţi în jurul ei; aceştia înclinară din cap, în semn că sunt de acord cu vorbele căpitanului.

— Desigur, nu mi-e frică de piraţi. Râse încetişor, crezând că lumea piraţilor, a gardienilor, a negrilor şi a ucigaşilor fusese de mult îndepărtată din propria-i viaţă.

3

După prima noapte petrecută la bordul vasului, Katelin descoperi că este destul de uşor să-l evite pe secund.

Îşi petrecu mare parte din timp în cabina ei, citind, dar, uneori, stătea lângă balustradă şi privea marea. Adesea, câte unul dintre pasageri se afla pe punte şi i se alătura pentru câteva momente, bucurându-se de compania ei plăcută.

Mai rămăseseră doar câteva zile până la Saint Kitts, când vremea se strică. În acea seară, cina din cabina căpitanului se dovedi o sursă în plus de tensiune deoarece vasul era izbit fără încetare de valuri. Totuşi, Katelin se simţea bine. Nici măcar vremea rea nu-i putea afecta dragostea pentru mare.

— Am să-i rog pe toţi pasagerii să rămână în cabinele lor până când se va îndrepta vremea asta păcătoasă, anunţă căpitanul Howard, în

vreme ce Duffy căra farfuriile afară. Uneori furtunile din această zonă pot deveni violente şi nu aş dori să se întâmple ceva neplăcut vreunuia dintre dumneavoastră.

Tocmai când Katelin ieşea din cabina căpitanului, un val uriaş izbi vasul. Katelin se agăţă de balustrada de siguranţă, care se afla de-a lungul coridorului şi, în vreme ce vasul îşi recăpăta poziţia, secundul se apropie şi îşi puse mâna pe spatele fetei, spre a o împiedica să cadă.

— Domnişoară Ashford, sper că nu am făcut nimic care să vă ofenseze.

— Desigur că nu Scotty, rosti cu voce ascuţită Katelin, dar, dându-şi seama că l-ar fi putut jigni pe tânăr, Katelin îi zâmbi uşor, ca să-i arate bunăvoinţa ei.

Apoi, un alt val izbi vasul şi Katelin trebui să se ţină cât putu de strâns, ca să nu cadă pe punte şi să se rostogolească pe culoar. Efortul de a menaja susceptibilitatea secundului se dovedi mai presus de puterile ei.

— Poate mâine o să avem răgazul să mai vorbim despre asta, îi strigă, încercând să acopere zgomotul, ca de tunet, al valurilor ce se spărgeau de vas. Acum nu vreau decât să ajung în cabină.

Scotty îşi dădu seama că nu era momentul potrivit să-i vorbească despre sentimentele lui,

mai ales că furtuna părea a se înrăutăţi din moment în moment. Înţelese că nu mai avea decât foarte puţin timp de petrecut în tovărăşia ei, era nevoie de el sus pe punte, alături de restul echipajului care se lupta cu furtuna îndrăcită.

— Vă rog să mă iertaţi, strigă. Desprinzându-i mâinile de pe balustrada de siguranţă, o apucă strâns de talie şi o conduse în cabina ei.

Katelin răsuflă uşurată când închise uşa cabinei şi se grăbi să ajungă în patul ce prezenta mai multă siguranţă. Mulţumi Domnului că era bine ancorat în podea, ca de altfel tot restul mobilierului din cabină.

Acum, tot ce-i mai rămânea de făcut era să aibă grijă să nu fie azvârlită din pat pe podea.

Noaptea i se păru fară sfârşit, aşa cum zăcea îmbrăcată pe pat, fără măcar o lumânare, care să-i mai potolească frica. Zgomotele de deasupra capului, care nu lăsau nicio îndoială asupra furtunii şi a vântului sălbatic, o înfricoşau şi mai mult, dându-i senzaţia că vasul Caroline avea să fie sfâşiat din moment în moment. Spre dimineaţă, Katelin sări în picioare în pat, când auzul îi fu izbit de zgomotul asurzitor al unei trosnituri care părea că rupe vasul în două. Imediat urmă o a doua trosnitură, dar mai puţin intensă, de această dată.

Primul gând al lui Katelin fu să scape din

cabină. Încercând să se ridice de pe pat, simţi corabia deviind, apoi înaintând brusc, după care se trezi căzând pe spate. Câteva minute mai târziu, totul părea calm.

Katelin încercă să-şi aşeze mai întâi un picior pe podea, apoi celălalt, aşteptându-se ca, în orice clipă, să fie trântită la pământ. Respirând adânc, începu să-şi caute drumul spre uşa cabinei, gata să se agaţe de orice mobilă, dacă ar fi trebuit să-şi menţină echilibrul. Dar Caroline părea să despice valurile liniştită, cel puţin pentru moment. Deschise uşa şi aruncă o privire în jurul culoarului de trecere.

Podeaua era plină de apă – apă de ploaie şi apă de mare, sau amestec de ape – dar, ignorându-şi papucii uzi, îşi continuă drumul spre puntea de sus.

Katelin păşi pe punte. Un fum usturător îi invadă nările. Pe când cotea, strigăte şi urlete îi izbiră urechile şi rămase împietrită, privind echipajul care se lupta frenetic cu limbile de foc ale unui incendiu ce cuprinsese mare parte din catargul principal.

Un fulger despicase catargul în două, dar flăcările portocalii, strălucitoare, înghiţeau deopotrivă lemnul şi pânzele.

Katelin nu putu face nicio mişcare, holbându-se la echipajul care alerga cu găleţi de apă, încercând să oprească focul. Ploaia încetase tot

atât de repede pe cât începuse în ziua anterioară şi, deşi marea era acum calmă, dezastrul lăsat de furtună se făcea simţit peste tot.

— Vas la pupă! strigă matelotul de la înălţimea postului său de observaţie şi toţi ochii fură atraşi în direcţia indicată de marinar.

Caroline începuse să se încline şi singura modalitate de remediere era să fie ajutată să ajungă într-un port.

Katelin se simţi uşurată, grăbindu-se, alături de ceilalţi pasageri, să ajungă la balustrada de pe punte, de unde putea să vadă corabia ce aluneca cu repeziciune, apropiindu-se de ei.

— Să ne rugăm să nu fie corabie de piraţi, ori chiar Bristol Jack şi banda lui de ucigaşi, rosti un membru al echipajului şi, ca să întărească cele spuse, trimise o scuipătură puternică, plină cu zeamă de tutun, peste balustradă.

— Apoi niciunul din noi nu mai apucă să vadă soarele de mâine, dacă-i el, adăugă un alt marinar, privind ţintă către corabia care se apropia.

— E sub pavilion britanic, căpitane, strigă matelotul de veghe, privind prin lunetă spre vas. Pe măsură ce se apropia, fiecare detaliu al navei era imediat raportat căpitanului Howard. Numele este Vrăjitoarea Mării

Echipajul şi pasagerii răsuflară uşuraţi. Toţi începură să vorbească în acelaşi timp,

bucurându-se că vasul arbora steagul ţării lor şi nu capul de mort, de care fiecare se temuse în sinea sa.

Era evident că vasul Caroline se afla deja într-o situaţie foarte dificilă. Fără catargul principal, înainta prea puţin, şi, dacă ar fi cedat, ar fi apărut o spărtură largă, prin care apa mării ar fi pătruns nestingheritä în măruntaiele vasului. Chiar în acest moment, oamenii se luptau cu pompele, ca să scoată apa care intra înăuntru, tot atât de repede, pe cât era pompată afară.

Apropierea vasului britanic era un semn dumnezeiesc. Căpitanul Howard ordonă în grabă să se ridice steagul, cu însemnul de alarmă, şi porunci echipajului să se pregătească de întâlnirea dintre cele două vase.

Vrăjitoarea Mării era un vas zvelt, cu pânze de culoare gri deschis. Părea să fi apărut din neant şi, în scurtă vreme, iat-o navigând alături. Un tânăr, cu o barbă îngrijită şi cu mustăţi" pe oală", îmbrăcat în haină marinărească, apăru pe punte şi strigă în direcţia vasului Caroline.

— Am văzut steagul cu însemnul de alarmă. Vă poate ajuta cu ceva Vrăjitoarea Mării?Era evident că omul era foarte prudent în ceea ce priveşte Vrăjitoarea Mării, ţinându-se la distanţă, în vreme ce privirea-i întunecată cerceta cu grijă puntea vasului avariat.

Căpitanul Howard nu ezită să-i răspundă,

strigând la rândul său.

— Ah, vasul meu are mare nevoie de reparaţii. Ne aflăm în drum spre Saint Kitts, dar furtuna ne-a provocat stricăciuni serioase. Cerceta în acelaşi timp echipajul de pe puntea celuilalt vas şi, negăsind nimic care să-l neliniştească, mulţumi din nou sorţii norocoase.

— Cu siguranţă, căpitanul va fi mai mult decât bucuros să vă ofere serviciile sale. Dacă aţi vrea, căpitane, să veniţi la bordul nostru, aţi putea discuta cu el în cabina sa, răspunse strigând tânărul.

În câteva minute, cele două vase se apropiară într-atât, încât căpitanul Howard putu ajunge pe puntea celuilalt vas. Echipajele şi pasagerii ambelor vase strigau urale, în vreme ce căpitanul Howard şi secundul de pe Vrăjitoarea Mării se îndreptau spre cabina căpitanului.

Katelin privea în expectativă, bucurându-se de conversaţia animată din jurul ei.

Căpitanul Howard lipsise doar scurt timp, şi, reapărând pe Car oii ne, părea foarte satisfăcut de timpul petrecut cu căpitanul de pe Vrăjitoarea Mării.

— Un tip foarte chipeş, căpitanul Steele. Da, într-adevăr, e de toată isprava. Ne va conduce până Saint Kitts. Se pare că avem aceeaşi destinație. Căpitanul Howard se întoarse către Katelin. Domnişoară Ashford, căpitanul Steele a

acceptat, cu toată curtoazia, să vă continuaţi călătoria la bordul vasului său. Sunt sigur că va fi mult mai confortabil pentru dumneavoastră, şi vă va scuti de toate neplăcerile călătoriei la bordul unui vas avariat.

Căpitanul Howard îşi lăsă mâna pe spatele fetei şi o conduse către puntea de scânduri, care fusese aşezată spre a uni cele două vase. Echipajul de pe Vrăjitoarea Mării alerga de colo-colo pe punte, încercând s-o ţină agăţată pe Caroline cu cângi şi cârlige, dar, de îndată de Katelin puse piciorul pe punte, mulţi dintre ei se opriră, urmărind-o cu privirea.

Căpitanul Howard o conduse la secundul Lucas Bennett, în vreme ce restul echipajului de pe Vrăjitoarea Mării rămăsese uluit de frumuseţea ei rară. Privirea lui Bennett o fura din cap până în picioare, iar ochii ei verzi strălucitori îl făceau să-şi simtă inima bătându-i nebuneşte în piept.

Scotty fu cel care-l readuse la realitate pe secund, când apăru pe punte, cu valizele lui Katelin. Observându-l pe celălalt bărbat, care se holba la femeia pe care sperase s-o câştige pentru sine, Scotty se exprimă într-o manieră rece:

— Domnişoara Ashford va avea nevoie de ospitalitatea dumneavoastră numai pentru două zile, până când vom ajunge la Saint Kitts.

— Oh, în două zile ne vom vedea la destinaţia

noastră, adăugă şi căpitanul Howard. Odată ajunşi la Saint Kitts, Domnişoara Ashford se va întâlni cu familia sa, iar noi ne vom face reparaţiile. Vă rog să-i transmiteţi căpitanului dvs. Încă o dată mulţumirile şi recunoştinţa mea, pentru sprijinul acordat.

— Voi avea grijă ca domnişoara Ashford să se bucure de tot confortul, fiţi siguri, căpitane. Cuvintele secundului se adresau căpitanului Howard, dar, în vreme ce le rostea, îl aţintea cu privirea pe Scotty, ca şi când ar fi vrut să le adauge un înţeles mai profund.

După ce căpitanul Howard şi Scotty părăsiră Vrăjitoarea Mării, secundul o conduse pe Katelin în propria lui cabină, unde îi explică:

— Îmi voi lua doar câteva lucruri, după care nu vă voi mai deranja, domnişoară Ashford.

— Oh, nu, nu pot să vă iau cabina, obiectă Katelin, privindu-l pe tânărul care-şi îndesa câteva lucruri într-un sac de pânză.

— Mă tem că nu aveţi un alt loc în care să mergeţi. Îmi voi instala un hamac jos sub punte, alături de restul oamenilor. Dându-şi seama de stânjeneala fetei, judecând după umbra de îngrijorare care îi întuneca frumuseţea feţei, adăugă cu glas blând: La urma urmelor, nu vor fi decât câteva zile, până când vom ajunge la Saint Kitts.

— Cred că aveţi dreptate, domnule...? Katelin

încerca să-şi aducă aminte dacă i se spusese numele tânărului.

— Lucas Bennett, la ordinele dvs. Tânărul cu barba îngrijită şi mustăţi pe oală se opri în picioare, în dreptul uşii, ţinându-şi sacul de pânză sub braţ. Sper că vă veţi simţi destul de confortabil. Voi reveni la ora cinei, spre a lua masa împreună cu căpitanul Steele.

După-amiaza se scurse încet şi, prizonieră a unei plictiseli fără margini, Katelin nu avea ceva mai bun de făcut decât să se pregătească pentru masă. Masa pe Caroline era un eveniment plin de însufleţire, pasagerii şi ofiţerii şedeau în jurul mesei căpitanului Howard, aşa încât Katelin anticipa o seară tot atât de plăcută în cabina căpitanului de pe Vrăjitoarea Mării.

Îmbrăcată într-o rochie lungă de catifea verde, cu dantelă, cu decolteu adânc, Katelin îşi perie pletele întunecate, ridicându-le apoi în vârful capului. Şi le prinse într-un ac cu diamante, lăsându-le să curgă liber pe spate. Fixându-şi cerceii lungi, cu diamante, care erau din aceeaşi garnitură cu acul de păr, se studie critic în oglinjoara ieftină, care atârna pe peretele cabinei. La scurtă vreme după ce-şi asortase şi pantofii, se auzi un ciocănit în uşa cabinei. Deschizând-o, îl întâlni pe Lucas Bennett, care se uita la ea, ca şi când nu mai văzuse o femeie până atunci.

Venindu-şi în fire, secundul tuşi ca să-şi limpezească vocea.

— Eu… a… scuzaţi-mă, domnişoară Ashford. Nu am vrut să vă jignesc uitându-mă la dvs, dar sunteţi într-adevăr o apariţie nemaipomenită!

Katelin simţi că i se colorează obrajii, îi plăcea jocul galant al flirtului cu un tânăr atât de atrăgător.

— Din păcate, domnule Bennett, apariţia mea în această ţinută nu este la înălţimea complimentelor dvs. Ochii îi străluceau ca smaraldul, vrăjindu-l pe tânărul din faţa ei şi făcându-l să uite motivul pentru care se afla aici.

— Mă tem că în seara asta căpitanul Steele este ocupat, dar cina va fi servită imediat. Când nu se află în faţa biroului, căpitanul devine un tovarăş plăcut. Lucas încercă să-şi domolească bătăile inimii, străduindu-se să-şi îndeplinească obligaţia de serviciu care, în acest moment, era de a o conduce pe această splendidă creatură în cabina căpitanului.

Felul în care secundul îi apreciase frumuseţea o făcea pe Katelin să se simtă curajoasă, aproape nesăbuită. Dacă ofiţerii de pe Vrăjitoarea Mării sunt ca acest tânăr, atunci seara ar putea să nu fie plicticoasă. Prezentându-i braţul, Lucas Bennett o conduse de-a lungul culoarului, umflându-şi pieptul, plin de mândrie, când trecură pe lângă doi membri din echipaj, în ai

căror ochi zări sclipiri de invidie.

După o singură bătaie în uşa cabinei căpitanului, secundul împinse uşa şi o pofti pe Katelin să între înaintea lui.

Privirea ei verde făcu repede înconjurul cabinei aranjată cu mare risipă de lux. Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri bogate de mahon. O bibliotecă cu design complicat, din nuc şi cristal, ocupa un perete, iar pe peretele opus, lângă fereastră, fusese amenajat un loc de primire. Într-un colţ al cabinei, se afla un alcov acoperit cu perdele, unde presupuse că trebuie să fie patul căpitanului. În mijlocul cabinei se odihneau două balansoare confortabile, din lemn şi împletitură, cu o măsuţă între ele, şi, mai departe, pe una din laturile camerei, se afla un birou mare, din stejar, încărcat cu documente, registre, şi diferite feluri de cărţi.

Chiar în momentul în care Katelin era pe punctul de a se întoarce spre secund, pentru a-l întreba unde se aflau căpitanul şi ceilalţi ofiţeri, o siluetă înaltă ieşi dintre perdelele alcovului şi, în acel moment, Katelin Ashford simţi că i se opreşte inima, după care reîncepe să-i bată sălbatic în piept.

— Tu! Fu singurul cuvânt pe care îl putu articula cu voce tare, în vreme ce bărbatul se apropia, iar lumina obscură din cabină îi descoperea încet faţa şi trupul.

4

— La ordinele dumneavoastră, scumpă doamnă. Vocea bărbătească, profundă, părea că învăluie cabina, trimiţând valuri de fierbinţeală peste Katelin.

Întorcându-se spre a-i cere secundului să o conducă înapoi în cabina ei, Katelin descoperi că Lucas Bennett dispăruse, iar uşa fusese închisă încet în urma lai. Se afla absolut singură cu acest bărbat – aceiaşi bărbat care fusese cauza răsturnării întregii Ei vieţi. Trăgând aer în piept, Katelin încercă să-şi domolească nervii zdruncinaţi, dar o voce lăuntrică îi repeta continuu: – El e! El e!

De îndată ce zărise vasul Caroline, Garrick Steele se grăbise sus pe punte. Apucând el însuşi binoclul, ca să se asigure că nu avea de a face cu un vas pirat, îl plimbase peste fiecare, persoană aflată pe punte şi rămăsese mut de uimire când, în cele din urmă, ajunsese asupra femeii care stătea acum în picioare, în faţa lui. Chiar de la distanţă, nu rămânea nicio îndoială că era aceeaşi femeie pe care o văzuse în bordelul Rosei Bishop. Nu putuse uita faţa aceea faimoasă, cu ochi verzi. Se reîntorsese în cabină şi, neştiind prea bine de ce face acest lucru, ordonase secundului să-l aducă pe căpitanul vasului Caroline la bordul său. Fusese uşor să-i

sugereze căpitanului Howard că tânăra femeie va fi în mai mare siguranţă şi se va bucura de mai mult confort pe vasul său.

— Trebuie să admit că sunt la fel de uimit ca şi dvs, începu Garrick Steele, amuzându-se de surpriza totală şi confuzia care se puteau citi pe faţa tinerei femei. Cine ar fi crezut ca un bărbat să fie binecuvântat cu atâta noroc? Se afla acum în plină lumină, izvorâtă din lampa cu petrol aflată pe biroul său şi, fără nicio ezitare, privirea îi întârzia asupra nimbului de păr întunecat şi a feţei de o perfecţiune ameţitoare. Se întrebă de câte ori, în ultimele săptămâni, nu văzuse această faţă în visurile sale.

— Noroc? suspină Katelin.

Garrick Steele sesizase neplăcerea fetei, când îl recunoscuse în persoana căpitanului care sărise în ajutorul vasului Caroline.

— Dacă aţi vrea să luaţi loc, am putea discuta asupra acestui subiect, întrucât se pare că părerile noastre sunt diferite, îi propuse. Privind spre cele două balansoare, o invită să ia loc.

— Gândindu-mă mai bine, căpitane, cred că voi lua masa la mine în cabină.

— Mă tem că este imposibil. Cina urmează să fie servită în orice moment, şi nu ar fi drept să-mi împovărez echipajul cu o sarcină în plus, poruncind să ducă tava în cabina dvs.

Katelin se simţi intimidată de tăişul aspru care

răzbea din vocea sa şi nu mai îndrăzni să forţeze situaţia.

Mâna puternică a lui Garrick apucă cu grijă braţul fetei şi o conduse spre scaun.

— Să ne simţim comod, până soseşte cina. Nu am avut plăcerea să vă cunosc numele. Asprimea tonului dispăruse, dar nu şi hotărârea lui Garrick de a nu permite acestei femei să dispară de sub privirea sa. Ştia că Lucas Bennett o instalase pe tânăra femeie în propria lui cabină şi, deşi Garrick avusese intenţia să o viziteze în această după-amiază, pentru a se asigura că nu duce lipsă de nimic, fusese mult prea ocupat cu planurile sale, prin care încerca să-l găsească pe piratul cunoscut sub numele de Bristol Jack. Garrick se lansase în urmărirea piratului de doi ani, şi, dacă informaţiile de care dispunea erau corecte, urmărirea din Caraibe nu avea să mai dureze mult.

Katelin nu avea niciun chef să se aşeze aici şi să înceapă o conversaţie cu acest om.

— Numele meu este Katelin Ashford şi vă spun aceasta numai pentru că aţi fi putut-o afla şi singur, foarte uşor. Ochii ei străfulgerară când, neavând încotro, se lăsă condusă spre scaun şi se aşeză alături de el.

Îi repeta numele în minte, Dumnezeule, era chiar mai frumoasă decât şi-o aducea aminte. Un zâmbet îi apăru în colţul buzelor, pe când îşi

rememora imaginea ei, aşa cum privise fără ruşine în sus, spre el şi Rose, cu ochii verzi, strălucitori, nedezlipiţi de el, chiar şi în timp ce era împinsă pe uşă afară de tovarăşii ei.

Katelin îi zări zâmbetul şi nu se putu împiedica să nu observe cum linia buzelor îi îndulcea faţa aspră, cu trăsături sculptate, dure, atrăgătoare. Trase aer în piept, amintindu-şi cum îl privise prima dată şi cum nu fusese în stare să-şi dezlipească ochii de pe faţa lui frumoasă, întunecată.

Mai înainte ca vreunul din ei să mai spună ceva, se auzi o bătaie uşoară în uşă, urmată de apariţia secundului, care ţinea în mâini o tavă uriaşă, acoperită.

— Pune-o jos, Lucas, ordonă Garrick, indicând măsuţa dintre cele două scaune. Asta-i tot, adăugă, oarecum surprins că cina fusese adusă de secund şi nu de băiatul de serviciu.

Furios că trebuia să plece şi obligat să-şi desprindă ochii de pe chipul femeii aşezate în cabina căpitanului, Lucas Bennett îşi îndreptă atenţia, în cele din urmă, către căpitan, îl salută elegant, se întoarse şi părăsi în tăcere încăperea. Merita să preiei sarcinile băiatului de serviciu ca să poţi privi, pentru o clipă, pasagerii din cabină.

Aşteptându-se la o cină oficială în cabina căpitanului, Katelin rămase surprinsă când secundul plecă. După ce se închise uşa, întrebă:

— Domnul Bennett nu rămâne la cină? Ochii ei verzi urmăreau mâinile mari care dezveleau tava, dând la iveală două platouri, aburind cu diferite feluri de mâncare.

— Nu, aproape toţi oamenii mei au mâncat deja jos, la bucătărie. Nu vom fi decât tu şi cu mine în această seară, Kat. Te deranjează să stai singură cu mine?

Tremurul uşor răguşit al vocii părea s-o inunde, ca o mângâiere caldă. Sesiză şi schimbarea pronumelui personal.

— Numele meu este Katelin, căpitane. Pentru dvs. Trebuie să rămână Domnişoara Ashford. Aşa, îşi spuse în gând, l-am pus la locul lui, dar, cum zâmbetul nu-i dispăru de pe faţă, Katelin se întrebă dacă cineva putea vreodată să-l pună la locul lui pe acest bărbat atât de bine făcut.

— Prefer Kat. Garrick turnă vin negru în două cupe şi îi oferi una.

Katelin întinse o mână ţeapănă după paharul de vin. Va trebui să suporte această masă, după care, primul lucru pe care-l va face dimineaţă va fi să ceară să se întoarcă pe Caroline.

— În timp ce mâncăm, spune-mi cum de te afli pe Caroline, cu destinaţia Saint Kitts. Ultima dată când te-am văzut la Londra... păreai ocupată.

În loc să-i răspundă, Katelin sorbi o înghiţitură de vin. De ce i-ar povesti despre ea? Mersese

deja prea departe ca să mai poată fi liniştită şi simţindu-i privirea arzătoare rătăcind asupra ei, măsurând-o din cap până-n picioare, îşi plecă ochii. Nu întâlnise niciodată un bărbat asemănător căpitanului Steele şi, dacă ar fi să recunoască, se simţea înfricoşată de el, dintr-un motiv pe care nu voia să-l sondeze prea adânc.

— Poate te vei simţi mai relaxată şi mai vorbăreaţă după masă.

Omul ăsta era insuportabil.

— Sunt foarte obosită, căpitane, şi aş dori să-mi permiteţi să mă retrag în cabina mea, imediat după masă, spuse printre înghiţituri, simţindu-se tot mai stânjenită de faptul că se afla singură cu el.

— Desigur, Kat, înţeleg, sunt sigur că ai dormit foarte puţin noaptea trecută, din cauza furtunii. La urma urmei, mai avem o seară, pe care o putem petrece împreună, înainte de a ajunge la Saint Kitts.

Furculiţa i se opri la jumătatea drumului spre buze. Katelin nu avea nici cea mai mică intenţie să petreacă încă o seară, singură, cu acest om.

— Aş dori foarte mult, căpitane, să-mi permiteţi să mă reîntorc pe Caroline, mâine dimineaţă. Se opri din mestecat şi aşeză farfuria, împreună cu paharul de vin, pe măsuţa dintre ei.

— Mă tem că nu va fi posibil, Kat. Secundul mi-a raportat despre avariile de pe Caroline, ca şi

căpitanul Howard, de altfel. N-ar fi înţelept pentru tine să părăseşti Vrăjitoarea Mării, Vom ajunge la Saint Kitts poimâine. Atunci, vei putea părăsi vasul meu, imediat. La rândul său, Garrick îşi puse farfuria de o parte, dar degetele lui puternice rămaseră încolăcite în jurul piciorului de cristal al paharului.

— Dar nu mă puteţi ţine la bordul vasului dvs. împotriva voinţei mele. Katelin se ridică în picioare şi, pentru prima dată, mânia începu să i se transforme în teamă. Teama de un bărbat, orice bărbat, ar putea avea puterea de a o reţine împotriva voinţei sale. Niciodată nu simţise o asemenea teamă, dar nicio atât de puternică atracţie faţă de vreun bărbat şi acest lucru o speria mai mult decât riscul de a se afla la bordul unei nave avariate. Trebuie să părăsească acest vas, şi asta cât mai curând posibil.

- Kat, intenţia mea nu este de a te reţine cu forţa pe Vrăjitoarea Mării, ci să-ți acord protecţia mea, chiar dacă tu nu crezi acest lucru. Garrick se ridică; era cel puţin cu un cap mai înalt decât Katelin.

Trăgând adânc aer în piept, Katelin încercă să-şi adune forţele şi să apară calmă. Foarte bine, îşi spuse. Va rămâne la bordul vasului. Dar, în niciun caz nu va tolera prezenţa acestui om oribil mai mult decât va decide ea.

— Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, căpitane.

Îşi îndreptă fusta din catifea verde, îl ocoli şi se îndreptă spre uşă.

— Atunci pe mâine, draga mea. Garrick Steele se îndoi din mijloc, pe când ea se întoarse pentru a-l saluta, clătinând uşor din cap. Ce mai bucăţică, îşi spuse el, zărind roşeaţa care-i colora obrajii şi mânia teribilă, cu accente pasionale, care-i sclipea în ochii de smarald.

Katelin îşi petrecu toată ziua următoare în cabina ei. Toată dimineaţa şi după-amiaza fusese îngrijorată, gândindu-se la căpitanul cel arătos de pe Vrăjitoarea Mării. Ce ghinion blestemat! Din toate navele de pe suprafaţa pământului, de ce trebuise să fie vasul lui Garrick Steele cel care se oferise să o ajute pe Caroline.

Apoi, pe măsură ce umbrele după-amiezii se transformau în amurg, Katelin începu să se pregătească, cu grijă, pentru confruntarea care urma să aibă loc cu siguranţă. Pe măsura ce anticipa seara pe care avea s-o petreacă, simţea cum sângele începe să-i pulseze cu mai multă putere în vene. Fără nicio îndoială, Garrick Steele nu era tipul de om pe care să-l dai deoparte şi, cu siguranţă că se vor înfrunta mai înainte de sfârşitul serii. În timp ce îmbrăca cu grijă minuţioasă o rochie de culoarea piersicii, cu guler de dantelă, cu corsajul bine strâns, după ultima modă, era hotărâtă să arate cât se poate de atrăgătoare, atunci când se va afla faţă în faţă

cu ticălosul acela, atât de frumos. Auzi un ciocănit în uşa cabinei. Respirând adânc, ca să-şi potolească nervii, ezită doar un moment ceva mai lung, înainte de a deschide uşa.

Katelin înghiţi cu greu, îndreptându-şi ţinuta când privi spre bărbatul cu trăsături dure, din faţa ei. Nu avea de gând să-i cedeze.

— Căpitane, mă tem că nu mă simt ...

— Sau vei lua cina împreună cu mine, în cabina mea, doamnă, sau voi porunci să mi se aducă tava în cabina dumitale spuse cu acel ton simplu şi uşor răguşit, pe care Katelin se obişnuise să-l asocieze cu persoana lui.

Se pregăti să plece, apoi adăugă peste umăr:

— Îţi acord câteva minute de gândire, după care mă voi ocupa personal de această problemă. Cu aceasta, ieşi afară şi închise uşa cabinei după el.

Timp de un minut, simţi că furia o înăbuşă cu totul şi, umblând dintr-o parte în alta a cabinei, răsturnă peria de păr şi mai multe articole de toaletă, care căzură pe podea cu zgomot. Cine se crede acest om? Cum îndrăzneşte să o trateze cu atâta samavolnicie? Nu va cina cu el în cabina lui şi nu îl va primi nici în cabina ei. Se grăbi spre uşă şi trase încuietoarea şubredă, conştientă că un om de talia lui Garrick Steele putea sfărâma uşor un mijloc de apărare atât de slab.

Se aştepta, în orice moment, să-l audă de

partea cealaltă a uşii, cerându-i să se supună dorinţelor sale. Dar, pe măsură ce minutele se scurgeau încet, iar izbucnirea de mânie i se potolea, începu să se întrebe dacă ameninţarea lui nu fusese doar ceva mai mult decât o fanfaronadă. Culegând de jos oglinda care aterizase pe podea, alături de alte lucruri de-ale ei, Katelin, îşi zări obrajii puternic coloraţi şi descoperi că îmbujorarea îi dădea un aer aţâţător. De ce încerci deliberat să-l provoci pe acest om? Fu surprinsă de întrebarea care-i trecu prin minte, în timp ce privea imaginea reflectată în oglindă.

Poate că reacţiona mai mult decât era normali atunci când era vorba de Garrick Steele. Puse oglinda jos, pe măsuţă, oftând puternic. Şi acum gândește-te. De ce să nu împărţi cina cu el? Ce rău este în asta? Ai supravieţuit noaptea trecută, nu-i aşa? pleda o voce în interiorul ei.

Totuşi, Katelin cea din faţa oglinzii era ceva mai nehotărâtă decât acea fiinţă îndrăzneaţă din interiorul ei. Dar încet, încet, latura curajoasă a personalităţii ei învinse, în timp ce, la amintirea nopții trecute, din cabina lui, inima îşi acceleră ritmul. Punând mâna pe clanţă şi deschizând uşa, ieşi afară pe culoar. Înainte de a-şi mai putea schimba hotărârea, Katelin se trezi înaintând spre cabina căpitanului. În picioare, în faţa uşii, inspiră adânc, în tăcere, făcându-și

curaj, apoi ridică mâna să bată în uşă. Uşa se deschise mai înainte ca degetele ei îndoite să fi atins lemnul.

— Cina va fi servită îndată, Kat. Intră şi fă-te comodă. Căpitanul Steele nu părea deloc surprins, găsind-o stând în faţa uşii sale. De fapt, în vreme ce îşi plimba privirea palidă peste ea, o uşoară notă de infatuare se putea descifra pe faţa lui, care nu scăpă din vedere musafirului său.

Ezitând, Katelin intră cu întârziere în cabina căpitanului, simţind în acelaşi timp O undă de căldură, la auzul numelui familiar, cu care i se adresase. Îşi ridică bărbia şi, cu o mişcare țeapănă, îşi risipi fustele de culoarea piersicii peste unul din scaune.

Din uşa cabinei unde rămăsese în picioare,Garrick privea în tăcere fiecare mişcare a ei. Mireasma parfumului ei, cu arome de flori, umplea cabina şi se amesteca cu respiraţia tropicală a mării, care pătrundea prin ferestrele deschise, de deasupra micului loc de primire din cabină. Se simţea mulţumit doar să stea şi să privească de la distanţă această frumuseţe de basm, dar se sili să se mişte şi, în tăcere, se îndreptă spre birou şi îşi turnă un pahar cu coniac. Sorbind băutura puternică, ochii lui de argint întâlniră ochii ei de jad.

— Vrei să bei ceva?

— Coniac e foarte bine răspunse Katelin. Băutura i-ar putea da tăria de care avea nevoie, pentru a încheia cu bine această seară.

Umplând celălalt pahar de pe birou, Garrick se apropie de ea, iar Katelin nu se putu opri să nu remarce mersul energic, ca al unei pantere, cu care traversă cabina. Fără să vrea, privirea i se opri asupra pantalonilor bine ajustaţi, care se mulau la fiecare mişcare a muşchilor puternici.

Când îi întinse paharul, Katelin putu observa degetele lungi, bronzate de soare, strânse în jurul cristalului, şi avu un moment de ezitare, înainte de a-l primi. Ce se întâmplă cu mim? se întrebă ea, apoi îşi forţă mâna să apuce paharul ce i se oferea. Atingerea accidentală a degetelor lor o făcu să simtă im gol adânc în piept.

— De ce nu-mi vorbeşti despre tine, Kat? sugeră Garrick, în timp ce se lăsa pe spate în scaun, întinzându-şi picioarele lungi.

Katelin ar fi vrut să-i reproşeze, încă o dată, folosirea numelui ei de alint cu atâta familiaritate, dar ştia, fără să i se fi spus, că nu ar fi ajutat la nimic. Simţind ardoarea din privirea fixă, evaluatoare, îşi aplecă uşor capul asupra paharului şi sorbi o înghiţitură zdravănă. Arsura puternică a lichidului îi surprinse simţurile pentru un moment, încet, şocul iniţial dispăru, pe măsură ce lichidul îşi urma drumul în jos, pe gât, încălzindu-i măruntaiele. Mai luă o

înghiţitură, de data aceasta mai încet.

— Nu prea am ce povesti despre mine, căpitane Steele. Îşi duse din nou paharul la buze, spunându-și că lichidul îşi va face efectul repede.

Un zâmbet uşor indulgent apăru pe buzele pline, senzuale ale lui Garrick, pe când o observă cum băuse prima înghiţitură de coniac. Era evident că nu era obişnuită cu băuturile tari şi îi aplaudă curajul.

— Sunt sigur că-ţi vei da osteneala să-mi împărtăşeşti câte ceva din viaţa ta! zâmbi, sperând s-o facă să se simtă în largul ei.

Zâmbetul era cel al unui bărbat dezarmant, dar, în loc să-i răspundă, aşa cum sperase, Katelin îşi plecă privirea asupra paharului rămas iarăşi gol şi, cu obrajii uşor îmbujoraţi, îi întinse paharul.

— Dacă se mai poate, căpitane Steele? încă un pahar de coniac şi va fi în stare să facă faţă oricărei situaţii care s-ar ivi, se gândi Katelin, în vreme ce căldura i se risipea prin toate mădularele.

Garrick nu era omul care să argumenteze în contradictoriu cu o doamnă Sculându-se în picioare, se întoarse cu sticla de coniac şi umplu cele două pahare.

— Vreau să te previn, Kat, că această băutură, în anumite situaţii, te poate aduce în stare de inconştienţă.

Ignorând avertismentul, Katelin se grăbi să mai ia o înghiţitură.

— Merg la Saint Kitts spre a mă reîntâlni cu tatăl meu, Richard Ashford, spuse ea.

Ah, în cele din urmă platoşa dură pe care şi-o construise în jurul ei, începea să cedeze. Garrick zâmbi în sinea sa, ştiind prea bine că aceasta se datora în primul rând efectelor coniacului. Dar, gata ca întotdeauna să profite de orice situaţie, îşi pregătise în minte cel puţin o duzină de întrebări, pe care voia să i le adreseze. Dorea să cunoască fiecare amănunt din trecutul ei. De ce se ducea să se întâlnească la Saint Kitts cu tatăl ei? Cu cine locuise la Londra? Din ce cauză se aflase în imobilul Rosei Bishop în acea seară, când el o văzuse pentru prima oară? Dorea să cunoască tot ceea ce ei îi plăcea şi îi displăcea, dorinţele sale secrete şi mai ales planurile ei de viitor. Există vreun bărbat în viaţa ei? Din primul moment în care o zărise, un flux de energie primară îl condusese către ea. Dar, înainte de a mai putea continua cu întrebările, se auzi o ciocănitură în uşă şi băiatul de serviciu intră cu tava, pe care se afla cina lor.

Iritat că a fost deranjat, Garrick îi porunci lui Jeb:

— Pune tava jos, aici, ne servim singuri.

— Ce s-a întâmplat cu încântătorul domn Bennett, secundul dvs.?

— Secundul meu are alte sarcini, Kat. Garrick se aşează înapoi pe scaun şi se simţi derutat. Îi dăduse deliberat secundului sarcini care să-l ţină departe de pasagerul lor, până când vor ajunge la Saint Kitts.

Katelin nu mai făcu nicio aluzie la Lucas Bennett, gândurile îi zburaseră deja în altă direcţie, de îndată ce începu să-şi aleagă mâncarea pe farfurie. De la prima înghiţitură, pofta de mâncare se accentuă şi Katelin începu să savureze cina.

— Bucătarul meu va fi încântat să afle cât de mult îţi place mâncarea, zâmbi Steele, după care, cu acelaşi apetit pe care-l dovedise Katelin, începu să mănânce şi el.

Câteva minute mai târziu, Katelin izbucni în râs, privind în jos spre farfurie.

— Nu cred să mai fi mâncat vreodată atât de mult, de când eram mică.

Pe Garrick îl bucură sunetul muzical al râsului şi, zâmbind, o îmbie.

— Mai vrei? îi întinse o farfurie, în mijlocul căreia se afla o bucată de tartă cu lămâie.

O secundă, Katelin ezită, dar tarta cu lămâie era prea tentantă. Cu un zâmbet poznaş, întinse mâna şi luă bucata oferită.

— Spune-mi Garrick, Kat. Căpitanul era vrăjit de tânăra femeie care şedea alături de el. Şi când o văzu muşcând o bucăţică din tarta cu

lămâie şi când îi zări vârful limbii adunând delicat fărâmăturile mici, rămase pe buzele trandafirii, fu aproape să se aplece către ea şi să guste aroma acestor delicate bucăţele. Dar hotărî să aibă grijă, să nu se pripească. Iată că, pentru prima dată, se părea că ei îi face plăcere compania lui. Râdea şi zâmbea, iar el nu voia să distrugă puţinul pe care îl obţinuse, deşi, în străfundul minţii sale, ştia că starea ei relaxată se datora coniacului.

— Îţi voi spune Garrick, dacă doreşti, căpitane, spuse lingându-şi degetele delicat, după ce sfârşi tarta. Gestul ei îl lăsă fără răsuflare pe Garrick şi, în vreme ce ea aşează farfuria la loc, ridică paharul şi sorbi puţin coniac, nu-şi putu reţine dorinţa de a-i privi gura, atât de ademenitoare.

— Stai bine? se aventură Garrick, observând-o cum se întinde pe scaun, ca o felină mulţumită.

— Hmmm, fu răspunsul ei, în timp ce îşi ducea din nou coniacul la gură. S-ar părea că-mi mai trebuie unul, Garrick. Îi întinse paharul, iar ochii ei calzi şi verzi întâlniră privirea lui albastră şi rece şi, încă o dată, Katelin remarcă cât era de frumos. Când el îi luă paharul, fata se lăsă în voia dorinţei de a cerceta în amănunţime. Nu îşi acordase până atunci asemenea plăceri, dar acum putea să observe arcul întunecat al sprâncenelor care se întindeau deasupra ochilor albaştri, de oţel şi genele prea lungi pentru un

bărbat. Nasul acvilin, deasupra buzelor pline, senzuale, fascina chiar mai puternic, captându-i privirea înfometată. Într-adevăr, era cel mai arătos prieten pe care îl avusese vreodată, cu părul negru ca miezul nopţii, lăsat liber, până deasupra gulerului. Un suspin uşor îi scăpă pe buze.

Sprâncenele negre, splendide, se arcuiră într-o întrebare adresată gândurilor ei.

— Ai grijă, o sfătui Garrick întinzându-i paharul. Este ultimul. Era deja ameţită, iar el ştia că ar trebui să o conducă înapoi în cabina ei şi s-o lase să doarmă, ca să-şi revină după excesul de mâncare şi alcool. Dar nu suporta gândul de a fi fără ea. Începuseși să-mi povesteşti despre tine, înainte de masă, îţi aduci aminte?

— Chiar? Katelin încercă să-şi amintească, dar nu reuşi, aşa că-l crezu pe cuvânt. Ce l-ar putea interesa pe un bărbat atât de frumos, se întreba Katelin, pe când încerca să spună ceva care ar fi putut capta interesul. Oftând, îşi dădu seama că viaţa ei de până acum era mai degrabă plictisitoare. Mătuşa mea Elisabeth m-a trimis în această călătorie. Trebuie să stau pe plantaţia tatălui meu doi ani, după care mi se va permite să mă întorc la Londra.

— Şi de ce a luat mătuşa ta această hotărâre, care priveşte viitorul tău? Garrick încă se mai

întreba dacă existase vreun bărbat în trecutul ei. Poate că mătuşa o trimisese departe de Londra, pentru a-i îndrepta atenţia în altă parte, pentru câţiva ani. Ideea unui prieten apropiat îl făcu să se mişte în scaun.

— Păi, dintre toţi oamenii, tu singur ştii răspunsul la această întrebare replică Katelin.

Garrick zâmbi indulgent.

— Mă tem că nu înţeleg ce vrei să spui.

— Păi, episodul de la Rose Bishop, evident!

— Oh, evident. Acum Garrick înţelesese. Mătuşa probabil a aflat şi, la rândul ei, a îndepărtat-o pe nepoată din Londra, până ce scandalul avea să se stingă. Un zâmbet înflori uşor pe buzele lui Garrick, când şi-o rememoră stând în picioare, la capul scării, îmbrăcată în haine bărbăteşti.

— A cui a fost ideea asta atât de riscantă, a ta sau a prietenilor tăi?

— A mea, desigur! Katelin nu simţea nici acum vreo remuşcare în ceea ce priveşte acest episod. Văzuse tot ceea ce voise în salonul de jos al opulentei case a Rosei Bishop. Singurul ei regret era că fusese prinsă şi, deşi cauza distrugerii ei şedea acum vizavi de ea, din raţiuni ciudate, nu-i mai purta pică.

Îndreptându-şi spatele, Katelin îşi dădu seama că, într-adevăr, băuse prea mult coniac.

— E rândul tău, căpitane, să-mi povesteşti

despre tine. Ce încărcătură duce vasul şi de ce mergeţi la Saint Kitts?

Ochii îi coborârâ spre pieptul larg, acoperit de o cămaşă albă de mătase. Primul şi al doilea nasture erau descheiaţi neglijent şi lăsau să se vadă pielea bronzată şi un păr creţ, negru. Repede, privirile fierbinţi se întoarseră pe faţa căpitanului.

— Pentru moment, Vrăjitoarea Mării nu are nicio încărcătură. Şi, ca să-ţi răspund la a doua întrebare, vizitez adesea Saint Kitts, când mă aflu în Caraibe.

— Ai întâlnit vreodată piraţii? Spera să audă vreo poveste cu aventuri, care s-o distreze. Poate l-ai întâlnit pe Bristol Jack?

— Şi ce ştii tu despre Bristol Jack?

— Numai ceea ce mi s-a povestit pe Caroline, în timpul cinelor din cabina căpitanului.

Katelin nu observase cum Garrick devenise, dintr-o dată, foarte atent când auzise despre Bristol Jack.

— Mă tem că nu am nicio poveste despre Bristol Jack, Kat. Dezamăgirea apăru instantaneu pe faţa ei încântătoare. Dar ce ai zice, dacă ţi-aş spune că Vrăjitoarea Mării este o navă secretă? Dintr-un motiv ciudat, Garrick dorea să vadă încă o dată strălucirea emoţiei în luminile ce se aprindeau jucând în ochii ei.

— Eşti agent secret? Katelin abia îndrăzni să

rostească întrebarea. De aceea pânzele de pe Vrăjitoarea Mării sunt vopsite în gri? Se minunase de acest lucru, când ajunsese la bordul vasului, precum şi de faptul că echipajul era mai puţin formal şi mai dur decât echipajul de pe Caroline, dar, până în acest moment, nu îşi dăduse seama de semnificaţie. Auzise despre aceşti agenţi secreţi, care cutreierau mările, cu scrisori de împuternicire date de regele George. Legenda lui Jean Lafitte şi a fraţilor săi era bine cunoscută la Londra, şi marea majoritate a oamenilor era de părere că aceşti agenţi erau cam acelaşi lucru cu piraţii.

— Povesteşte-mi despre aventurile tale. Ai capturat vase încărcate cu aur şi casete pline cu bijuterii rare?

În acel moment, Garrick ar fi dorit să nu-i fi povestit atât de multe despre el. În imaginaţia ei romantică, viaţa unui agent secret era plină de aventuri, care nu se sfârşeau niciodată. În realitate, viaţa lui pe mare devenea din ce în ce mai plictisitoare şi, dacă nu ar fi fost vorba de această ultimă misiune pentru Marina Regală, chiar în această noapte s-ar fi aflat în Anglia, aşezat îi faţa căminului din locuinţa de pe proprietatea sa, de la ţară.

— Crede-mă, nu e nimic de povestit, Kat. Viaţa pe mare e singuratică, pentru mine şi pentru echipajul meu. Meseria mea este doar mai

periculoasă decât a altora.

Katelin îl privea, ca şi când ar fi aşteptat ca el să mai adauge ceva. Asta era tot ce avea să-i spună după ce o anunţase că este agent secret? Dar ce ştii…

Garrick se sculă în picioare şi, punând paharul de coniac deoparte, întinse mâna şi îi apucă braţul.

— E timpul să te conduc în cabina ta. Trebuia să facă ceva, spre a se sustrage privirii ei calde, căci, altfel, avea să-i spună, în curând, că adevărata lui misiune era să-l prindă pe Bristol Jack şi să pună într-un fel capăt uciderilor care se ţineau lanţ în oraşul Basseterre.

Dar simplul act prin care o atinsese se dovedi a-i fi fatal. Contactul cu trupul proaspăt fusese de ajuns spre a simţi flacăra pasiunii scurgându-i-se în suflet.

Fără a rosti o vorbă, Garrick îşi lăsă capul în jos, iar gura i se aplecă uşor peste buzele ei ca nişte petale de trandafir.

Katelin simţi că se scufundă într-o mare de savoare incredibilă. Braţele ei subţiri se încolăciră în jurul gâtului, ca şi când s-ar fi luptat să se agaţe de un punct de sprijin. Degetele i se răsuciră în şuviţele de abanos care îi atârnau până la umeri şi, fără a se gândi, se strânse la pieptul lui masiv, puternic. Niciodată nu fusese sărutată atât de tandru, de pasionat, de

înfometat. Simţi cum se topeşte, încet-încet, în îmbrăţişarea lui fierbinte.

Simţurile lui Garrick nu erau prea diferite de cele ale fetei. Gustul dulce, de coniac, al buzelor lipite de buzele lui, freamătul curbelor bine proporţionate ale trupului zvelt pe care-l ţinea lipit de propriul trup, parfumul ei de femelă, care-i intoxica simţurile, toate îl făcură să simtă o dorinţă violentă, copleşitoare de a poseda această femeie.

Ar fi vrut s-o ţină strâns, să n-o mai lase să plece niciodată.

În cele din urmă, îşi reveni, cu un efort din adâncul puterii sale şi, cu un geamăt în care se împleteau durerea şi plăcerea, îşi dezlipi gura de pe buzele ei.

Privind în sus spre trăsăturile întunecate, contorsionate, Katelin nu putu decât să întrebe:

— De ce te-ai oprit? Lipsită fiind de orice privaţiune în trecut, nu înţelegea de ce acest om voia să pună capăt unor asemenea minunate plăceri ale simţurilor.

Garrick nu putu răspunde. Ochii albaştri argintii priveau petalele roz, acum bosumflate, care îl tentaseră toată seara, iar acum, după ce le gustase, nu-şi mai putea scoate din minte mireasma lor delicată. Îmbrăţişând-o strâns, îi privi faţa minunată şi şopti, cu un tremur răguşit:

— Dacă nu mă opresc acum, voi fi pierdut pentru totdeauna!

Cuvintele sale erau un strigăt disperat, căci, în sinea lui, ştia deja că era pierdut. Îşi aplecă încă o dată buzele peste ale ei, dar acum gurile lor nu se mai uniră într-un sărut tandru. Katelin simţea nevoia să-şi potolească setea care-i pârjolea trupul.

Se ridică în vârful picioarelor, mulându-se complet după lungimea puternică a bărbatului.

Gura i se deschise, dintr-un impuls al cunoaşterii ancestrale, lăsându-l s-o însemne cu fierul încins al limbii sale neobosite. Un geamăt înăbuşit îi scăpă de pe buze, când simţi că adâncurile fiinţei sale stau gata să ia foc.

Urechile lui Garrick prindeau sunete înfundate, ce veneau din străfundurile ei. O strivi de el şi, dezlipindu-şi buzele de gura ei, începu să guste dulceaţa obrajilor, alunecând pe curba delicată a maxilarului, pe linia suplă a gâtului. Pe când îi săruta, cu buze umede, decolteul, deasupra gulerului de dantelă, simţi cum i se împietreşte bogăţia sânilor. Mâinile lui îi eliberară umerii şi braţele, în vreme ce ea se aplecă spre el. Acum, degetele lui începură să mângâie locul unde, cu numai câteva secunde înainte, se aflase gura nesăţioasă, până când se opriră pe partea de sus a pieptului, acolo unde se simţeau începând sânii. Cu o mişcare experimentată, trase uşor de

şireturile corsajului. Apoi îşi coborî buzele şi începu să presare sărutări uşoare, ca puful de pasăre, pe poteca dintre sâni, în vreme ce cu degetele atingea uşor sfârcurile întărite.

Nimic din cele trăite până atunci de Katelin nu o pregătise pentru un asemenea asalt erotic asupra. Simţurilor. Îşi apăsă sânii de degetele lui fierbinţi, aflate în căutare, dorind să simtă tot ceea ce el se arăta dispus să-i ofere. Sărutările lui deveniră mai darnice, pe măsură ce pârjoleau drumul de întoarcere spre gât, pentru a pune din nou stăpânire pe buze. Împărtăşindu-se din plin din ambrozia dulce, pe care ea părea dornică să împartă cu el, Garrick descoperi cu îndemânare şirul, în perfectă ordine, al nasturilor de sticlă care coborau de-a lungul spatelui şi sfârşi rapid cu piedica ce îi bloca accesul către trupul dulce, aţâţător.

Katelin inspiră brusc, simţind mângâierea moale a degetelor de-a lungul şirei spinării. Expiră tot atât de rapid, când el îşi plecă încă o dată capul spre sânii ei.

O dorinţă carnală ascuţită făcu să-i ia foc trupul, când buzele lui se opriră asupra unui sfârc roz. Începu să sugă sfârcul crud, iar Katelin simţi că i se înmoaie mădularele şi că alunecă spre podea.

Înainte de a ajunge prea departe de el, Garrick o adună în braţele sale, dezlipindu-şi buzele de

sânii ei şi acoperindu-i încă o dată gura. Apoi, brusc, încetă să o mai sărute şi, pentru un moment, pur şi simplu, privi înmărmurit la acea rară frumuseţe din braţele lui. Privi înapoi spre uşă, dar, după un moment de nehotărâre, se întoarse şi trăgând perdelele, păşi în alcovul unde se afla patul său mare. O depuse uşor pe cuvertura de mătase, dar ochii lui arătau hotărârea sa de a o elibera, dacă aceasta ar fi fost dorinţa ei.

În acele momente, Katelin nu mai avea mintea clară a unei femei raţionale. Coniacul îi întunecase gândirea, în vreme ce simţurile pe care Garrick i le trezise în trup – cu vârfurile degetelor sale în continuă căutare, cu limba sa umedă şi fierbinte – o aduseseră într-o stare iraţională, de neant. Ea, ca şi el, se abandonară definitiv clipei. Ridicându-se puţin, îi atrase capul întunecat către ea, apăsându-l uşor pe spatele gâtului. Ştia doar că voia să simtă din nou incredibilele plăceri de adineaori. Şi nu voia să aştepte!

Gura lui o devora, nerăbdătoare să exploreze, în vreme ce limba îşi făcea drum înainte şi, neîntâmpinând nicio rezistenţa, căuta cel mai mic pliu, pentru ca apoi să înceapă un drum tentant în jos, către sâni. În vreme ce îi sorbea un sfârc, trupul lui Katelin începu să tremure de o dorinţă adâncă, desfrânată, care o făcu să-şi

înfigă unghiile în părul lui, lipindu-se cu totul de el.

Câteva secunde mai târziu, Katelin zăcea pe cuvertura de mătase, fără nimic care să îi ascundă trupul de flăcările privirii lui. Rochia, ca şi lenjeria, fuseseră aruncate pe podeaua din lemn lustruit şi, un moment, fără să poată respira, Garrick se uită, prostit, la perfecţiunea strălucitoare a liniilor curbe. Flăcările din ochii săi puneau însemne fierbinţi pe fiecare părticică a trupului, în vreme ce privea bogăţia celor două globuri gemene, cu muguri de culoare roz-prăfuit. Ochii îi rătăceau în jos, urmând conturul coapselor, semnul delicat al ombilicului, strălucirea şoldurilor, forma lungă a picioarelor. Privirea îi mângâie călcâiele delicate şi labele înguste ale picioarelor, apoi, ridicându-se la jumătatea drumului parcurs, se aprinse de o dorinţă înflăcărată, la vederea locului de joncţiune al feminităţii, punctat cu generozitate de păr negru, mărunt, încreţit, care contrasta puternic cu pielea catifelată, cu irizaţii de perlă.

Întorcându-şi ochii spre faţa ei, Garrick o văzu deschizându-şi buzele, ca şi când ar fi vrut să rostească ceva.

Katelin zărise pofta nestăvilită din ochii lui şi înţelese că mersese mult prea departe în jocul dragostei, pentru a mai cere îndurare. Privirile li se întretăiară şi îşi simţi inima gata să-i sară din

piept. Citind pofta din ochii lui, îşi dădu seama de puterea pe care o exercita trupul ei de femeie şi înţelese, în acel moment, că bărbatul o dorea mai mult decât orice altceva pe lume. Aceasta constituia de fapt puterea ei nealterată, iar dorinţa ei prinsă în chingile pasiunii, venea în întâmpinarea dorinţei lui de seducţie.

Garrick îşi întoarse privirea doar cât îi trebui ca să-şi îndepărteze cămaşa de mătase albă şi pantalonii de culoarea porumbului, aruncându-le pe podea. Katelin respiră adânc, privind pielea aspră, bronzată, sub care se rotunjeau muşchii puternici.

Câteva momente mai lungi, Garrick rămase în picioare lângă pat, ca şi când ar fi vrut să-i ofere ocazia de a cunoaşte perfecţiunea sexului opus. Şi, într-adevăr, aşa cum stătea în picioare în faţa ei, reprezenta bărbatul în esenţa noţiunii. Bărbatul la apogeu, neegalat de nimic!

Forţa pură, primară a muşchilor i se oferea privirilor. Ochii ei strălucitori, de jad, trecură încet peste umerii masivi, bronzaţi, acoperiţi cu păr întunecat. Antebraţele şi pieptul stăteau gata să plesnească sub tensiunea muşchilor. Scutul dur al muşchilor, care îi acoperea coastele, se îngusta în partea de jos, spre talia şi şoldurile înguste. Dar abia zări conturul strâns al feselor şi al coapselor, când atenţia îi fu total captată de protuberanţa uriaşă, care fremăta cu pulsaţii vii,

în partea de jos a trupului. Ca tot ce alcătuia fiinţa lui, nici acest instrument uriaş nu lăsa vreo îndoială asupra puterii sale. În timp ce briza nopţii tropicale pătrundea prin perdelele alcovului, glasul îndepărtat al raţiunii îi şopti lui Katelin: Ce cauţi în patul acestui bărbat? Asta nu e joacă, Katelin! Miza e reală. Ia-ți hainele şi fugi cât mai repede poţi! Dar nu avea putere să răspundă propriilor avertismente lăuntrice. Trupul îi era slăbit, ca să se poată mişca, iar, când Garrick se întinse alături de ea şi o atrase la pieptul său, gândurile îi fugiră departe de orice raţiune şi bun simţ. Dintr-o voinţă proprie, independentă de ea, braţele subţiri i se ridicară, încolăcindu-se în jurul gâtului bărbatului. Trupul îi fu atras irezistibil de promisiunea unor plăceri incredibile, atunci când gura şi mâinile lui Garrick începură să cutreiere peste tot. Sărutând uşor, ca mângâierea unei pene, lingând şi muşcând, îi muşcă sânii, îşi lăsă amprenta dinţilor albi şi puternici în carnea delicată, înnebunind-o pe Katelin de dorinţă. Un geamăt adânc îi scăpă din adâncul pieptului, în vreme ce capul lui întunecat se aplecă asupra coastelor, înaintând în jos, spre curbele atrăgătoare ale taliei şi şoldurilor.

Gustul cărnii dulci, senzaţia atingerii trupului satinat îl aduseră pe Garrick într-o nevoie disperată de a da satisfacţie propriilor dorinţe

fizice. Mâinile îi alunecară peste pântecele ei tare, atrăgând-o mai aproape de şoldul lui. Cu limba îi scălda partea interioară a coapselor, făcând-o să simtă flăcări în tot trupul. Când limba îi atinse giuvaerul feminităţii, trupul fetei se arcui în sus de surpriză, în timp ce plăcerea dulce, interzisă se strecura, ca un şarpe ascuns, în toate mădularele şi măruntaiele.

Scăldată în valurile, noilor senzaţii, Katelin se agăţă de Garrick, cu mâinile adânc înfipte în părul lui, în timp. Ce el o deschidea cu degetele, împingându-şi apoi limba în ea. Scufundând-o adânc, într-o mare de extaz fără sfârşit, limba lui o umplea continuu cu fierbinţeala dezmierdărilor.

Răsucindu-se, fără stăpânire, într-un vârtej de plăceri subtile, Katelin simţi o scânteie luând foc în adâncurile pântecului. Flăcări ucigătoare de dorinţă se împrăştiară prin tot trupul, făcând să-i pulseze sexul. Luase foc! Flăcările o pârjoleau tot mai puternic, apoi erupseră. Mâinile i se încleştară, unghiile zgâriară adânc spinarea bărbatului. Capul şi umerii se ridicară de pe pat, în vreme ce un ţipăt de plăcere izbucni de pe buzele ei, iar trupul îi fu zguduit de o împlinire, pe care nu o mai cunoscuse niciodată până atunci.

Fără milă, Garrick îşi continua jocul iubirii, limba sa adâncindu-se în intimitatea umedă,

dulce a femeii, zăbovind în jurul sâmburelui senzual, în vreme ce trupul ei continua să tremure. Strigătele ei îi izbeau urechile, sporindu-i dorinţa de a umple până la capăt trupul femeii cu plăcerile iubirii.

În vreme ce tremurul trupului ei se potolea încet, încet, iar. Degetele din părul lui îşi slăbeau strânsoarea, Garrick se ridică dintre coapsele ei. Buzele începură să aplice sigilii arzătoare pe trupul ei, în timp ce se lăsă peste ea, cu toată lungimea lui. Ochii albaştri argintii, contemplară pasiunea înscrisă pe faţa ei, mai înainte ca gura lui să acopere încă o dată gura ei.

Deci, acestea erau lucrurile secrete care se petreceau între un bărbat şi o femeie, se gândi Katelin, simţindu-şi buzele prădate cu o înfometare care părea şi mai nepotolită decât cu câteva clipe în urmă. Niciodată până acum nu trăise asemenea minunate simţiri – ceea ce el îi făcuse erau lucruri incredibile! Dar bărbatul nu sfârşise încă, pentru că, iată-l acum, înfundându-se în trupul ei, în vreme ce măciuca palpitândă, congestionată de sânge, se strivea de trupurile lor, părând să caute locul unde, nu de mult, se aflase gura lui, când o făcuse să tremure atât de violent. Katelin i se deschise, prea copleşită de valul de extaz, pentru a putea face altfel. În vreme ce limba lui Garrick îi umplea gura, simţi cum capul sculptat în marmură al uneltei ce

serveşte iubirea apasă în deschiderea dintre coapsele ei.

Bărbatul îşi înălţă fesele şi, penetrând-o doar un inch, simţi îngustimea locului de trecere, încă un inch şi simți tremurătura catifelată a sanctuarului ascuns. Un muget înăbuşit izbucni din adâncul pieptului lui, umplând cabina.

În acelaşi moment, un ţipăt ascuţit străpunse aerul, marcând clipa în care Katelin îşi pierdu virginitatea. Garrick se opri, cu dorinţa devastatoare zăgăzuită pentru moment, uluit de o totală surpriză. Niciun moment nu se gândise că această femeie ar fi putut fi virgină.

Din primul moment, când o văzuse în casa Rosei Bishop, în compania prietenilor ei masculini, nu avusese nicio îndoială în ceea ce o priveşte.

— Kat, Kat îi şopti numele, ca şi când şi-ar fi cerut iertare. Cu mâna, îi lovi uşor obrazul.

La auzul numelui, fata îşi deschise ochii şi prinzând privirea tandră a bărbatului de peste ea, uită durerea momentului, acum trecut. Adâncimea albastră a ochilor de cristal o reţinu pentru o clipă fără sfârşit, cu promisiunea secretă a ceea ce mai avea să urmeze, dacă i-ar dărui încrederea ei. Încet, fata îşi mişcă trupul, căutând să-l potrivească mai bine cu greutatea de deasupra şi cu bogăţia dintre picioarele ei.

Mişcarea ei redeşteptă pasiunea lor încă o

dată. Buzele lui Garrick se plecară într-un sărut care o cuprinse la început uşor, crescând apoi încet, încet, până se transformă într-o chemare înfometată. Trupul bărbatului îşi încetini mişcările, grijuliu faţă de trupul virgin. Se mişca înainte şi înapoi, nepermiţând însă pătrunderea completă a masivei forme a bărbăţiei, în schimb înaintând cu grijă mai adânc, apoi retrăgându-se spre buzele umede ale deschiderii ei. Continuă să o copleşească, priceput în jocul seducţiei, până când îi simţi unghiile înfipte adânc în spate şi capul căzându-i sălbatic, în momentul în care bogăţia intrată în ea o aduse la apogeul dorinţei frenetice. De fiecare dată când sexul fierbinte pătrundea în adânc îl ei cutremurând-o, trupul ei se mişca în întâmpinarea preaplinului bărbăţiei lui.Picioarele ei se ridicară încet, căutând să-l înlănţuiască, în toată lungimea lui.

Garrick îi cuprinse fesele şi, cu o pricepere căpătată din iubiri trecute, păstră controlul celor ce se petreceau înăuntru. Chiar atunci când simţi că fata începe să tremure din nou în adâncul ei, pe când el îşi plimba bărbăţia prin ea, şi chiar când simţi că teaca tresaltă şi se strânge în jurul lăncii sale, nici atunci nu îşi eliberă pasiunea, inspirând adânc.

Val după val, senzaţiile se succedau în cascade tremurate în corpul fetei, concentrându-se asupra flăcării arzătoare a instrumentului ce îi

sonda adâncurile. Îşi pierdu controlul, în vreme ce trupul îi cădea secerat, cu şoldurile tresăltând în convulsiuni, măturată cu totul de şuvoiul care o purta pe culmile plăcerii.

Garrick îţi dădu seama de intensitatea climaxului şi, timp de o secundă, se luptă cu nevoia fierbinte, care îi devasta adâncurile propriului trup. Privi spre faţa ei plină de pasiune şi auzi gemete de extaz, care-i scăpau din gât. Fiecare penetrare era acum împletită cu tortura, căci se lupta împotriva nevoii dureroase de împlinire.

Dar, numai când simţi că fata începe să scadă în intensitatea maximă a simţurilor, îşi permise să-şi satisfacă propria dorinţă. Gura lui acoperi gura fetei şi, în timp ce înaintă doar o fracţiune în adâncurile ei catifelate, propriile-i adâncuri fură cuprinse de foc sălbatic. Plăcerea arzătoare izbucni din centrul fiinţei sale, şi se revărsă în sus, gonind prin lancea puternică a bărbăţiei, spre a se împrăştia în particule strălucitoare de lumină.

— Kat, Kat. Strigătul îi fu smuls din piept.

Ca în vis, Katelin încercă să-şi adune mintea, în vreme ce zbaterea lui Garrick se domolea şi, deşi încă o mai ţinea strâns în îmbrăţişarea sa, bătăile inimii lui începură să revină la normal. O voce lăuntrică îi spunea. Fetei că ar trebui să fie ruşinată, să părăsească patul acestui bărbat şi să

fugă cât ar putea mai departe de el. Dar, în acel moment, îşi simţea oasele moi, mintea tremurând între bunul simţ şi ireal. Pur şi simplu, era minunat să zacă în braţele lui.

Lui Garrick îi trebuiră mai multe minute să-şi regăsească respiraţia normală şi să-şi învingă neîncrederea, care îi cuprindea mintea, pe măsură ce retrăia ceea ce tocmai se petrecuse între el şi această femeie. Fusese virgină şi totuşi mai femeie decât tot ceea ce cunoscuse el vreodată.

Fu străbătut de un scurt tremurat şi adâncurile i se înăspriră când îşi dădu seama că niciodată până acum nu trăise o pasiune mai puternică, întorcându-se ca să-i poată privi din plin faţa frumoasă, pe când avea să-i vorbească, o descoperi cu pleoapele închise, mângâindu-i gâtul cu respiraţia uşoară. Mâine va fi suficient de curând să-i declare sentimentele sale.

Mâine vor ajunge la Saint Kitts, îi va explica misiunea pe care o are în Caraibe şi o va ruga să-l aştepte încă puţin timp, până ce îşi va îndeplini sarcina.

5

La răsăritul primei raze a zilei, puntea vasului Vrăjitoarea Mării fu străbătută de strigătul” Pământ!” Strigătul pătrunse prin fereastra deschisă a cabinei căpitanului.

Ameţită, Katelin se lupta încă să scape din îmbrăţişarea somnului. Dar, până când nu îşi deschise ochii, încercând să se ridice, nu îşi dădu seama că ceea ce o împiedica să se scoale din pat, era ceva mai mult decât oboseala. Braţe cu muşchi puternici o încolăceau de jur împrejur, ţinând-o prizonieră. Încet, încet, ochii verzi se rotunjiră, în vreme ce oroarea îi umplea sufletul, pe măsură ce îşi dădea seama unde se află şi al cui este trupul strâns lipit de propriul ei trup.

Bătăile inimii i se accelerară, când îşi înălţă capul de la pieptul cald, gol, al bărbatului, iar ochii ei întâlniră privirea sclipitoare de argint. Simţi brusc căldura unui val, acoperindu-i nu numai faţa şi gâtul, dar şi pieptul. Ce dracului făcuse? Neîndrăznind să scoată niciun cuvânt, privi cum un zâmbet cald se lăţeşte pe buzele senzuale ale căpitanului.

— Bună dimineaţa, iubito. Cred că ai dormit bine? Garrick părea încântat că îşi petrecuse noaptea ţinând-o strâns pe fermecătoarea Katelin Ashford în braţele sale.

— Ce… ce e cu mine? Vreau să spun… de ce mă aflu aici, în cabina dumitale? fu Katelin în cele din urmă în stare să bâiguie. Încet, gândurile începură să se adune şi îşi aminti cantitatea enormă de coniac pe care o băuse şi, Dumnezeu s-o ierte, nu se putu opri să nu-şi aducă aminte şi de gustul acelor buze fierbinţi,

atrăgătoare, apăsate peste buzele ei. Faţa i se înroşi şi mai puternic, pe măsură ce evenimentele petrecute noaptea trecută începură să-i inunde gândurile. Oh nuuuuu, gemu tare, în cele din urmă.

— Ai adormit noaptea trecută, înainte de a fi putut să vorbim. Voiam să-ţi mulţumesc pentru darul preţios pe care l-ai împărţit cu mine. Vocea era joasă, cuvintele răsunară cu un tremur uşor răguşit, care avea puterea, chiar şi acum, să-i stârnească fiori de-a lungul Spinării şi s-o facă să-şi simtă inima bătând sălbatic în piept.

— Nu, nu a fost un dar adevărat! Katelin se ridică şi, simţind briza pătrunzând prin fereastra deschisă şi trecând prin perdelele desfăcute, care înconjurau alcovul, îşi dădu seama că era dezbrăcată. Obrajii i se împurpurară, când trase cearşaful de peste Garrick şi se înfăşură rapid cu el.

Fără să privească în direcţia lui, ca să vadă că-l lăsase complet expus, traversă în grabă cabina, spre a-şi regăsi rochia şi lenjeria.

— Noaptea trecută nu a fost nimic mai mult decât o teribilă greşeală, declară, în timp ce, întoarsă cu spatele spre el, încerca să-şi tragă rochia peste corpul încă înfăşurat în cearşaf.

— Nu a fost nicio greşeală noaptea trecută, Kat. Femeia pe care am ţinut-o în braţe s-a dăruit, din voinţa ei. Garrick o mai studie un

moment, înainte de a-şi zvârli picioarele lungi peste marginea patului, uitându-se după pantaloni.

— Coniacul m-a făcut să mă port aşa! Katelin nu voia decât să iasă mai repede din cabina sa, mai înainte ca el să poată pune mâna pe ea din nou. Nu putea şti cum ar fi reacţionat, dacă el ar fi luat-o în braţe, dacă gura lui s-ar fi lipit încă o dată de gura ei.

Stând cu picioarele goale în pantalonii care-i acopereau partea de jos a trupului, Garrick începu să se apropie încet de ea.

— Poate că a fost coniacul cel care ţi-a permis să te porţi mai degajat în prezenţa mea, dar cu tine, Kat, am făcut dragoste!

— Nu-mi spune aşa din nou! Lacrimi îi atârnau de ochi, când se întoarse să-l înfrunte. Nu era decât vina lui, îşi spuse. Felul în care îi pronunţa numele şi trupul ăsta blestemat, al lui, atât de atrăgător. Dacă îşi închipuia vreun moment că ea era o simplă fată umilită, care trebuia să i se arunce la picioare şi să îl roage să aibă milă de ea, acum, după ce se înfruptase cel dintâi din ceea ce, cu înţelepciune, ea ar fi trebuit să păstreze pentru soţul ei, ei bine, greşea profund.

Întorcându-se spre uşă, se simţi mai curajoasă, acum că nu îl mai putea vedea.

— Indiferent de ceea ce gândeşti, domnule Steele, şi indiferent de ceea ce vrei de la mine,

mă tem că ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută nu înseamnă nimic! Răsucind mânerul uşii de la cabină şi păşind pe coridor, îşi spuse în gând că oricum, şi-ar fi pierdut fecioria mai curând sau mai târziu. El nu făcuse decât să grăbească evenimentul, pe care ea îl anticipase de mult. Pe viitor va fi mult mai prudentă în a-şi acorda favorurile.

În picioare, în mijlocul cabinei, privind spatele ei ţeapăn ieşind pe uşă, Garrick simţi o dorinţă arzătoare să se ducă după ea şi să o forţeze să-l asculte. O va implora să aibă milă de el şi, dacă nu va reuşi, o va reţine cu forţa la bordul vasului Vrăjitoarea Mării, până când va admite că sentimentele ei pentru el sunt la fel de puternice ca simţămintele lui pentru ea. Dar toate acestea nu erau decât gânduri pline de speranţă. Ştia că se afla în Caraibe în misiune şi, indiferent de dorinţele lui, datoria faţă de ţara sa trece pe primul loc. Nu îşi putea permite să o reţină cu el, atunci când propria viaţă se putea afla în primejdie, în orice moment. Se va mulţumi cu faptul că o parte din misiunea lui se va desfăşura la Saint Kitts. Va putea s-o supravegheze, ca să fie sigur că, după ce îşi va încheia misiunea, o va găsi pe Katelin aşteptându-l. Chiar dacă ea nu va fi de acord să vină după el de bună voie şi va trebui să o fure de sub nasul tatălui ei, era sigur că, într-o zi, o va avea numai pentru el – îşi jură

în sine.

În picioare pe puntea vasului Vrăjitoarea Mării, Katelin privea insula ce apărea misterios, ridicându-se din adâncurile albastre-verzi ale oceanului. Pământul părea negru şi muntos. Malurile abrupte se ridicau înălţându-se spre munţii acoperiţi de păduri luxuriante. Întreaga insulă părea ciudată, nelalocul ei, în mijlocul oceanului vast, scânteietor.

Saint Kitts – numele insulei o urmărise încă din copilărie. Acest loc straniu, în care tatăl ei se refugiase după moartea mamei sale, îi afectase sufletul dintotdeauna. Nu se aşteptase niciodată însă că va ajunge să viziteze insula, iar acuma intra aici admirându-i frumuseţea tropicală de pe puntea Vrăjitoarei Mării, în timp ce vasul se apropia cu repeziciune de docurile de la Basseterre, capitala insulei.

După ce Vrăjitoarea Mării şi Caroline ancorară în port, Garrick se îndreptă către Katelin.

— Insist să-mi acorzi plăcerea de a te conduce pe plantaţia tatălui tău.

Katelin se înţepeni la apropierea sa şi fu gata să-i refuze oferta. Dar, când îi privi trăsăturile dure ale feţei şi expresia hotărâtă a gurii, înţelese că nu ar fi folosit la nimic să se împotrivească.

Garrick Steele era obişnuit să facă întotdeauna ceea ce voia şi avea să acţioneze în acelaşi fel şi

de această dată.

În vreme ce Garrick o conducea, fetei îi trecu prin minte să-i reproşeze modul în care o trata, dar, gândindu-se mai bine, îşi dădu seama că nu ar fi avut nimic de câştigat. Acest om făcea întotdeauna numai ceea ce îi plăcea şi nimeni vreodată nu-l putuse împiedica să-şi atingă scopul. Nu-i rămânea decât să se consoleze cu ideea că, odată ajunsă în casa tatălui ei, nu va mai avea niciodată de-a face cu el.

Îşi aminti cu toată puterea cele ce îi povestise noaptea trecută despre vasul său şi nu mai avu nicio îndoială că Garrick nu era nimic mai mult decât un pirat. Era vinovat de tot răul care i se întâmplase noaptea trecută, iar acum se mai adăuga un punct pe lista lungă a. Ticăloşiilor lui: o obliga să-i accepte compania, deşi era evident că nu era binevenit. Docurile care se întindeau în faţa apei reprezentau partea cea mai grosolană a oraşului Basseterre Marinari, femei îndrăzneţe, cu moravuri uşoare, în căutare de clienţi dispuşi să le cumpere favorurile, şi gură-cască de ambe sexe, care vagabondau în căutarea unei ocazii de a-şi încerca norocul. Abia după ce Katelin şi Garrick trecură prin faţa mai multor depozite dărăpănate, atmosfera păru că se mai îmbunătăţeşte, dar schimbarea era şocantă. În porţiunea pe care o străbăteau acum, se înşiruiau prăvălii dărăpănate, în care îşi găseau

locul o mulţime de mărfuri provenite de pe vasele care frecventau portul, risipite în vitrine, spre a atrage privirea trecătorilor.

Fructe tropicale şi zarzavaturi de o incredibilă varietate, erau expuse într-o gheretă, unde puteai gusta deopotrivă plăcintă cu carne sau cu fructe. În spaţiul din jurul portului, puteai găsi dantele fine, valuri de ţesături exotice, bijuterii lucrate de cei mai pricepuţi artizani. Un amalgam incredibil de lucruri bune ca şi de obiecte inimaginabile, provenit din toate porturile lumii, era expus spre a determina vizitatorul să-şi dezlege punga.

Katelin rămase uimită de activitatea intensă ce se desfăşura în această parte a portului. Putea admira femei elegante, hoinărind la adăpostul umbrelelor de dantelă, spre a se proteja de razele arzătoare ale soarelui strălucitor. Bărbaţi în costume bine croite, însoţeau femei frumoase şi conversau cu prietenii. Părea că docurile rău mirositoare rămăseseră în urmă cu mile, şi nu doar cu câteva sute de iarzi.

În picioare, lângă Garrick, pe trotuarul podit cu dale de lemn, îl urmă în direcţia spre care o conducea, privind cu atenţie traficul aglomerat, când atenţia îi fu atrasă de o femeie în vârstă, cu obrazul ciupit, îmbrăcată într-o rochie de stradă elegantă, de culoarea mărului verde, care trăgea după ea o versiune mai tânără a propriei

persoane, îndreptându-se în direcţia lor.

— Vai, căpitane Steele, ce. Surpriză să te văd! Chiar alaltăieri îi spuneam scumpei mele prietene, Fern Atworth, ştii coafeza din Basseterre,că insula asta oferă atât de puţini pretendenţi la căsătorie pentru tinerele noastre domnişoare, şi, acum, iată-te aici! Te-ai întors din nou pe minunatele noastre ţărmuri!

Garrick zâmbi, auzind cu câtă căldură îl întâmpină femeia şi, privind spre singura fată a doamnei Clarice Langston, zâmbetul i se lăţi pe faţă, văzând-o cum se înroşeşte.

— Vai, vă mulţumesc, doamnă Langston, pentru că m-aţi inclus pe lista pretendenţilor de aici, din Saint Kitts.

— Oh, căpitane Steele, doar ştii prea bine că eşti în capul listei la pretendenţi pe care o are fiecare tânără de pe insulă.

Katelin îşi roti ochii de smarald, privind cerul. Oare aceste femei ştiau ce ticălos era de fapt căpitanul Steele? Erau oare atât de orbeşte îndrăgostite de acest frumos pirat, încât nu mai puteau desluşi omul adevărat din el?

— Oh, te rog să-mi scuzi impoliteţea, domnişoară Ashford. Garrick se întoarse spre Katelin, dându-şi seama că fata era gata să se îndepărteze. Doamna este soţia bunului nostru guvernator, Clarice Langston, iar domnişoara este încântătoarea lor fiică, Thelma. Întorcându-

se apoi către cele două femei, adăugă: iar aceasta, doamnelor, este Katelin Ashford. Va locui în Saint Kitts pentru un timp.

Ambele femei nu acordară prea multă atenţie prezentării. Atenţia lor se concentra în întregime asupra frumosului căpitan care stătea alături de Katelin Ashford.

— Da, da, foarte drăguţ din partea dvs. Domnişoară Ashford. Doamna Langston se simţi obligată să spună ceva tinerei femei, din pură politeţe, dar îşi întoarse repede ochii către Garrick. Îmi pare atât de bine că ai sosit la timp pentru a lua parte la balul care va avea loc în casa guvernatorului, la sfârşitul săptămânii viitoare. Ştii că sărbătorim cea de a şaizeci şi una aniversare a zilei sale de naştere! Toate invitaţiile au fost deja expediate, dar, fii sigur că mă voi ocupa să-ţi fie trimisă una, direct pe vas. Şi poate că Thelma îţi va acorda unul sau două dansuri. Şi, deoarece Thelma se apropia de vârsta cam prea coaptă de douăzeci şi doi de ani şi era pe punctul de a intra în rândul fetelor bătrâne, Clarice era conştientă că venise timpul să ia problema în mână.

— Desigur că aş fi încântat să-mi înscriu numele în carneţelul de bal al Thelmei, dar mi-e teamă că va trebui să-mi ocup locul în coada unui şir lung de bărbaţi, care aspiră să sărute mâna acestei încântătoare tinere. Garrick era

conştient că flatându-le pe aceste două femei, va putea obţine orice de la ele. Samuel Langston, guvernatorul de pe insula Saint Kitts, avea puterea de a interzice accesul legal al vasului său în portul Basseterre. Şi, în afară de punga plină cu monede de aur, pe care i-o trimetea guvernatorului de fiecare dată când se afla în port, Garrick se străduia să rămână în graţiile Claricei Langston, ceea ce includea de la sine obligaţia de a o flata pe ruşinoasa şi timida Thelma.

Revenind apoi la un ton mai serios, Clarice Langston îi expuse lui Garrick motivul pentru care ieşiseră în această dimineaţă în zona docurilor trupul unei alte femei fusese găsit plutind în largul portului şi spera să afle informaţii din bârfa prietenelor ei. În vreme ce povestea despre cele întâmplate, Scotty îşi făcu apariţia într-o şaretă trasă de un singur cal. Bagajele lui Katelin de pe Caroline fuseseră îngrămădite în spatele vehiculului. Katelin îşi pironi privirea asupra secundului, ca şi când ar fi fost un trimis al Domnului. Întorcându-se spre grupul de lângă ea şi observând că atenţia lui Garrick era captată de cuvintele femeii mai în vârstă, întrerupse conversaţia cu curaj:

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnelor, şi dumneata căpitane Steele. Se pare că, în sfârşit, a apărut şareta trimisă de tatăl meu. Cu aceste

cuvinte, întoarse spatele grupului şi începu să-şi facă drum către şaretă, dar nu mai înainte de a fi observat străfulgerarea dură ca focul, din ochii albaştri ai lui Garrick.

Tentat pentru moment să o urmeze şi să-l înveţe pe secund o lecţie, pe care nu avea să o uite curând, Garrick se stăpâni totuşi şi rămase pe loc, nevrând să dea loc unei scene nepotrivite, în faţa soţiei şi fiicei guvernatorului.

Respirând adânc, zâmbi perechii, pe când îl privea pe Scotty ajutând-o pe Katelin să se urce în şaretă.

— Deci, spuneaţi că s-a găsit corpul unei alte femei în largul portului? A câta este acum Mi se pare că ajunseseră deja la cinci, ultima data, când vasul meu s-a aflat în port.

Nici Clarice, nici Thelma nu luară prea mult în seamă plecarea lui Katelin Ashford, atenţia fiindu-le îndreptată, asupra bărbatului frumos, pe care îl înghesuiseră într-un colţ al trotuarului aglomerat.

— Păi, cred că s-a ajuns la opt cu asta, nu, chiar nouă! Dar Samuel spune că nu e nicio pierdere dispariţia unei alte codoaşe. În ceea ce o priveşte, Clarice se interesa de târfele care apăreau mutilate şi ucise de-a lungul docurilor, numai pentru că asemenea evenimente reprezentau o ocazie minunată pentru bârfa şi speculaţii. Şi în acest moment, dacă Garrick se

arăta interesat de subiect, ea era mai mult decât încântată să-i spună tot ceea ce ştia.

Potrivindu-şi fustele, Katelin se aşeză pe banca şaretei, aruncând pentru ultima oară o privire asupra lui Garrick. Părea că el nici nu observase că ea plecase, se gândi, în vreme ce îl privea. Încă mai vorbea cu Clarice Langston, atent la fiecare cuvânt al ei. Iată aşadar că avusese dreptate în ceea ce-l priveşte – era mai mult decât un desfrânat. Voia să capteze atenţia oricărei femei disponibile. Şi când te gândeşti că aproape o prostise, făcând-o să creadă că ar putea fi o fiinţă deosebită! îşi îndreptă umerii, în vreme ce Scotty îndemnă caii s-o pornească la drum. Pe viitor, va fi mult mai prudentă, în ceea ce-l priveşte pe acest om. O singură greşeală era tot ceea ce îşi putuse permite, deşi această greşeală o costase atât de scump.

— Am luat informaţii despre Coral Rose, plantaţia tatălui dvs, de la centrul de distribuire a alimentelor şi îmbrăcămintei. Voiam să vă duc bagajele întâi acolo, dar când v-am văzut stând pe trotuar, m-am gândit că poate doriţi să ajungeţi la Coral Rose înainte de ora mesei.

— Îţi sunt foarte îndatorată, Scotty. Trebuie să-ţi mărturisesc că începusem să mă cam plictisesc în compania căpitanului Steele.

Lăsând oraşul în urmă, Scotty îşi îndreptă calul către un drum ce şerpuia, urcând în pante.

Priveliştea oferită de această înălţime era măreaţă; la picioarele drumului prăfuit se întindeau plaja şi marea. Aerul proaspăt şi briza tropicală a mării o ajutară pe Katelin să se învioreze.

— Ai aflat cât de departe se află Coral Rose, Scotty? întrebă oarecum îngrijorată.

— Fierarul spunea că la numai câteva mile în afara oraşului. Zicea că, dacă o luăm pe acest drum, nu va dura prea mult. Şi cu soarele care începe să apună, sper că va fi o plimbare destul de plăcută.

— Ai mai fost la Saint Kitts, Scotty? Katelin se străduia să fie o companie plăcută pentru tânărul bărbat.

— Ah, am mai fost aici de câteva ori, mai înainte. Uneori plouă, dar, cu excepţia acestui lucru, cred că vă veţi simţi bine. Este o insulă minunată.

— Stai mult de data asta? Katelin se întrebă cât timp îi va trebui căpitanului Howard să-şi repare vasul.

— L-am auzit pe căpitan spunând că s-ar putea să rămână în port vreo două săptămâni. În orice caz atâta cât va fi necesar ca să repare catargul principal. Privind-o pe Katelin, Scotty se simţea mizerabil, la gândul că trebuia s-o părăsească pe insula Saint Kitts!

Katelin îndepărtă cu mâna o insectă

zburătoare, care părea hotărâtă să se stabilească pe mâneca ei. Căldura deveni mai apăsătoare, după ce părăsiră răcoarea ce venea dinspre plaja deschisă, îndreptându-se spre interiorul insulei.

— Aş dori să-ţi mulţumesc pentru bagaje,

Scotty. Am crezut că tatăl meu va trimite după ele, dar acum nu mai este nevoie de aşa ceva.

Bagajul reprezenta singura scuză pe care Scotty o putea invoca pentru a merge la Coral Rose. Dar, din înţelepciune, păstră secretul pentru el.

Puţin timp mai târziu, Scotty îşi îndreptă calul de-a lungul unei poteci laterale, părăsind drumul principal. Pe o tăblie de lemn uscat, se putea citi CORAL ROSE. Poteca nu arăta a fi prea utilizată, căci era invadată de pădurea tropicală care creştea peste tot, pe această insulă. Copacii îşi aruncau umbra deasupra capului călătorilor, filtrând lumina prea strălucitoare a soarelui, iar parfumul florilor tropicale atârna greu, peste tot, în aer.

Când şareta ieşi la marginea pădurii, chiar în faţa lor apăru o casă mare, albă, singuratică în mijlocul pământurilor care cunoscuseră, cu siguranţă, zile mai bune. Acum ierburi înalte creşteau de-a lungul potecii şi o mulţime de flori tropicale multicolore sufocau clădirea stranie, cu două etaje.

În jurul locului plutea un aer vag de lenevie, se

gândi Katelin, în vreme ce Scotty oprea şareta, întinzându-i apoi mâna, spre a o ajuta să coboare.

— Dacă ai vrea să aşezi bagajul pe veranda din faţă, aş porunci mai târziu să se ocupe cineva de el şi să-l ducă în casă. Katelin indică veranda care se întindea pe toată lungimea casei şi dispărea după colţurile ei.

Katelin zăbovi afară, până când secundul aşează toate valizele ei pe verandă. Părea ciudat că nici tatăl ei, nici vreun servitor nu venise să o întâmpine, dar, cu toate acestea, îşi luă rămas bun de la cel care o escortase până aici, asigurându-l că-l va aştepta să ia ceaiul împreună, în după-amiaza zilei următoare. Şareta se îndepărtă încet de casă, pierzându-se pe drumul pe care venise, iar fata se îndreptă spre uşa de la intrare.

6

Uşa de la intrare se deschise larg, fără să opună rezistenţă. Păşind cu atenţie în coridorul rece, Katelin descoperi că, la urma urmei, casa era bine îngrijită şi locuită, nicidecum pustie, aşa cum se temuse la început. Piese de mobilier uşoare, aerate, fuseseră plasate într-o ordine anume căutată, prin camerele deschise de la parter, iar ferestrele largi, plasate în fiecare unghi al casei, lăsau să pătrundă cea mai uşoară

briză tropicală.

Auzind nişte zgomote care veneau din partea din spate a casei, Katelin se apropie încet de zona bucătăriei. Împingând o uşă cu laturile batante, dădu peste o femeie de culoare, extrem de masivă, care stătea în picioare, lângă soba în care ardeau nişte lemne, şi fredona uşor.

Katelin era enervată de faptul că tatăl ei nu avea habar că ea urma să stea într-o vizită lungă, de doi ani. Tuşi şi aşteptă ca femeia neagră din odaie să se întoarcă de lângă cratiţele ei de bucătărie şi să privească în direcţia ei.

Răsucindu-se de lângă sobă, zâmbetul lătăreţ de pe faţa femeii negre începu să se topească încet. Ochii ei întunecaţi o fixară pe tânăra fată, care stătea în picioare, în uşa bucătăriei.

— Pot să te ajut. Dom’şoară? îşi aşeză lingura lângă oala în care mestecase până atunci şi începu să-şi şteargă mâinile de şorţul care îi înfăşură şoldurile largi.

— Cred că da. Katelin mai făcu un pas în încăperea strălucind de curăţenie şi mirosind atât de îmbietor. ÎI caut pe tatăl meu, Richard Ashford.

Gura femeii rămase căscată de uimire.

— Dumnezeule, copilă, doar nu eşti dom’şoara Katelin?

— Ba da, eu sunt. Katelin îi zâmbi femeii atât de uşurată, pe cât de surprinsă era aceasta.

Unde este tatăl meu? Se află pe plantaţie?

— Ah, sărmană copilă n-ai primit veste despre tata mata? Dar, mai înainte ca fata să fi putut întreba cine să-i trimită vreo veste despre tatăl ei, femeia continuă în grabă: Copilă dragă, stăpânu plecat la tată cerescu. Acu vro şase luni în urmă ajuns pe celălalt ţărm. Eram sigur ştiut totu' despre tată mata şi despre dom'şoara Carol. Tânăru' cela drăguţ, care scris ultimu' testament a lu' tată mata şi ultima dorinţa, a spus trimis scrisoare, explice tot cum întâmplat.

— O scrisoare care nu a ajuns niciodată. Katelin se lupta din răsputeri cu ameţeala care ameninţa să o cuprindă, sperând în sinea ei că poate nu a înţeles bine cuvintele femeii.

— Pare rău întâmplat eu spune asta, îngeraşule. Şezi aci la masă şi lasă bătrâna Lizzy să pregătească ceaşcă fierbinte de ceai. Femeia se apropie de Katelin şi, observându-i paloarea trăsăturilor, o conduse, ţinând-o de braţ, către masa uzată, brăzdată de tăieturi de cuţit. Nu putut face nimic pentru stăpâna noastră. S-a îmbolnăvit de febră şi într-o săptămână a murit amândoi. Lizzy se asigură că tânăra domnişoară stă bine aşezată pe scaun, înainte de a se întoarce la soba ei de gătit, pe care aşează o oală cu apă pentru ceai.

Katelin îşi scutură capul, cuprinsă de o uimire fără margini.

— Vorbeşti de o stăpână – tata avea o nevastă? îşi dădu seama imediat cât de puţine lucruri ştia despre propriul ei tată.

— Am crezut că măcar stăpânu' scris şi spus despre stăpâna. Clătinându-şi capul uriaş, înfăşurat într-un turban de un roşu strălucitor, Lizzy insinua că nu fusese de acord cu tot ceea ce făcuse Richard Ashford în timpul vieţii vale. Aducând ceainicul la masă, turnă o ceaşcă de apă fierbinte peste frunzele de ceai. Ei, acum nu gândi atât la domnu' Richard, copilă. Durerea lui, de micuţ fiică, fost care a făcut se poarte aşa. Cu ani înainte întâlneşte pe dom'şoara Carol, povestit cum împietrit inima pentru totdeauna când mama matale chemată, la ceruri, de sfinţi. Nu e frumos cum părăsit la tine, dar nu uitat nicio zi, în toată viaţa. Avea poză mică a matale, lipită de inimă, în buzunaru' de la haină şi eu avut grijă se aibă acolo, atunci, când băgat în mormânt să odihnească.

În acele momente, Katelin nu era prea sigură cum trebuia să reacţioneze la auzul veştii că tatăl ei murise. Şi-l amintea vag, imaginea lui i se ştersese din minte în decursul anilor. Vestea că se recăsătorise era destul de surprinzătoare, dar trebui să recunoască faptul că nu putea să se aştepte la ceva mai bun din partea lui. Richard Ashford fusese un bărbat frumos, viril, care nu putea lâncezi veşnic, fără o femeie alături de el.

Lizzy părea că încearcă să-i acorde tinerei femei un moment necesar să se împace cu starea de lucruri, înainte de a vorbi din nou.

— Sigur că, dacă stăpânu' nu scris şi nu vorbit despre stăpână, nu spus nici despre tânăru' stăpân Joshua?

— Joshua?

Turbanul se clătină nerăbdător.

— Stăpânu ăl tânăr nu aici ureze venit bun, sigur afară aleargă ca nebun pe plajă.

— Vrei să spui că tatăl meu are un fiu? şi că acesta e Joshua? Katelin nu putea crede ceea ce auzise cu urechile.

Capul se clătină în sens de aprobare.

— Stăpânu' ăl tânăr e un mână de om, dar are un inimă de aur. Când vrea, băiat de treabă.

— Câţi ani are? Katelin înghiţi cu greu, flămândă, căci nu mâncase nimic de la micul dejun. Încercă să înghită bucăţica dulce de prăjitură, simţind un nod în gât.

— Păi, Joshua doisprezece ani acu, dom'şoară Katelin. E ceva să ai un frate mai mic, despre care să nu ştii nimic!

— Am un frate de doisprezece ani? repetă

Katelin uluită. Pur şi simplu, nu poate fi posibil. Cine are grijă de Joshua? Cine şi-a asumat responsabilitatea creşterii lui, acum că tatăl meu e mort?

— Păi, dacă tot venit la Saint Kitts, aici locu'

matale îngrijeşti frate matale, dom’şoară Katelin. Coral Rose e tot ce moştenit stăpânu’ ăl tânăr, ca drept dă naştere, şi tu veghezi să rămână.

Katelin nu putea face nimic altceva decât să se holbeze la femeia neagră. Întreaga lume părea că se învârteşte nebuneşte, în jurul unei axe fără punct de sprijin. Instinctul de apărare îi striga că, în acest moment, ar trebui să se afle într-o trăsură, care să o ducă înapoi la Basseterre. Va căuta un vas, orice vas, şi se va întoarce direct la mătuşa ei. Înapoi la Londra, unde viaţa ei avusese totdeauna un cât de cât sens al unei orânduieli normale. Şi totuşi, raţiunea birui. Ştia că nu putea, în niciun caz, să abandoneze copilul tatălui ei – oricât de mult ar fi dorit să o facă în acel moment.

— Această Carol, cu care s-a căsătorit tatăl meu, are familie?

— Nu, doamnă. Dom’şoara Carol niciun suflet de-al ei. Odată spus că familie ei mort şi că stăpânu’ şi tânăru’ stăpân tot ce are pe lume asta.

Deci niciun ajutor, îşi spuse în sine Katelin.

— Nu cumva au nişte prieteni, care ar putea să aibă grijă de băiat, până la vârsta când va putea conduce singur plantaţia? Vocea ei suna puţin disperată.

Lizzy clatină din cap înainte şi înapoi.

— Toţi care cunoaşte stăpânu’ ăl tânăr crede

că e cam greu de ţinut în frâu. Şi cum ochii fetei se rotunjiră surprinşi, Lizzy se grăbi să o liniştească. Asta nu vrea spune că băiatu' rău, nu supără la tine. Trebuie doar lăsat la voia lui. Stăpânu' Richard lăsa la pace tot timpu' iar dom'şoara Carol, ce mai iubea băiat atât de mult, că nu vede nimic rău la purtările lui.

Katelin se întrebă ce voia să spună Lizzy cu cuvântul acesta ciudat, şi căuta să-i descopere sensul, pe care zâmbetul bătrânei nu voia să i-l dezvăluie. Începu să o doară capul, din cauza căldurii tropicale şi a şocului provocat de noutăţile aflate despre familia ei.

— E cineva care m-ar putea conduce într-o cameră, unde aş putea să mă odihnesc puţin?

— Mulţi servitori din casă petrece acum timpu' afară, la colibe din spate, îi răspunse Lizzy, în aşa fel încât s-o facă să înţeleagă care era situaţia pe plantaţie acum. Un minut iese şi aduce câteva fete.

Acu, că ai venit, trebui mult ajutoare.

— Deocamdată, spune-mi unde se află camera tatălui meu. Pentru moment, mă. Voi descurca singură. Katelin se simţea tot mai slăbită, pe măsură ce minutele treceau şi nu voia decât să se odihnească imediat.

Lizzy păru încântată să trimită pe tânăra fată în camera tatălui ei.

— Odaia stăpânului ăl bătrân e prima uşă, sus

pe scară. Urcă, că eu pune pe moş Rufuss să aibă grijă de bagajele matale.

Katelin dădu din cap obosită, pe când se ridica în picioare şi ieşea afară din bucătărie. Capul i se învârtea ameţit, în timp ce urca scările, iar, când deschise uşa, aproape i se făcu rău. Cu mâna încleştată pe mânerul uşii, se opri. Acolo, pe peretele opus uşii, atârna o pictură reprezentându-l pe tatăl ei, iar alături, portretul unei femei cu trăsături indescifrabile.

Richard Ashford, cel pe care Katelin şi-l amintea din copilărie, părea că reînvie pentru ea de sub tuşele viguroase ale pânzei. Ochii lui verzi, atât de asemănători cu ai ei, străluceau de bună dispoziţie, iar fruntea înaltă şi bărbia puternică exprimau inteligenţă.

Uitându-se cu atenţie la părul negru al tatălui ei, în minte îi apăru dintr-o dată imaginea unui alt bărbat, cu părul ca noaptea.

Simţindu-se cuprinsă de senzaţii ameţitoare, pe care de deşteptase imaginea îndrăzneaţă a căpitanului, Katelin îşi îndreptă grăbită atenţia către portretul femeii care atârna alături de cel al tatălui ei.

Nu văzu mai nimic din trăsăturile femeii, care să fi putut atrage atenţia tatălui ei. Părul castaniu al femeii era pieptănat spre spate, într-o coafură severă. Cu bărbia ascuţită, cu ochii obosiţi, de culoare albastru-palid, părea slabă,

aproape unghiulară, cu mâinile strânse în poală. Ce fel de mângâiere putea găsi tatăl ei în îmbrăţişarea unei asemenea femei, se întrebă Katelin, în vreme ce studia tabloul, încercând să-şi imagineze ce anume ascundea pictura vederii.

Poate că acest băiat, Joshua, era ca mama sa, se gândi Katelin îndepărtându-se de picturi.

Încăperea era largă şi fusese decorată în culori bogate, calde, care revelau, fără putinţă de tăgadă, o mână de femeie. Mobilierul se potrivea mai mult cu un conac englezesc decât cu un dormitor ie pe o insulă tropicală. Patul mare, din stejar cu baldachin, se afla în mijlocul camerei. O mătase cu trandafiri roz fusese transformată cu gust în draperii, care se puteau trage, invitându-te la o intimitate confortabilă, ceea ce conferea şi o anumită graţie patului. Într-un colţ al camerei, un alcov cu perdele adăpostea un minunat loc de odihnă, ce părea deosebit de confortabil. Pe peretele opus se afla un balcon, cu vederea spre peluza din faţa casei.

Nimic nu arăta că tatăl ei şi soţia lui folosiseră camera. Dulapurile de haine şi biroul fuseseră golite cu câtva timp în urmă.

Zvârlindu-şi încălţămintea din picioare, Katelin oftă de plăcere când călcâiele i se înfundară în covorul gros, pluşat, Scoţându-şi pălăria, o aşează pe birou şi privirea i se opri din nou asupra patului. Un somn bun, de câteva ore, va face

minuni, îşi spuse. Poate că atunci când se va trezi, va descoperi că viaţa nu este atât de groaznică pe cât îi apărea acum.

Întinzându-se peste cuvertura moale, imaginea vie a căpitanului Garrick Steele îi apăru în faţa ochilor minţii. Oare, nu mai departe de această dimineaţă, se trezise zăcând goală în patul frumosului căpitan? Poate că dacă, ajungând la Coral Rose, ar fi putut găsi consolare în braţele tatălui, i-ar fi mărturisit tot ceea ce i se întâmplase şi l-ar fi lăsat pe el să se descurce cu acest vagabond curajos. Încet, pleoapele începură să i se închidă, gândurile, care-i cutreierau minţile, să dispară. Fără un părinte care să-i apere onoarea, va trebui să se descurce singură. Numai dacă aş putea găsi un mijloc să mă apăr de acest om, se gândea în timp ce alunecă într-un somn profund.

— Lizzy spune că nu trebuie s-o deranjezi pe dom’şoara! Vino aici, imediat! se auzi o uşă trântită, un ţipăt ascuţit străbătu aerul, ceva căzu cu zgomot pe podea, iar râsul unui băiat pătrunse în dormitor.

Katelin se trezi cu totul, deschizându-şi larg ochii verzi, fără să-şi dea seama unde se afla şi de cele ce se petreceau în jurul ei.

— Îmi pare rău, dom’şoară îmi pare rău! O tânără negresă stătea în picioare, lângă patul lui Katelin şi îşi frângea mâinile într-un gest de

disperare. Am încercat să-l domolesc pe stăpânu' cel tânăr, dar nici nu mă bagă în seamă! Trezindu-se la realitate rapid şi observând teama întipărită pe trăsăturile tinerei femei, Katelin înţelese imediat ce se întâmplase şi îşi dădu seama că, pregătită sau nu, urma să-l întâlnească pe fratele ei. Căutând cu privirea prin cameră după băiatul de doisprezece ani, se întoarse nedumerită către feţişoara neagră, care tremura de spaimă.

— A intrat aici? o întrebă.

Fata îi făcu semn către perdelele care acopereau locul de odihnă de lângă fereastră.

— Se ascunde acolo, dom'şoară!

Katelin zâmbi uşor, amintindu-şi cât de timidă fusese şi ea la doisprezece ani. Cu siguranţă că şi fratele ei se simţea stânjenit, la gândul primei lor întâlniri, îşi spuse cu înţelegere.

— Mulţumesc… Nu ştia cum o cheamă pe tânăra negresă.

— Eu sunt Bessy, dom'şoară. Lizzy spune că de acum încolo am să mă ocup de tot ce veţi avea nevoie!

— Prea bine Bessy, acum lasă-ne pe Joshua şi pe mine singuri. Ne va trebui câtva timp să ne obişnuim unul cu altul.

Ochii negresei se rotunjiră din nou. Nu era sigură că ideea stăpânei era tocmai înţeleaptă.

— Pot să rămân, dacă doriţi, dom'şoară. Nu mă

supăr deloc.

— Nu e nevoie, Bessy. Dacă ai vrea să te ocupi să-mi fie aduse bagajele sus, ţi-aş rămâne îndatorată.

— Dacă dom'şoara crede că e mai bine, în regulă, atunci. Odată uşa închisă, Katelin se dădu jos din pat şi se îndreptă spre locul de odihnă. Trăgând la o parte perdelele care separau locul de restul încăperii, descoperi că nu era nimeni. Răsucindu-se, auzul îi fu izbit de un râs băieţesc, care venea de pe balconul din afara camerei. Traversând camera, ieşi afară în balcon. Ceea ce văzu însă, o îngheţă, împietrindu-i picioarele.

Acolo, pe balustrada grilajului care înconjura balconul, a cărui înălţime nu depăşea talia unui adult, un băieţandru cu păr negru şi cu ochi verzi, îmbrăcat numai în pantaloni scurţi, fară pantofi, fără cămaşă, umbla de colo colo. Briza după-amiezii îi umfla în toate părţile şuviţele lungi, dezordonate, ale părului, în vreme ce băiatul o privea cum se oprise, cu gura căscată, gata să scoată un ţipăt de groază, de teamă pentru siguranţa sa. Râsul lui drăcos umplu încă o dată. Aerul.

— Coboară de acolo imediat! reuşi să articuleze în cele din urmă, speriată că orice mişcare din partea ei l-ar putea face pe băiat să se rostogolească de pe vârful balustradei. Putuse

zări puţin mai înainte înălţimea balustradei faţă de pământ şi se temea că, în atare ipoteză, băiatul nu şi-ar mai fi revenit niciodată de pe urma căzăturii.

— De ce? Băiatul zâmbi, rânjind larg, poznaş.

Katelin era prea copleşită pentru a mai putea vorbi. Sălbatic, ăsta era cuvântul potrivit. Era cel mai sălbatic copil pe care îl întâlnise vreodată. Revenindu-şi puţin, încercă să pară calmă, când îi răspunse:

— Pentru că vei cădea, dacă nu faci cum îţi spun!

— Vrei să spui, aşa? îşi întinse braţele într-o parte şi, o fracţiune de secundă, trupul băiatului se clătină peste balustradă, ca şi când avea să-şi dea drumul.

Katelin îşi închise ochii, incapabilă. Să-l vadă căzând, dar, când şi-i deschise din nou, îl văzu stând în picioare, în acelaşi loc, cu acelaşi râs larg, ştrengăresc, pe buze. Răsucindu-se pe călcâiele goale, Katelin se întoarse în cameră. Dacă băiatul avea intenţia să-şi facă rău, ea nu avea cum să-l oprească. Dacă ar fi încercat să-l tragă jos, cu siguranţă că actul în sine s-ar – fi dovedit dezastruos.

Odată înapoi în cameră, Katelin se aşeză pe unul din scaunele din colţul camerei şi se resemnă să aştepte. Inima îi bătea nebuneşte şi i-au trebuit mai multe minute să se liniştească.

Nu se aşteptase ca prima întâlnire cu unicul ei frate să se desfăşoare în acest mod.

Nii trecu mult timp şi Katelin zări un picior desculţ, păşind prin uşa deschisă de la balcon, urmat de celălalt picior, şi băiatul intră cu totul în cameră.

Ochii verzi i se înăspriră pe când căutau prin cameră şi o descoperiră şezând pe scaun.

— Deci tu eşti sora mea? întrebă stând în picioare în mijlocul camerei. Bărbia i se înălţă cu hotărâre, provocatoare.

— Deci tu eşti fratele meu? îi replică Katelin scurt.

Cei doi se priviră intens, timp de câteva minute, înainte ca Joshua să vorbească din nou

— Dacă tu crezi că ai să mă iei de aici, de la Coral Rose, şi să mă obligi să locuiesc cu tine în casa mătuşii tale, află că nu voi pleca!

Ochii verzi de jad îi sclipiră ameninţători. Pumnii micuţi se strânseră războinic, gata să întâmpine orice atac

Imaginându-şi reacţia mătuşii, dacă într-adevăr i-ar fi adus această creatură în casă, Katelin zâmbi. De unde ştii de mătuşa mea Elisabeth?

— Tata mi-a povestit totul despre tine şi despre mătuşa ta! Mi-a spus că locuiţi peste ocean şi că, într-o zi, vei veni să ai grijă de mine. Dar nu vreau să merg cu tine şi tu nu poţi să mă iei!

Katelin fu surprinsă de această izbucnire.

— Şi când ţi-a povestit tatăl tău toate acestea?

— Când el şi mama erau bolnavi. Chiar înainte de a închide ochii şi de a nu-i mai deschide niciodată.

Katelin expiră aerul adânc din piept. Tatăl ei vorbise despre ea pe patul de moarte. Se gândise la ea şi îi spusese acestui copil că va veni după el şi că va avea grijă de el. Câtă înţelepciune din partea lui. Tatăl ei o lăsase fără un cuvânt atâţia ani, să trăiască cu mătuşa ei, iar, pe patul de moarte, se gândise că avea dreptul să-i spună fratelui ei că ea îşi va asuma responsabilitatea educaţiei lui! Chiar în timp ce cuvintele îi zburară de pe buze, ştia că mânia ei era cu totul deplasată.

— Şi ce te face să crezi că aş dori să am grijă de un băiat aşa ca tine? în momentul în care rosti aceste vorbe, ar fi dorit să şi le retragă, dar efectul pe care ele îl avură asupra lui Joshua fu surprinzător. Duritatea din ochii lui verzi dispăru şi bărbia i se îndulci uşor, ca şi asprimea din jurul buzelor.

— Vrei să spui că nu ai venit la Saint Kitts, ca să mă iei la Londra cu tine?

Încet, fata dădu din cap, neavând încredere în sine să mai scoată vreun cuvânt. Trebuia să nu uite că nu putea să-l rănească pe copil, deoarece suferise deja peste măsură, în ultimele luni.

— Atunci de ce te afli aici? Pentru moment,

ochii lui, atât de asemănători cu ai săi, sclipiră din nou, neîncrezători.

— Mătuşa m-a trimis aici pentru o perioadă de doi ani. Mătuşa Elisabeth crede că cel mai bun lucru era să-mi vizitez tatăl înainte de a-mi face planuri de viaţă şi de a mă căsători, adăugă ea repede.

— Deci nu ai ştiut nimic despre tata şi mama?

— Lizzy mi-a spus totul când am venit. Până în această dimineaţă nu bănuiam că tatăl meu se recăsătorise şi că am un frate.

— Şi ce vei face acum? Pusese punctul pe” i”, iar Katelin descoperi că este foarte stânjenitor să fie chestionată atât de direct de către un copil de doisprezece ani.

— Păi, de fapt, nu am avut timp să mă gândesc la acest lucru. Ce îmi sugerezi să fac, Joshua?

Felul ei degajat de a se purta părea să-l facă pe băiat să aibă încredere în ea, pentru moment, deşi păstră încă o distanţă prudentă.

— Cred că ar trebui să te întorci de unde ai venit şi să laşi lucrurile la Coral Rose aşa cum sunt.

— Iubeşti această plantaţie, nu-i aşa? Katelin îi puse această întrebare dintr-un motiv anume şi, pe când îi aştepta răspunsul, înţelese cât de mult va cântări acest răspuns în decizia pe care avea s-o ia, în ceea ce priveşte viitorul lor, al amândurora.

Capul întunecat încuviinţă puternic, şi strălucirea unei lacrimi reţinute apăru în ochii verzi.

Katelin nu îl putea, desigur, blama pe copil pentru că îşi iubea căminul. Oare nu se simţise şi ea atât de nefericită când părăsise Londra? Stând în picioare, încercă să-şi îndulcească tonul vocii cât putu.

— Păi atunci, hai să-mi arăţi ce e prin împrejurimi şi hai să luăm ceva de mâncare din bucătăria lui Lizzy.

Băiatul rămase nemişcat un minut lung, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă că ea nu rostise acele cuvinte, de care el se temea cel mai mult că le va auzi, începând din momentul în care Lizzy îi spusese că sora lui sosise la Coral Rose. Brusc, prudenţa întipărită pe trăsăturile sale dispăru.

— Vrei să spui că mă vei lăsa să rămân aici?

— De ce nu vrei să luăm fiecare lucru la timpul său, Joshua. Mai întâi, tu şi eu trebuie să mâncăm ceva, apoi trebuie să ajungem să ne cunoaştem unul pe celălalt. La urma urmei, suntem frate şi soră. Ea ezită să-i răspundă la întrebare pentru moment, deoarece nici ea nu ştia încă ce avea să facă în ceea ce-l priveşte. Ştia doar că trebuie să ia mai multe hotărâri, mai devreme sau mai târziu, dar, în acest moment, nu ştia care vor fi aceste hotărâri. Va avea

nevoie de mai mult timp să se gândească, îşi spuse, pe când îl privea pe acest băiat, care îi aducea aminte atât de mult de propria ei persoană.

Lumini de avertisment se aprinseră instantaneu în ochii băiatului, încă o dată. Făcu un semn aprobator din cap, pe când simţea ochii ei verzi studiindu-l cu atenţie. Poate că, dacă i-ar arăta plantaţia şi dacă i-ar da ceva de mâncare, ar face-o să admită că el putea rămâne pe loc şi că nimic nu trebuie schimbat.

7

Către seară, Katelin încă nu avea nicio idee despre ce urma să întreprindă cu recent descoperitul ei frate sau cu plantaţia.

Aflase de la Lizzy că servitorii deveniseră cu toţii leneşi, în absenţa unui stăpân sau a unei stăpâne la Coral Rose. Nu exista niciun supraveghetor care să păzească muncitorii la câmp şi exista o mare problemă cu disponibilul de bani. Se dovedi că tatăl ei nu făcuse investiţii înţelepte din profiturile obţinute din trestia de zahăr şi din bumbac. Cheltuise o mare sumă de bani, echipând un vas şi încărcându-l cu vinuri din Franţa şi dantele din Bruxelles. Căpitanul vasului înregistrase dezastru după dezastru, iar, în cele din urmă, vasul se scufundase undeva, lângă Portugalia. Plantaţia nu îşi mai revenise

niciodată după aceste pierderi.

Cel puţin, bine că nu ipotecase Coral Rose, îşi spuse Katelin, pe când se lăsă pe spate, în cada de alamă şi, răsfirându-se în adâncul apei calde, încercă să facă ordine în opţiunile sale. Săpunindu-şi laba îngustă a piciorului şi gamba bine conturată cu săpunul cu miros de iasomie, pe care i-l dăduse Bessy, împreună cu diferite alte uleiuri de baie, zâmbea pe când se gândea la fratele ei. Era un mânz zburdalnic, îi plăcea să necăjească servitorii cu glume făcute din toată inima şi, fără îndoială, era mai plin de energie decât orice alt copil pe care îl întâlnise vreodată.

Lăsându-se încă o dată pe spate, se bucură de efectele binefăcătoare ale apei, în vreme ce îşi simţea trupul mai relaxat decât fusese vreodată în ultimele săptămâni.

Era târziu, servitorii din casă plecaseră în colibele lor să se culce, după ce îi încălziseră apa pentru baie, cărând-o apoi sus. Joshua se afla în pat şi acum avea timp să se gândească. Fie că voia sau nu, trebuia să admită că nu mai era aceeaşi tânără femeie care părăsise Londra cu zile în urmă.

Acele ore nesfârşite, pe care le petrecuse în braţele acelui pirat atât de frumos şi viril, iar primirea de la Coral Rose, cât şi faptul că trebuia să-şi asume responsabilitatea unui frate, a unei plantaţii şi a oamenilor de pe ea, o

transformaseră definitiv într-o persoană adultă. Nu mai putea aştepta ca mătuşa să hotărască pentru ea. Bine sau rău, va trebui să aibă grijă de viitorul ei şi al fratelui ei.

Un zgomot uşor îi tulbură gândurile. Venea dinspre mijlocul camerei, departe de colţul în care fusese instalată cada. Să se fi strecurat Joshua şerpeşte în camera ei şi să fie în acest moment în balcon?

— Îmi ajung destul poznele tale, pentru ziua de astăzi, Joshua! Ieşi afară de acolo, imediat!

Katelin scoase un ţipăt puternic, când în odaie păşi nu fratele ei, ci Garrick Steele.

— Şi mă rog, doamnă, cine este acest Joshua, pe care îl crezi în camera ta, în timp ce te afli în baie?

Ochii lui albaştri-argintii străluciră în adâncuri cu sclipiri de gheaţă, în vreme ce, fără nicio ezitare se îndreptă spre colţul camerei, unde Katelin şedea în cadă.

- Tu! Cum îndrăzneşti să intri în camera mea neinvitat! Cum de îndrăzneşti să vii la Coral Rose?

— Tu trebuie să fii prima care să-mi răspunzi la întrebare. Cine este acest Joshua pe care îl crezi ascuns pe balcon? Garrick simţea cum gelozia îi înţeapă inima, furnicându-i trupul, pe când aştepta nerăbdător răspunsul. Gândul că, nu mai departe de noaptea trecută o găsise virgină, nu îi

trecea de loc prin cap, devorat fiind de o singură obsesie – să-l descopere pe acest Joshua, cine o fi, şi să-i smulgă mădularele, unul câte unul.

— Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă ai pleca în acest moment, lăsându-ne în pace pe mine şi Coral Rose. Katelin îl sfâșia, ca un pumnal, cu privirea ochilor verzi, strălucitori. Nu sunt obligată să-ţi răspund! Nu mă mai aflu la bordul blestematului tău vas de piraţi şi nu mai poţi obţine nimic de la mine cu forţa! adăugă, ca o ultimă insultă.

În câteva secunde, Garrick fu lângă şi, aplecându-se, apucă fără dificultate antei aţele fetei, strângându-le puternic.

— Se pare că memoria îţi joacă feste, doamnă. Nu-mi aduc aminte să fi fost vorba despre vreun act de forţă, pe când te aflai la bordul vasului meu. Ţinând-o strâns, fără să-i facă însă rău, îi porunci: Răspunde! Cine este acest Joshua?

Ce importanţă avea dacă i-ar spune despre fratele ei? Tot ceea ce dorea Katelin în acest moment era să se elibereze de el încercând zadarnic să-şi elibereze umerii din strânsoarea mâinilor lui, tară a-şi descoperi, totuşi, prea mult din partea de sus a torsului, în cele din urmă, cedă cererii lui.

— Joshua este fratele meu, dacă vrei să ştii! Trăgând aer în piept cu greutate, îi aruncă o privire furioasă. Dacă asta voiai să afli, ia-ţi

mâinile de pe mine şi părăseşte camera imediat.

Garrick se uită fix la ea, privirea lui părând să judece dacă spunea sau nu adevărul.

— Nu mi-ai spus niciodată că ai un frate, Kat. Tonul nu mai era dur, iar vocea îşi recăpătase acel tremur uşor răguşit care, îşi amintea Katelin, avea puterea să smulgă ultima suflare din trupul ei.

— Nu ştiam atunci că am un frate. Ca şi Când aş fi obligată să-i explic totul acestei brute, îşi spuse în sine. Dar, întrucât el continua să o strângă de braţe îşi dădea seama că nu era nimic de făcut, decât să-l convingă să-i dea drumul.

— Oh, acum înţeleg. În cele din urmă, Garrick îşi luă mâinile de pe braţele ei.

Scufundându-se mai jos, în adâncul băii înspumate, Katelin îşi trase prosopul peste sânii plini, încercând, cu toată nervozitatea, să-i protejeze de privirea lui înfometată.

— Ce înţelegi? Nu ştii nimic despre mine, căpitane! Mânia ei părea să fi ieşit de sub control, întrucât era forţată să îndure privirea ochilor palizi de argint, aţintiţi asupra ei. Cum poţi să înţelegi că am fost obligată să părăsesc tot ceea ce iubesc, familie şi prieteni, numai pentru a descoperi că tatăl meu nu mai este în viaţă şi că am acum un frate, de care trebuie să am grijă şi o plantaţie ruinată, pe care trebuie să încerc s-o pun în ordine? Nu înţelegi că îmi

ajunge? Nu eşti decât o tortură în plus, care vine să se adauge la o listă atât de lungă. Ochii ei aruncau fulgere, ţintindu-i faţa frumoasă.

— Dacă mi-ai da voie, Kat, ţi-aş putea oferi alinarea de care ai atâta nevoie! Cuvintele fură rostite atât de duios, pe când o privea, încât era evident că veneau din adâncul inimii. — M-am înfruptat deja din alinarea asta, domnule şi nu mi-a plăcut.

Garrick ar fi putut combate uşor această remarcă, dar se gândi că nu ar fi fost cel mai bun lucru de făcut. Pentru moment, tigroaica lui era mai curând o pisică rănită şi îşi putea da seama de durerea ei interioară, pe când o privea.

— Kat, chiar nu vrei să ştii ce m-a adus la Coral Rose, la această oră neobişnuită?

— Dacă după ce îmi spui,mă lași în pace, atunci dă-i drumul!

— Cred că trebuie să aştept până îţi termini baia.

Garrick zâmbi cu căldură şi, aplecându-se, încercă temperatura apei. Ai să răceşti, dacă mai stai aici mult, Kat. Temperatura scade cu fiecare minut care trece. Şi cu acestea, îi întoarse spatele şi traversă camera cu paşi mari.

Katelin şi-ar fi putut deplânge cu glas tare frustrarea. Cine se credea acest om? Dă buzna în camera ei şi o tratează de o manieră atât de îndrăzneaţă. Folosindu-se de faptul că îi întoarse

spatele, fata îşi înfăşură repede trupul într-un prosop moale şi gros, pe care Bessy îl pusese alături. Îndoind colţul prosopului între sâni, inspiră adânc, încercând să-şi adune forţele, spre a face faţă noii confruntări cu acest diavol.

Garrick auzi mersul înfundat al tălpilor desculţe pe covor şi se întoarse. Buzele senzuale i se alungiră dintr-o dată, într-un zâmbet cald, plin de admira ţie. Întreaga zi, mintea îi fusese cutreierată de amintirea frumuseţii ei rare. Era bijuteria cea mai frumoasă pe care o văzuse şi care nu aştepta decât să fie pusă în valoare. Ceea ce nu o puteau face decât braţele lui.

— Motivul prezenţei tale aici, căpitane? întrebă Katelin cu răceală.

Sunetul vocii ei îl readuse la realitate. Mâna i se pierdea în buzunarul interior al hainei marinăreşti, de culoare închisă, de unde extrase încetişor un plic, cu câteva rânduri scrise de mână, la iuţeală.

— Am venit în mod special ca să-ţi înmânez această scrisoare. Ţinea scrisoarea în mână, întinzând braţul cât era de lung, pentru ca ea să o poată vedea.

— Ce este asta? De la cine? Cine i-ar putea trimite mesaje prin intermediul căpitanului Garrick Steele?

— Vino şi vezi singură. Încerca s-o ademenească să se apropie de el.

Privindu-l cu prudenţă, făcu un pas înainte, apoi un altul, ţinând strâns cu mâna nodul prosopului.

Garrick nu se mişcă niciun inch, dar îi permise fetei să se apropie de el. Putea citi îngrijorarea pe chipul ei şi, o secundă fu tentat să zâmbească, dar, gândindu-se că este mai bine să i se opună, îşi păstră un aer inocent.

Katelin răsuflă din greu, întinzând mâna şi luând plicul dintre degetele lui lungi. Ca şi când ar fi vrut să se păzească, făcu repede un pas înapoi, apoi un altul, lăsând o distanţă de câţiva paşi între ei, după care rupse sigiliul de ceară şi scoase afară o invitaţie de culoarea fildeşului. Timp de câteva secunde privi transfigurată invitaţia din mâna ei, după care îşi ridică încet privirea spre el.

— Este o invitaţie la balul guvernatorului. Fata îşi plecă din nou privirea către invitaţie, deoarece nu credea deloc că acesta ar fi fost singurul motiv care-l adusese pe căpitanul Garrick Steele la Coral Rose.

Fracţiunea de secundă care îi trebuise fetei spre a-şi lăsa privirea în jos asupra invitaţiei pe care o ţinea în mână, fu suficientă pentru Garrick ca să ajungă lângă ea.

— Amândouă invitaţiile, a ta şi a mea, au fost trimise în această după-amiază la bordul vasului Vrăjitoarea Mării şi m-am gândit să. Ţi-o

înmânez personal. Simţindu-i respiraţia caldă pe obraz, Katelin înţelese că nu reacţionase suficient de rapid. Încercă să-şi confecţioneze o aparenţă curajoasă, vrând să-i arate că apropierea lui nu o afectează în niciun fel.

— Ai făcut, cu siguranţă, o faptă bună, căpitane, îţi mulţumesc foarte mult, iar acum poţi să pleci.

Buzele senzuale ale lui Garrick se deschiseră într-un zâmbet cald, când privi în jos, spre părul din creştetul capului ei. Parfumul buclelor îngrămădite în sus, ca o coroană, îl asaltă, deşi simţea rezistenţa fetei, care nu voia să-l privească în faţă.

— Nu crezi că această faptă merită cel puţin o mică răsplată? Un deget lung, bronzat, îi ridică bărbia către el, până când putu privi în adâncurile mării agitate a ochilor de smarald.

Katelin era hipnotizată de privirea devorantă şi, când capul lui începu să se plece încet, gura i se deschise de la sine, fără a ţine cont de voinţa minţii.

Sărutul fu o flacără care o arse până în străfundul sufletului. Uită de prosopul înnodat deasupra sânilor. Cu braţele îi cuprinse gâtul puternic, în vreme ce trupul i se modela după torsul lung, musculos. Tot ceea ce îndurase din mâinile acestui om fu dat uitării în acel moment. Tot ceea ce întreprinsese la bordul vasului,

faptul că îl considerase un ticălos afemeiat, promisiunile pe care şi le făcuse de atâtea ori de a nu se mai lăsa măturată de valul virilităţii lui, toate acestea nu-şi găsiră niciun loc printre gândurile ei. Se simţea cu totul devorată de puterea de seducţie a gurii lui asupra gurii ei, iar, când mâinile lui coborâră, spre a-i ridica picioarele în îndoitura braţelor sale, nu schiţă nici cea mai mică obiecţie.

Răsplata pe care Garrick o primea, pentru că adusese invitaţia le destinaţie, depăşea chiar aşteptările lui. Buzele fetei erau cel mai puternic elixir pe care îl cunoscuse vreodată. Carnea catifelată, mătăsoasă, pe care o simţea sub mâinile sale, era un afrodiziac îmbătător. Ridicând-o uşor în braţe, o purtă către colţul camerei, unde erau aranjate două fotolii cu o măsuţă mică între ele, în mijlocul căreia se afla un vas cu flori tropicale, puternic parfumate. Tendinţa de a se duce direct în patul mare, din mijlocul camerei, fu deosebit de puternică pentru Garrick, când se aşeză jos, ţinând-o pe genunchii şi în braţele lui.

Buzele lor nu se despărţiseră încă. Sărutul mai dură destul de mult, până când amândoi se desprinseră, cu un oftat adânc.

Katelin nu îl putu privi drept în faţă – simţea că se trădase în adâncul ei, şi se învinovăţea pentru asta, dar se simţea incapabilă să lupte împotriva

forţei lui de atracţie. Garrick presă uşor capul fetei pe pieptul lui larg, ca şi când i-ar fi simţit trăirile ascunse.

— Povesteşte-mi despre tatăl tău, Kat. Vorbea şoptit, bătăile inimii lui scurgându-se în urechile fetei, în vreme ce degetele trasau uşor un contur mătăsos pe braţul delicat al fetei.

Katelin ştia că ar fi trebuit să-l îndepărteze acum, cât timp puterea buzelor lui se afla la o oarecare distanţă de propriile ei buze. Dar ceva din tonul vocii lui, îngrijorarea blândă pe care o distinsese în răguşeala uşoară, o făcu să rămână unde se afla. Lacrimile îi înţepau ochii de jad şi scânteiau printre genele moi, întunecate, pe când se întreba ce ar. Fi putut să-i povestească despre tată! ei, şi amintiri despre el, acum că plecase pentru totdeauna, i se îngrămădiră în minte, una după alta. Richard Ashford o ţinea tandru în poală, în fiecare noapte, înainte ca ea să meargă la culcare, pe când nu era decât un copil; vocea lui puternică îndepărta toate spaimele ei copilăreşti, aducându-i zâmbetul pe buze. Până în acel moment, Katelin nu îşi permisese niciun moment să plângă după omul pe care îl cunoscuse doar copilă fiind şi, izbucnind în lacrimi, îşi simţi trupul plăpând cutremurat de hohote de plâns.

Dându-şi seama de dimensiunile durerii ei, Garrick o lăsă să plângă la pieptul lui, fără a-şi

arăta nerăbdarea. O alina duios, legănând-o în braţele sale, sărutându-i uşor coroana de păr din vârful capului, trăind alături de ea durerea de a-ţi fi pierdut o persoană iubită.

Lumânările din jurul căzii arseseră aproape cu totul. Camera era scufundată în lumina difuză a lunii, care se strecura prin uşa dublă a balconului. Trecuse deja destul de mult timp de când Katelin hohotea de plâns, dar, încet-încet lacrimile se transformară în suspine mai uşoare, iar tremuratul trupului se linişti aproape cu totul. Avea să treacă încă şi mai mult timp, până când cuvintele ei blânde să-i mângâie urechile.

— Tata a fost eroul meu. Respiră cu zgomot, înainte de a începe să-i povestească despre copilăria ei, moartea mamei, cum ajunsese să trăiască împreună cu mătuşa ei de la Londra, îşi încheie povestirea cu evenimentele care avuseseră loc în acea zi la Coral Rose. Părea extenuată la sfârşitul povestirii, aşa cum zăcea, fără viaţă, în braţele lui Garrick, cu puterea de luptă şi emoţiile extirpate, după ce îşi expusese la vedere partea cea mai vulnerabilă a personalităţii ei.

Garrick nu o întrerupse niciodată în timpul povestirii. Se îndoia că ea îşi mai deschisese vreodată sufletul unei alte persoane, chiar mătuşa ei nu părea să fi avut acces în intimitatea trăirilor acestui suflet, care plângea după

moartea mamei şi pierderea tatălui, ambele survenite la scurt timp una după alta. Era ca un animal rănit şi avea nevoie de răgaz, pentru ca să se elibereze de sub strânsoarea zidurilor, pe care şi le construise în jurul ei în toţi aceşti ani, ca să-şi lângă rănile, şi apoi să iasă din nou la lumină, spre a întâmpina viaţa. Înţelegea prea bine, căci el însuşi fusese pus, de câteva ori, în situaţia de a-şi linge propriile răni şi de a lăsa timpul să le vindece.

Crescut de un tată care îl iubea, dar de o mamă vitregă care nu-l iubea, se gândea că multe clipe din propria lui copilărie ar fi rămas înmormântate pe vecie, dacă nu le-ar fi dezgropat şi nu le-ar fi reanalizat, pentru a-şi putea găsi liniştea apoi. Ţinând-o îmbrăţişată, Garrick îi împrumută ceva din propria forţă. Garrick mai întârzie în fotoliu, chiar şi după ce vorbele fetei se liniştiră, iar respiraţia îi reveni la normal.

Încet, fata îşi retrase capul de pe pieptul lui şi, privindu-l drept în faţă, ochii verzi începură să cerceteze fiecare trăsătură, încercând parcă să înţeleagă câte ceva din bărbatul acela care o ţinea în braţe atât de tandru.

Cu un gest natural, Garrick îi desfăcu acele din păr, care îi ţineau pletele adunate în vârful capului, eliberând masa strălucitoare de bucle mătăsoase, care se rostogoli peste umeri. Fără

să se gândească, degetele i se încolăceau printre şuviţe. Gemu uşor, îşi scufundă capul în părul ei, simţind-o moale.

Corpul fetei fu străbătut de un cutremur, din cap până în picioare. Îşi simţi oasele topindu-i-se, când bărbatul o făcu să pătrundă gustul dulce-amar al sărutului său, de care ea avea nevoie cu atâta disperare. Nerăbdătoare, îi întoarse sărutul, înfometată, pasionată, desfăcându-și buzele, spre a face faţă presiunii uriaşe a gurii lui. Limba lui fierbinte pătrunse în interior, cercetând-o cu minuţiozitate, până când îi lăsă pe amândoi tremurând de dorinţă.

Garrick se ridică brusc în picioare, ţinând-o îmbrăţişată. Braţele ei subţiri îi înlănţuiră gâtul, iar degetele i se îndoiră în păr. Îşi înfundă obrazul la pieptul lui, pe când el traversă camera, purtând-o în braţe. Putea auzi bătăile inimii lui ca nişte tunete, simţea mirosul de colonie bărbătească, amestecat cu mirosul de tutun şi cu aroma slabă a mării, întreaga combinaţie purtându-i simţurile spre culmile spiralate ale conştientizării trăirilor.

Cu o mişcare uşoară, fluidă, o aşează în picioare. Marginea patului îi atingea partea din spate a genunchilor. Prosopul care îi înfășurase corpul dispăruse cumva. În acel moment, fata simţi o dorinţă acută, dureroasă după trupul bărbatului, iar când el o prinse din nou în braţe,

ştiu că şi dorinţa lui era la fel de mare ca şi a ei. Bărbăţia lui alungită şi împietrită se frecă de trupurile lor, trădând nevoia uriaşă a bărbatului, tot aşa după cum vârfurile dureroase ale sfârcurilor strivite de coastele lui, trădau nerăbdarea ei de a fi satisfăcută.

Când gura lui îi astupă din nou gura, Katelin încetase de mult a-l mai considera duşmanul ei. O ajutase să se elibereze de durerea atât de mare, provocată de moartea tatălui ei, şi acest lucru, îşi spuse, făcea parte din tratamentul de vindecare, de care avea nevoie. Strâns ţinută în îmbrăţişarea puternică a braţelor lui, simţindu-şi buzele arse de flacăra buzelor lui, avu brusc conştiinţa clară că ceea ce se petrecea în acel moment, era corect, în legea bună a firii.

Dezlipindu-şi buzele, cu faţa aplecată asupra ei, privind-o cercetător, focul albastru argintiu al privirii sale întâlni jadul preţios al ochilor ei şi ardoarea descătuşată, care se dezlănţui din ei, o cutremură pe Katelin, până în străfundurile sufletului.

Strălucirea exotică a ochilor verzi, tenul ca o cremă, pata delicată de blăniţă neagră îl făcură pe Garrick să geamă de durere, în dorinţa după ea. Pântecul bărbatului se încordă. Lancea se întări, îmbogățită de pulsaţiile vii, ce se succedau durerii, la atingerea cu pantalonii deveniţi neîncăpători. Dorinţa din străfundurile

trupului îl ardea dureros. Gemând înfundat, din cauza pasiunii încătuşate, se întrebă dacă ea ştia cu adevărat cât de mare era dorinţa pe care o stârnea, îi trecea oare prin minte cât de devastator era pârjolul pe care i-l provoca, doar cu o simplă bătaie, de pleoape, reflectată în strălucirea obrazului sau cu felul în care îşi înclina capul într- un anume unghi, sau cu mişcarea limbuţei roz, atunci când îşi umezea buzele roşii, luxuriante. Îşi ridică mâna, şi cu un deget lung, bronzat de soare, începu să traseze o linie, pornind de la oasele aflate la baza gâtului, în sus, peste gâtul suplu, până la bărbie.

— Dumnezeule bun, Kat, cât eşti de frumoasă! şopti cu tremurul acela uşor răguşit, care avea puterea stranie de a o face pe Katelin să piardă controlul asupra pulsaţiilor, ce se succedau din ce în ce mai sălbatic în trupul ei,

— Sărută-mă, fură următoarele lui cuvinte, şi, fără a se mai gândi la nimic altceva decât să se supună, fata se înălţă pe vârful picioarelor, îşi presă cu putere trupul de trupul lui, înălțându-și capul, ascultătoare.

Gustul dulce, moliciunea vulnerabilă a buzelor roz, uşor întredeschise, pentru a permite respiraţia sacadată, stârniră în Garrick valuri uriaşe de dorinţă, care-i inundau fiecare mădular şi organ. Era mult prea delicioasă, pentru a mai putea aştepta.

Sărutul le uni trupurile într-o îmbrăţişare pasionată, pe când se prăvăleau peste cuvertura uriaşului pat. Garrick îi copleşi cu sărutări fiecare porţiune a feţei, lăsând-o fără respiraţie, agăţată de el, scoţând gemete de plăcere. Senzaţia mâinilor lui rătăcind peste trupul ei dezgolit o amuţi, îmbătând-o cu aburi de dorinţă, izvorâţi din valurile pasiunii. O senzaţie de căldură catifelată îi copleşi sânii, întărindu-i incredibil sfârcurile deja dureroase. O senzaţie învolburată de plăcere o răsucea, brăzdându-i trupul, concentrându-şi intensitatea din ce în ce mai jos, ca răspuns la dorinţa femeii, care tremura de nevoia împlinirii. Gemu adânc sub gura cercetătoare, a bărbatului, torcând ca o felină, când buzele lui îi acoperiră din nou gura.

Garrick făcu câţiva paşi înapoi din pat, cu ochii scânteind în dansul luminii albastre a unui foc devastator, izbucnit la vederea trupului strălucitor al femeii, pe care o dorea mai presus de orice altceva. Cu mâini repezi, îşi înlătură hainele de pe el, eliberându-şi lancea palpitândă de nerăbdare, a cărei forţă copleşitoare se ridica, în toată măreţia ei, dintre coapsele musculoase.

Katelin îşi trecu vârful limbii peste buzele umede, privindu-l, în vreme ce ochii verzi, limpezi, ca două lacuri gemene, se învolburară de dorinţă.

Bărbatul se plecă spre ea, abia atingându-i trupul, într-o mângâiere uşoară, când se lungi alături. Rămase cu gura lipită de a ei. Sărutul fu o izbucnire de flăcări, pornind de pe buzele ei, scurgându-se spre bărbie, în jos peste gâtul svelt, înfundându-se în adâncitura mărginită de claviculă, în timp ce bărbăţia lui înainta, alunecând uşor, peste curba pântecelor ei, frecându-se de un şold şi de tezaurul preţios al feminităţii ei.

Katelin ar fi vrut să i se deschidă. Îşi apăsă trupul de trupul lui, desfăcându-şi coapsele, dar Garrick nu Voia să ia nimic din ce i se oferea. Dorea să prelungească dorinţa dezlănţuită, aducând-o pe culmile extazului absolut.

Îi sugea pe rând sânii, buzele lui udând cu o ploaie de sărutări valea adâncă, moale, dintre ei. Încet, coborî din ce în ce mai jos, croindu-şi un drum pârjolitor cu gura şi cu limba, zăbovind asupra. Zăbrelelor toracelui, depăşind linia ce marca talia subţire, întârziind asupra pântecelui, sorbind din adâncitura ombilicului.

În agonia plăcerii, Katelin ştiu că ar fi trebuit să-i strige să se oprească. Dar, încă o dată, amândoi merseseră prea departe, iar acum, iat-o, iarăşi, dornică să se înfrupte din plăcerile interzise ale jocului dragostei. Cuvintele rămaseră moarte în mintea ei.

Mângâind şi gustând din chiar esenţa cărnii

femeii, îşi răsuci limba, scoţând-o din adâncitura ombilicului, continuându-şi călătoria de plăcere peste pântecele ei, în vreme ce un ţipăt involuntar izbucni ţie pe buzele ei şi se sparse de pereţii camerei. Femeia îşi înfipse degetele în bogăţia mată a părului de abanos. Nu se simţea destul de puternică pentru a-l opri sau pentru a pune stavilă propriilor ei dorinţe, care erau cu totul scăpate de sub control.

Simţi arsura buzelor lui, măturându-i un şold, apoi alunecând înapoi către ombilic, făcând să izbucnească flăcări devastatoare din adâncurile cele mai ascunse ale femeii cuprinse de pasiune.

Încet, dezmierdarea caldă, umedă a limbii lui alunecă în jos, sărutările lui croind o potecă ademenitoare prin desişul parfumat al pădurii femeieşti, în timp ce mâinile mângâiau partea interioară a coapselor şi pipăiau uşor pielea catifelată, care acoperea fesele.

Anticipând căldura şi dulceaţa plăcerii, Katelin simţi că începe să fiarbă, în timp ce îşi împingea trupul în cel al bărbatului, în acelaşi timp în care el îi cuprindea bogăţia feselor cu mâinile şi îşi începea asaltul asupra lor cu gura.

Un strigăt de pasiune dezlănţuită îi scăpă de pe buze, în vreme ce întregul ei trup fu străpuns de săgeţile de aur ale urnii foc devastator. Flăcările o devorau, în timp ce limba lui săpa adânc în ea, aruncând-o în spirala ameţitoare a împlinirii,

până aproape de marginile extazului. Dar Garrick nu îi permise să atingă capătul ultim al plăcerii, oprind-o cu numai puţin înainte de a ajunge pe culmile supreme. Bărbatul se trase peste ea, cu tot trupul lui, în vreme ce bărbăţia lui fierbinte, căutătoare, îşi făcea drum printre petalele catifelate ale feminităţii ei. Lancea lungă, în care pulsa viaţă, umplu teaca tremurătoare, iar senzaţiile induse în trupul său, o conduseră pe Katelin până peste pragul extazului ameţitor, în care rămase să se învârtească inconştientă.

Corpul îi era zguduit de tremurături, iar fermitatea contracţiilor din partea de jos a trupului îl făceau pe Garrick să ia foc înăuntrul său, cutremurat de forţa dezlănţuită a flăcărilor strălucitoare, devastatoare, care îl cuprinseseră într-o erupţie mistuitoare.

Rămaseră încleştaţi, cuprinşi de extaz, până când lanţurile pasiunii începură să slăbească, dar nici atunci Garrick nu voi să o elibereze. O ţinu strâns lipită de pieptul lui, nerostind nimic, ştiind prea bine că, în acel moment, nu era nevoie de nicio vorbă.

Mai târziu, înainte de a cădea în abisurile somnului, pasiunea care îi înflăcărase atât de repede mai înainte, se furişă din nou între ei şi, în întunericul dintre hotarele dormitorului, Katelin fu iniţiată de către amantul pirat şi în

alte plăceri, pe care o femeie le poate avea în braţele unui bărbat.

8

Katelin se trezi cu zâmbetul pe buze, întinzându-şi trupul bine făcut, cu graţia unei feline. Se afla cu totul singură, descoperi, întinzând mâna şi mângâind perna alăturată. Zâmbetul moale îi rămase pe buze, în timp ce îşi ţinea ochii închişi şi retrăia momentele petrecute în braţele impetuosului căpitan. Niciodată până atunci, nu îşi permisese să fie atât de sălbatică, de nereţinută. Nu se gândise la consecinţe nici măcar o clipă, nu ţinuse cont de realitate în niciun fel. Nu contau decât momentele petrecute în braţele lui.

Mai trecură câteva minute, până când Katelin se ridică din pat. Privind în jurul camerei, îşi dădu seama că nu prea rămăseseră semne, care să dovedească cuiva cele petrecute noaptea trecută. Dar uşa dublă de la balcon, rămasă deschisă şi plicul cu scrisul citeţ al numelui ei, rămase pe un scaun, confirmau faptul că Garrick Steele se aflase în camera ei.

Îmbrăcându-se cu destulă atenţie, în speranţa că Garrick se va reîntoarce la Coral Rose, Katelin îşi peria buclele lungi, întunecate, lăsându-le să curgă liber pe spate. Obrajii îi erau uşor îmbujoraţi, inima voioasă, pe când cobora scara,

îndreptându-se spre bucătărie, unde o găsi pe Lizzy, învârtindu-se în jurul sobei.

Două ore mai târziu, Garrick Steele nu apăruse încă. Katelin hoinărea printre grajdurile din spatele casei. Se aflau acolo mai mulţi cai, precum și o pereche de catâri. Katelin se hotărî să încalece unul din cai, pentru o scurtă plimbare. Alese o iapă murgă, care probabil cunoscuse zile mai bune cândva. Descoperind o pereche de flăcăi în spatele grajdului, aşezaţi pe coşuri de lemn, cu spatele lipit de zidul de piatră al grajdului, Katelin le întrerupse conversaţia, întrebându-i dacă vreunul din ei ar putea să pună şaua pe iapă.

Treaba fu terminată în câteva minute şi amândoi băieţii stăteau în picioare, privind-o pe Katelin cum se apropie de animal. Stăpâna cealaltă nu călărise niciodată, nu mergea decât cu trăsura. Acest lucru nu o deranjă deloc pe Katelin: Zâmbind către cei doi băieţi, le făcu cu ochiul, proptindu-şi un picior în scară şi înălţându-se, fără niciun efort, în şa. Potrivindu-şi apoi rochia uşoară din bumbac, astfel încât să nu se vadă decât o porţiune mică din picior, apucă frâul şi îndemnă calul din călcâie, afară din grajd.

Katelin nu ştia prea bine în ce direcţie să o apuce, insula apărându-i stăpânită din plin de copaci şi vegetaţie.

Temându-se că s-ar putea rătăci, o apucă spre poteca care o adusese la Coral Rose în ziua trecută, şi, un timp, îşi purtă iapa pe acelaşi drum murdar, pe care îl străbătuse cu Scotty.

Nu departe de drumul care se oprea la plantaţie, descoperi o potecă ce ducea la drumul principal. Hotărându-se s-o cerceteze, Katelin descoperi că, numai la câţiva metri distanţă de la drumul principal, poteca avea un aspect mai sălbatic, năpădită de vegetaţie tropicală. Dintr-un impuls straniu, hotărî să-şi continue investigaţia şi fu surprinsă să descopere, după ce calul străbătuse frunzişul des al copacilor, un mic lac artificial, strălucind în razele puternice ale soarelui. La marginea lacului, iarba verde, luxuriantă era atât de deasă, încât părea că oricine s-ar fi putut scufunda în adâncurile ei.

Apa lacului părea rece şi înviorătoare în după-amiaza fierbinte şi, fără să ezite prea mult, Katelin îşi priponi calul, astfel încât să poată paşte liniştit.

Scoţându-şi hainele şi îngrămădindu-le într-o moviliţă la malul lacului, Katelin se scufundă în adâncul strălucitor.

Garrick Steele nu putuse părăsi Vrăjitoarea Mării decât după-amiază, mult mai târziu decât ar fi dorit-o. Toată ziua, gândurile i se concentraseră asupra încântătoarei Katelin Ashford şi asupra celor petrecute între ei, în

noaptea trecută, în dormitorul ei.

Acum, după ce îşi încheiase activităţile de peste zi, lăsase Basseterre în urmă, zorindu-şi calul spre Coral Rose. Era plin de nerăbdare, pe când îşi imagina strălucirea ochilor verzi, aprinzându-se într-o invitaţie îmbietoare la sosirea lui.

Garrick zări dintr-o dată, la oarecare distanţă în faţă, o femeie călare, care tocmai ieşise pe drumul principal, apucând-o pe o potecă laterală. Fără să stea pe gânduri, îşi îndreptă propriul cal către aceeaşi potecă, năpădită de vegetaţie. Pe când se opri, trăgând de hăţuri, simţi că respiraţia i se opreşte în piept.

Priveliştea era minunată, un lac se deschidea în faţa lui, scânteietor, înconjurat de ierburi luxuriante, înalte. Aruncându-şi privirea în jur, zări un cal murg, priponit de un copac, mestecând liniştit iarbă. Un zâmbet fugar îi apăru pe faţă, când descoperi o moviliţă de haine la marginea lacului. Mai departe, zări strălucirea unei nimfe a mării, cu pielea albă ca laptele, plutind deasupra apei albastre de cristal, nu prea departe de mal.

Era Katelin, pe spate, cu ochii închişi, îmbătată de razele calde ale soarelui.

În tăcere, Garrick se întoarse pe potecă. Îşi lăsă calul, şi începu să-şi dezbrace hainele.

Păşind fară zgomot, Garrick se apropie de

malul apei. Se opri în picioare, îndrăzneţ şi bronzat, cu dorinţa aprinsă, copleşit de frumuseţea femeii care zăcea în repaus, pe suprafaţa apei.

Katelin, care înotase mai multe minute, se răsucise şi plutea pe spate, învăluită de legănarea răcoritoare a apei şi de razele soarelui, care se infiltrau în trupul dezgolit.

Nu se temea să rămână în acest loc izolat dar, cum stătea cu ochii închişi, simţi, fără explicaţie, o prezenţă în apropiere. Prudentă, îşi deschise ochii puţin, încercând să vadă ce se petrece în jurul ei şi, drept în faţa ei, îl zări pe Garrick Steele. Soarele îl lumina din spate, învăluindu-l într-o aură strălucitoare şi Katelin îşi simţi un nod în gât, când privirea îi coborî spre forma puternică şi aţâţătoare a bărbăţiei lui.

— Ce... ce faci aici? De unde ai ştiut că sunt aici? Katelin îşi răsuci instantaneu trupul, astfel încât acum i se vedea numai capul deasupra apei. În clipa în care îşi ascunse trupul de privirile lui, Garrick se simţi imediat dezamăgit. Era pur şi simplu o ruşine să ascunzi asemenea perfecţiune.

— Mergeam spre Coral Rose, când te-am văzut de la distanţă cum o luai pe poteca asta. Nu era nevoie să mai adauge nimic. Observă roşeaţa, pătându-i obrajii şi, continuând să zâmbească, mai făcu un pas spre apă.

— Ce ai de gând să faci?

Oare distingea o notă de teamă în vocea ei, sau de nerăbdare?

— Păi, doamnă, am intenţia să vin alături de tine în apă.

Katelin ştia că ar fi trebuit să se comporte ca o adevărată lady şi să-şi întoarcă ochii, în loc să-l privească ţintă, dar nu se simţea în stare de aşa ceva, iar el rămânea în picioare, aşteptând să audă dacă ea are ceva de obiectat. Ce ar fi putut să spună? După noaptea trecută şi după cele ce trăiseră împreună în patul ei, mai putea oare ignora dorinţa care se aprindea rapid, devastându-i trupul? îl mai putea oare acuza de înşelăciune, aşa cum făcuse la bordul vasului Vrăjitoarea Mării? Ştia că nu.

Interpretând tăcerea ei ca pe o invitaţie, Garrick se aruncă în adâncurile apei reci şi ieşi repede la suprafaţă, scuturându-şi părul negru şi împrăştiind o ploaie de picături în aer. Râsul gâlgâit vibră prelung în tăcerea din jur.

— Scumpa mea, înţeleg de ce ai fugit în acest loc retras. Contactul cu apa rece era atât de odihnitor după fierbinţeala zilei.

În secunda următoare, Garrick fu în picioare, în faţa ei, înfăşurându-şi braţele puternic în jurul ei şi ridicându-i trupul aproape de al lui. Apa rece, înviorătoare se aduna în jurul lor şi se îndepărta în valuri mari, largi, în vreme ce

femeia îşi apăsa pântecele de el, iar braţele ei subţiri, pe care le simţea imaterial de uşoare, se încolăceau în jurul gâtului lui, în acelaşi timp în care cupele largi ale mâinilor lui cuprinseseră bogăţia feselor ei rotunde.

Trecu un moment fără sfârşit, în care Garrick îi ţintui, cu privirea ochii verzi de jad, în vreme ce proprii ochi îi străluceau ca argintul, mistuiţi de pasiune. Capul i se plecă încet, iar gura îi fripse buzele, într-un sărut de foc.

Katelin se agăţă de el, ca şi când ar fi fost singura ei posibilitate de salvare. Orice cuvânt era de prisos. Trupurile lor se contopiră cu o bucurie ce rămânea în afara timpului, mai presus de puterea oricărei rostiri.

Garrick îi ridică picioarele, încolăcindu-le în jurul şoldurilor lui, apoi îşi îndepărtă puţin propriile picioare, pentru a sta mai bine în timp ce atrăgea în jos trupul femeii, pe care o simţi deschizându-se la contactul cu preaplinul bărbăţiei lui, ce pulsa violent, căutându-şi drum printre coapsele ei, spre a-şi afla alinare în intimitatea strâmtă a feminităţii ei. Garrick îi simţi trupul tremurând, îi auzi respiraţia convulsivă.

Apa părea să sporească în intensitate senzualitatea femeii. Katelin îi simţea fiecare curbă şi fiecare muşchi al corpului. La atingerea sânilor de părul aspru, creţ, care-i acoperea

pieptul, mugurii de culoare roz prăfuit se înfiorară dureros, căpătând duritate de piatră. Mâinile mângâindu-i fesele, apoi adunându-i picioarele şi proptindu-i-le în şoldurile sale o făceau să-şi piardă răsuflarea, în timp ce simţea cum aceleaşi mâini rămase acum pe coapse, o aduc încet în jos. Când bărbăţia lui atinse uşor, cu mângâieri de catifea, esenţa feminităţii ei, respiraţia i se opri în piept, iar, când îl simţi alunecând în ea, sufletul îi explodă într-un horcăit adânc, în timp ce trupul îi fu zguduit de cutremure scăpate de sub control. Simţea răcoarea apei învăluind-o şi penetrând-o cu un fir rece, care îi traversă adâncurile, cu puţin înainte ca sexul puternic al lui Garrick să-şi fi revărsat fierbinţeala, iar preaplinul din el să fi atins străfundurile uterului ei. Senzaţia aceasta o făcea pe Katelin să tremure, împingându-şi trupul înainte şi înapoi, în vreme ce rădăcina puternică a bărbăţiei îi rodea adâncurile. Focul şi răceala o ardeau şi o calmau concomitent. La fiecare cutremurare a bărbatului, îi simţea arsura răcoritoare a pasiunii muşcându-i adâncurile.

Garrick însuşi se simţea zdrobit de fluxul şi refluxul pasiunii lor dezlănţuite. Ca şi femeia pe care o ţinea în braţe, simţea fiecare mângâiere, fiecare unduire a trupului care se zbătea de trupul lui. Mişcarea de du-te vino a muşchilor

strânşi, care îi încătuşau instrumentul iubirii, îi eoni întră întreaga existenţă. Îşi simţi pasiunea înfierbântată luând foc în cazanul încins din adâncul măruntaielor şi avântându-se în goană în sus. În acelaşi moment în care Katelin îi striga numele, în vreme ce trupul ei era străbătut de cutremure violente, cu capul căzut pe spate şi ochii închişi, Garrick atinse punctul culminant al propriei plăceri, eliberându-şi preaplinul, o dată cu zvâcnirile ei de istovire.

Un timp, cuplul rămase nemişcat, neîndrăznind nici măcar să respire, în timp ce trupurile încleştate îşi dobândeau încet liniştirea, pe măsură ce pasiunea arzătoare, care îi adunase, se topea lent, iar buzele se contopeau într-o sărutare finală.

Katelin părea că îşi revine încet la realitate, în timp ce trupul cutremurat începea să-şi recapete forţa.

Picioarele ei părăsiră şoldurile lui Garrick; trupul îi rămase încă lipit de trupul bărbatului, buzele încă împreunate peste buzele lui. Încet, realitatea îi cuprindea mintea. Un tremur uşor o străbătu, la amintirea celor trăite, în timp ce o voce îi şopti într-un colţ îndepărtat al creierului. Nu trebuie să permiţi să se mai întâmple aşa ceva. Katelin se încorda în îmbrăţişarea lui.

— Trebuie să plec. Se rupse de buzele lui, şi, pe când el o ţintui cu privirea, bâigui. Se face

târziu, servitorii… Vreau să spun, fratele meu se va nelinişti în privinţa mea. Spuse primul lucru care îi veni în minte.

Garrick oftă mulţumit, în vreme ce ea se grăbea să iasă din apă, îndreptându-se către hainele care zăceau în iarbă. Sperase că cele petrecute în noaptea trecută sfărâmaseră complet împotrivirea ei, dar acum, îşi dădu seama că numai o porţiune mică din zidul de apărare cu care se înconjurase, fusese cucerită. Un zâmbet uşor îi înflori pe buze, când se gândi că nu va trebui să renunţe niciodată. Astăzi mai făcuse o mică spărtură în zidul ei de apărare, dar, într-o zi, avea să demoleze cu totul platoşa invizibilă sub care se ascundea.

Rămase în picioare în apă, privind-o cum încalecă murgul. Zâmbetul i se şterse de pe faţă, neputându-şi lua ochii de pe spatele ei, mângâindu-i cu privirea albastră carnea umedă, ce se ghicea sub rochie, zăbovind îndelung asupra părului ud, care-i curgea pe spate.

Katelin trase hăţurile şi, lovind cu călcâiul, îşi îndreptă calul în jos, spre potecă, în timp ce privirile bărbatului continuară să o urmărească încă mult timp, după ce se pierduse în desişul pădurii.

În următoarele zile, viaţa la Coral Rose se dovedi o suită de evenimente solicitante pentru Katelin, care începuse să se intereseze de

lucrările de pe plantaţie. ÎI numi supraveghetor pe Kip, cel mai harnic muncitor şi, conform spuselor lui Lizzy, cel mai de încredere negru de pe plantaţie. El avea în grijă oamenii care lucrau la câmp, precum şi colibele care se aflau în spatele conacului. În fiecare zi, îi dădea instrucţiuni lui Kip, cu privire la lucrurile de rutină. Recolta cosită, strânsă, peluza din jurul casei îngrijită şi cosită, deoarece vegetaţia luxuriantă a insulei amenința permanent să recucerească ceea ce odinioară fusese domeniul ei. Şi casa însăşi avea nevoie să fie curăţată de sus până jos.

În fiecare zi, după micul dejun, Joshua dispărea. Katelin presupunea că alerga sălbatic pe cine ştie unde, distrându-se de minune, după cum îi povestise Lizzy, râzând. În ceea ce o priveşte, era mulţumită că fratele ei era capabil să-şi umple timpul singur. Era o muncă obositoare să ţină în ordine registrele şi diferitele evidenţe, să aibă grijă ca plantaţia să meargă bine. La sfârşitul fiecărei zile, era atât de obosită, încât după ce se îmbăia şi mânca, cădea în pat, complet epuizată. Era recunoscătoare că nu trebuia să se întreţină cu

Joshua, după toată această existenţă epuizantă.

— Măcar dacă ar fi existat mai mulţi bani, aici la Coral Rose. Katelin îşi izbi pumnul de biroul din cameră, împingând evidenţele contabile din

faţa ei. Nu putea crede că tatăl ei fusese atât de neglijent cu registrele plantaţiei. Apăreau bani înregistraţi la intrări, fără menţiunea provenienţei lor, şi, la ieşiri, fără menţiunea destinaţiei, fiind doar însemnaţi ca atare, fără explicaţii privind utilizarea sau înlocuirea.

Singura dovadă palpabilă că plantaţia valora ceva, era cutia de bani încuiată în cel de-al treilea sertar al biroului, dar şi aceasta reprezenta prea puţin. Abia dacă erau bani care să ajungă pentru câteva luni, după care ce vor face?

Nu avea intenţia să rămână pe insulă, îşi spuse, închizând cu zgomot registrul şi ridicându-se în picioare. Tot ceea ce dorea era să se asigure că Joshua îşi va păstra dreptul moştenit. După care, avea intenţia să se întoarcă la Londra, cât mai curând posibil.

Pe măsură ce după-amiaza înainta spre amurg, nu îi ieşea din cap o idee. Oare căsătoria nu ar reprezenta soluţia cea mai uşoară pentru a rezolva această problemă? La urma urmei, într-o zi trebuia să-şi ia un bărbat – ce importanţă avea dacă o făcea mai devreme decât s-ar fi aşteptat? Poate ar putea găsi pe cineva, care să fie de acord cu ea să-şi petreacă o parte din timp la Londra.

Stând culcată în pat, în acea seară, somnul se lăsă aşteptat. Gândurile despre cum ar putea

salva plantaţia îi dădeau târcoale, nelăsându-i niciun moment de linişte. Mâine seară avea loc balul guvernatorului şi, deşi nu avusese intenţia să meargă, acum se gândea că ar putea, cel puţin, să mai chibzuiască asupra deciziei, poate că, mergând, ar avea ocazia să-şi facă o idee despre candidaţii disponibili de pe insulă.

De un singur lucru era sigură, căpitanul Garrick Steele nu va fi niciodată pe lista ei, ca potenţial soţ. Faţa i se împurpură, amintindu-şi de bărbatul care îi devastase viaţa, intrând şi ieşind din sufletul ei, cu aceeaşi egală îndrăzneală furtunoasă. Nu îi lăsase invitaţia la Coral Rose, nici nu îi trimisese vreun mesaj din după-amiaza aceea, când se întâlniseră la lac. Nu era decât desfrânatul dezgustător, pe care îl crezuse a fi ca atare încă de la prima lor întâlnire, de la bordul vasului Vrăjitoarea Mării. Era un afemeiat afurisit şi îşi jură că niciodată nu se va mai lăsa subjugată de forţa lui de atracţie. O prinsese într-un moment dificil din viaţă şi profitase de nevoia ei de a-şi afla alinarea. Nu va mai permite ca asemenea situaţie să se repete!

9

— De ce nu mă iei şi pe mine? Stând cu picioarele încrucişate în mijlocul patului, Joshua smiorcăia privind la Katelin, în timp ce Bessy îi aduna pletele în vârful capului, fixându-le în ace

încrucişate, pentru a nu ştiu câta oară:

— Dar, ţi-am spus deja, Joshua, nu e niciun copil la balul guvernatorului, petrecerea este numai pentru adulţi. Băiatul o sâcâise toată după-amiaza, cerându-i să-l ia cu ea. Katelin nu anunţase pe nimeni până în această dimineaţă că primise o invitaţie, şi, cu atât mai mult, nu suflase niciun cuvânt despre modalitatea în care îi fusese adresată, dar, din momentul în care făcuse public evenimentul, Joshua se ţinuse pe urmele ei rugând-o să-i permită să o însoţească.

— Şi cum rămâne cu povestea pe care trebuie să mi-o spui la culcare, şi cu cine mă mai bat cu sabia, dacă tu nu eşti aici? Joshua ura gândul că sora lui urma să părăsească Coral Rose. Fu surprins, dându-şi seama cât de repede se obişnuise cu prezenţa ei, deşi era fată, dar aflase ce poveşti minunate ştia despre piraţi şi tâlhari. Cea cu Robin Hood era una din poveştile lui preferate.Voia să crească mai repede, să ajungă precum haiducul care fura de la cei bogaţi şi dădea la cei săraci. Dar cum ar fi putut ajunge un luptător iscusit, dacă ea nu îl învăţa tot ceea ce ştia despre mânuirea spadei, se întreba băiatul.

— Am să-l rog pe Rufuss să-ţi spună o poveste, Joshua. Sunt sigură că ştie multe poveşti interesante, şi, nu poţi oare să sări peste una din lecţiile de scrimă, măcar o singură seară? Ţi-am

promis că mâine după-amiază vom face o lecţie suplimentară.

Într-o seară, pe când se afla în camera de culcare a fratelui ei, Katelin observase două săbii de lemn gemene, într-un colţ al odăii. Băiatul îi spusese, nenorocit, că uneori tatăl lor obişnuia să se joace de-a lupta cu spada cu el, iar ea, întristându-se la auzul vocii lui atât de jalnice, îşi oferise imediat serviciile. La început, păruse că nu îl interesează să o aibă drept partener de luptă, până când descoperise că fata luase lecţii de scrimă, cu un instructor faimos, la Londra.

— Rufuss nu se pricepe nici pe jumătate cât tine să spună poveşti, se bosumflă Joshua. Doar dacă îmi promiţi că mâine seară îmi spui două poveşti şi că ne vom bate de două ori cu sabia, după-amiază şi înainte de culcare, atunci poate mă mai gândesc!

Katelin râse înveselită şi, întorcându-şi faţa în oglindă şi îndepărtându-se de Bessy, se apropie de pat.

— Joshua eşti un mic ticălos iubit. Râse din nou, ciufulindu-i părul cu degetele. Şi eşti şi tare arătos, scumpul meu frăţior, adăugă încrezătoare, plecându-şi privirea asupra băiatului, care semăna atât de mult cu tatăl său.

— Şi tu la fel, dragă surioară! Joshua se ridică în picioare în pat şi începu să sară în jos şi în sus, încercând să vadă cât de sus poate ajunge,

dar nu mai înainte de a-şi arunca privirea asupra trupului – perfect al surorii lui, îmbrăcată într-o rochie lungă, roz şi încălţată cu pantofi asortaţi.

— Poate că într-o zi, destul de curând, am să te iau cu mine într-un loc al meu secret şi vei putea să-mi cunoşti prietenii. Dar nu vei putea purta asemenea haine. Arătă cu degetul spre rochia de bal înfloratăă, cu corsaj strâns croit.

— M-aş simţi foarte onorată în ziua în care mi-ai permite să-ţi cunosc prietenii. Katelin râse, dându-şi seama cât de mult însemnau pentru fratele ei orele petrecute în singurătate, departe de plantaţie.

— Dar acum, totuşi, trebuie să plec. Vino să te sărut pe obraz. Îşi putea da seama că, pe măsură ce timpul trecea, îşi cucerea tot mai mult fratele, căpătându-i încrederea de la o zi la alta. Băiatul nu avea nevoie de nimic altceva decât de dragoste şi înţelegere pentru bufoneriile lui copilăreşti.

Întorcându-şi faţa, Joshua strigă tare:

— Nu sărut fete, nici dacă sunt surori!

Katelin l-ar fi înşfăcat şi l-ar fi răsturnat pe pat, apoi l-ar fi sărutat cu forţa, dacă nu ar fi fost îmbrăcată cu rochia de bal.

— Se vede că nu ştii ce pierzi, frăţioare, dar vei afla tu, într-o bună zi, îl ameninţă, făcându-i un semn cu ochiul, înainte de a ieşi pe uşă, nemaiavând timp să vadă faţa acră a lui Joshua,

bosumflată la auzul vorbelor ei.

Îmbrăcat cu hainele cele mai bune de care dispunea, Kip o aştepta pe Katelin afară, în faţa verandei. În seara asta avea să o conducă în trăsură, până la locuinţa guvernatorului. Îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii ţesălând o pereche de cai, curăţind şi lustruind trăsura pe dinăuntru şi pe dinafară. Stătea în picioare, ţeapăn şi mândru, cu frâul în mână, aşteptându-şi stăpâna şi, după ce Rufuss o ajută să se urce înăuntru şi să-şi aşeze fustele înfoiate, porni trăsura la drum.

Katelin zâmbea cu duioşie, gândindu-se la năzbâtiile lui Joshua şi, absentă, îşi ridică mâna înmănuşată, ducându-şi-o la buze, în timp ce briza tropicală pătrundea prin ferestrele trăsurii, mângâindu-i pielea. Apăsarea uşoară a mâinii pe buze o făcea să-şi aducă aminte de vremea când ea şi Garrick Steele schimbaseră atâtea sărutări între ei. Nu putea nega faptul că ticălosul acela avea geniu, făcându-le pe femei să uite de toate, atunci când le asalta cu atenţiile lui. Cu siguranţă că acest talent îi fusese dat de diavolul însuşi. Îşi îndepărtă mâna de la gură şi încercă să-i gonească imaginea din minte.

Locuinţa guvernatorului era un conac care se întindea în centrul oraşului Basseterre. Peronul pentru trăsuri era luminat cu torţe cu petrol şi, când trăsura Ashford trase în faţă, la scara de

piatră, unul dintre numeroşii servitori, care stăteau în picioare pe verandă, se grăbi să ajungă la uşa trăsurii, înainte ca negrul Kip să fi avut timp să coboare de pe capră.

Casa mare, văruită în alb, era puternic luminată în interior, uşile şi ferestrele fuseseră larg deschise, spre a lăsa să între cea mai mică suflare a brizei, muzica înconjura interiorul şi grădina bine îngrijită.

După ce fu condusă în sus pe scări de către un valet, Katelin se îndreptă către uşa dublă de la intrare, care fusese lăsată deschisă în întâmpinarea oaspeţilor. În primul moment, se simţi nervoasă, dându-şi seama că sosise neînsoţită la un asemenea eveniment monden.

Numeroşi alţi musafiri soseau în acelaşi timp cu ea, şi Katelin fu împinsă înăuntru de valul care venea din spate. Respirând profund, arboră un zâmbet curajos, când intră pe uşă. Guvernatorul Samuel Langston şi soţia lui, Clarice, stăteau în picioare, întâmpinându-şi oaspeţii în holul îmbrăcat în marmură, la picioarele unei scări uriaşe, cu balustrade lucrate în fier forjat. Când îi veni rândul, Katelin se apropie de pereche şi Clarice îi zâmbi subţire.

— Samuel, iat-o pe tânăra domnişoară despre care ţi-am vorbit. Cea pe care căpitanul Steele ne-a prezentat-o Thelmei şi mie. Cred că numele ei este domnişoara Ashford şi locuieşte pe

plantaţia Coral Rose, dacă nu mă înşel. Sunt atât de bucuroasă că ai putut veni, draga mea! Clarice o plasă soţului ei pe Katelin, răsuflând uşurată că tânăra nu îşi făcuse apariţia la braţul căpitanului de pe Vrăjitoarea Mării. Ezitase chiar să-i trimită invitaţia şi, dacă nu ar fi insistat Garrick, cu siguranţă că nu ar fi expediat-o. Thelma avea nevoie de cât mai puţine concurente, mai ales în propria ei casă.

— Păi, atunci, trebuie să fii fata lui Richard. Samuel Langston era un bărbat corpolent bun la suflet, cu capul parţial cuprins de chelie şi un pântece ca o oală mare, care se mişca în sus şi în jos, în timp ce vorbea.

Katelin îi zâmbi cu căldură, pe când aproba dând din cap. Samuel Langston întârzia, nehotărât să-i elibereze mâna. Fata îi adresă un" La mulţi ani" de rigoare, după care încercă să se îndepărteze cât mai repede din zona de primire a holului.

Înainte de a da drumul mâinii ei, Samuel Langston spuse:

— Draga mea, pur şi simplu nu pot să văd o domnişoară atât de frumoasă ca dumneata, intrând singură într-o sală de bal. Întorcându-se în direcţia unui gentleman, care stătea în picioare, nu prea departe de scară, îl chemă să vină la el.

— Draga mea, ți-l prezint pe Nathan Baldwin.

Nathan, dumneaei este domnişoară Ashford, de pe plantaţia Coral Rose. Nathan Baldwin avea ochiul format pentru femei frumoase şi o remarcase pe Katelin intrând neescortată în foaier şi, de atunci, râmase în preajmă, în speranţa că va fi prezentat.

— Domnișoară Ashford, ce plăcere pentru mine. Se înclină, aplecându-şi mijlocul într-un mod curtenitor. M-aş simţi onorat, dacă mi-aţi permite să vă conduc în sala de bal Katelin îi zâmbi dulce.

— Domnule Baldwin, într-adevăr compania dv. Este foarte binevenită.

Bună cunoscătoare a artei flirtului, pe care o deprinsese în saloanele mondene din Londra, zâmbetul fetei, precum şi modul în care îşi pleca genele, avură darul de a-l face pe tânărul fiu de plantator să-şi piardă răsuflarea.

Nathan Baldwin nu îndrăznea să creadă în norocul lui, că femeia care tocmai îşi aşezase mâna înmănuşată pe braţul lui era pur şi simplu năucitor de frumoasă.

— Domnişoară Ashford, vă rog să-mi acordaţi primul dans. Pe când intrau în sala de bal prin uşa larg deschisă, fata îl privi cu ochii de smarald scânteietori şi tânărul îşi dădu seama instantaneu că, dacă ar fi citit pe faţa ei adorabilă cel mai mic semn de ezitare, ar fi fost în stare să-i cadă în genunchi şi să-i cerşească

favoarea unui dans.

Din fericire, un asemenea gest înfricoşător nu era necesar.

Katelin fu mai mult decât bucuroasă să-l onoreze pe tânăr, acordându-i primul dans. În felul lui, era aproape un salvator, conducând-o spre grupul cuplurilor care dansau. Avea maniere destul de elegante şi arăta suficient de bine, cu părul blond buclat, atârnându-i până deasupra gulerului, cu ochii de culoarea cerului albastru deschis, aşa încât se grăbi să-l asigure:

— Aş fi încântată să dansez cu dumneata, domnule Baldwin.

— Te rog, spune-mi Nathan.

Râsul ei, ca un clinchet de clopoţel, îi răsună în urechi şi făcu pe mai mulţi bărbaţi să-şi întoarcă privirea în direcţia lor.

— În acest caz, şi dumneata trebuie să-mi spui Katelin, insistă fata. Tovărăşia prietenilor ei – asta îi lipsise cel mai mult de când părăsise Londra.

— Ce nume faimos! declară Nathan Baldwin, pe când se rotea în jurul ei, ajungând din nou în dreptul umărului ei. Katelin, ce nume neobişnuit! Tot atât de neobişnuit ca şi tânăra femeie care îl poartă, se gândi.

Felul lui de a fi, băieţos, şi zâmbetul lui frumos o făcură pe Katelin să zâmbească tot timpul dansului. Când muzica se opri, iar mâna lui se

aşează uşor pe spatele ei, conducând-o în afara ringului de dans, Katelin putu observa rapid cum mai mulţi bărbaţi se îndreptau către cavalerul ei însoţitor.

— Prezintă-ne, Nathan, îi ceru un tânăr înalt, subţire, cu o claie de păr roşu ca focul şi pistrui coloraţi de soare pe nas, ca şi când ar fi fost purtătorul de cuvânt al grupului.

Dacă ar fi după dorinţa lui, Nathan ar fi păstrat-o pe Katelin Ashford numai pentru el, tot restul serii, dans după dans şi ar fi alungat orice alt pretendent. Totuşi ştia că, potrivit bunelor maniere, nu avea încotro şi trebuia să facă prezentările. Ţeapăn, spuse:

— Domnilor, v-o prezint pe domnişoara Ashford, de pe plantaţia Coral Rose. Evident, nu avea de gând să le spună numele ei mic. Aceasta era o concesie pe care fata i-o tăcuse şi pe care intenţiona s-o păstreze numai pentru el.

— Katelin, domnilor, completă Katelin, fără a remarca privirea abătută care se aşternu pe faţa lui Nathan Baldwin, întrucât fu bombardată cu zeci de întrebări. De unde venea? Ce făcea la Saint Kitts? Cât timp va rămâne pe insulă? Toţi îl cunoscuseră pe tatăl ei şi fuseseră întristaţi de moartea sa, dar, în sinea lor, erau bucuroşi că acest eveniment dureros fusese cauza sosirii frumoasei Katelin Ashford pe ţărmurile de basm ale insulei lor, de aceea nu se mai spuse aproape

nimic despre Richard Ashford şi soţia sa.

Muzica începu din nou, venind dintr-un mic alcov din colţul cel mai îndepărtat al sălii de bal şi, instantaneu, Katelin fu nevoită să facă faţă invitaţiilor care îi erau adresate una după alta, până când, în sfârșit, se înduioşă şi îşi întinse mâna în direcţia unuia dintre tineri. Mult mai târziu, pe când stătea în faţa unei ferestre franţuzeşti duble, care dădea în grădină, Katelin îl zări pe Garrick Steele. Instantaneu, inima începu să-i bată. Era, pe departe, cel mai frumos bărbat de la bal. Croiala costumului, închis la culoare şi cămaşa, albă ca zăpada, cu manşete şi guler de dantelă, puneau în evidenţă trupul acestui bărbat, pe care hainele încercau în zadar să-l ascundă. Părul negru, pieptănat neglijent pe spate, care îi cădea în plete până la guler, nu făcea decât să accentueze îndrăzneala acestui bărbat.

Nathan Baldwin şi alţi doi tineri stăteau în preajma ei şi Katelin, cu un efort de voinţă puternic, îşi întoarse capul din direcţia locului în care Garrick stătea în picioare, ţinând de braţ pe Thelma Langston, a cărei faţă ascuţită privea către căpitan, ca şi când ar fi vrut să-l mănânce de viu. Ce spunea Nathan, parcă amintise ceva despre o plimbare cu trăsura şi un picnic la sfârşitul săptămânii? în cele din urmă, guvernatorul fu cel care o ajută să-şi regăsească

minţile, când se apropie de ea, însoţit de un bărbat de vârstă mijlocie.

— Domnişoară Ashford, aş dori să ți-l prezint pe cel mai apropiat vecin al dumitale, Alex Blackthorn. Este proprietarul plantaţiei Shadow Mere, alături de Coral Rose.

Câteva secunde, Katelin se forţă să-l uite pe Garrick Steele, fiind atrasă de privirea întunecată, străpungătoare a bărbatului înalt şi zvelt din faţa ei.

— Imi face plăcere, domnule Blackthorn. Îi întinse mâna înmănuşată, pe care el i-o reţinu într-a sa cu vădită plăcere.

— Sper că vă place pe insula noastră, domnişoară Ashford, murmură bărbatul cu o voce profundă, masculină.

— Oh, da, într-adevăr. Saint Kitts este foarte frumoasă. Katelin îi zâmbi şi simţi din nou că este cercetată de privirea lui întunecată.

— Îmi permiteţi să vă invit la dans? Alex Blackthorn ignora pe toţi ceilalţi care stăteau în jur, inclusiv pe guvernator, care sperase să continue conversaţia cu proprietarul plantaţiei Shadow Mere.

Katelin dădu din cap afirmativ, făcând să-i sclipească diamantele din păr şi de la gât.

Pe când Blackthorn îi lua mâna, Katelin îşi întoarse privirea pentru ultima oară către locul în care îl văzuse pe Garrick împreună cu Thelma.

Dintr-o dată simţi că obrajii i se înroşesc, când îi întâlni privirea. Îşi auzi inima bătând, dar Alex Blackthorn nu păru să fi observat ceva, în timp ce îi conducea paşii la dans.

Nu schimbară niciun cuvânt în timpul dansului, dar, la sfârşit, bărbatul îi spuse:

— Condoleanţele mele, domnişoară Ashford.L-am cunoscut pe tatăl dumitale, Richard. Ochii negri îi cercetau fiecare trăsătură a feţei şi, pentru moment, păreau mai mult decât satisfăcuţi de ceea ce vedeau. Bujorii din obraji şi ochii de smarald păreau să-i reţină atenţia în mod deosebit. Sper ca, dacă veţi avea nevoie de ceva pe plantaţie, la Coral Rose, să nu ezitaţi a-mi spune.

Străduindu-se să uite că Garrick se afla în picioare, în colțul opus al camerei, Katelin îşi îndreptă atenţia asupra bărbatului de lângă ea.

— Vă mulţumesc pentru ofertă, dar sunt sigură că voi fi în stare să am grijă de toate. Ce mai minciună, îşi spuse, gândindu-se în ce hal se afla plantaţia.

— O femeie singură, care conduce o plantaţie de dimensiunile celei de la Coral Rose poate oricând avea nenumărate probleme. Ce aţi spune, dacă v-aş face o vizită mâine după-amiază şi, dacă aveţi nevoie de vreun sfat, aş fi fericit să încerc să vă ajut.

În acel moment, Katelin se uită pentru a doua

oară la bărbatul atrăgător, cu maniere elegante şi cu ochi negri, necruţători. Părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani, – nu era bătrân, dar, cu siguranţă, nici tânăr, ca admiratorii şi prietenii ei, cu care era obişnuită. Un om de lume, fu prima impresie a fetei în ceea ce îl priveşte, şi, în timp ce mâna lui întreţinută cu grijă îi apucă uşor cotul, conducând-o în afara, ringului de dans, se întreba dacă e cazul să-i accepte oferta.

— Poate v-ar face plăcere să faceţi o plimbare călare, mâine, să vizitaţi insula? în grajdurile mele există câţiva cai grozavi, care, din păcate, au fost cam neglijaţi în ultima vreme. Alex Blackthorn adăugă acest ultim argument ispititor, încercând s-o determine să-şi petreacă puţin timp în compania lui.

Katelin ezită doar un moment. Cu colţul ochiului îl văzu pe Garrick Steele traversând încăperea, îndreptându-se în direcţia ei. Îşi întoarse privirea spre Alex Blackthorn şi dădu din cap aprobator.

— O plimbare călare prin insulă sună foarte ispititor, domnule Blackthorn.

— Să zicem pe la ora două, atunci?

Nu putu decât să dea repede din cap, în semn de confirmare, căci, în secunda următoare, Garrick se afla în picioare, în faţa ei.

— Vă rog să-mi acordaţi dansul următor,

domnişoară. În ciuda politeţii exagerate a cuvintelor, adresate mai ales datorită urechilor aflate în jur, ochii lui albaştri călătoreau asupra trăsăturilor ei cu prea multă familiaritate.

De ce ticălosul ăsta nu a rămas în cealaltă parte a încăperii, în mrejele Thelmei Langston, fierbea în sinea ei, dar, întrucât el o apucase deja de mână şi o trăgea spre ringul de dans, nu mai avea cum să se retragă. În niciun caz nu dorea să dea naştere unei scene în sala de bal a guvernatorului.

Când o prinse în braţe şi îi atrase trupul de-a lungul trupului său, în ritmul mişcărilor de dans, – Katelin fu aproape gata să se strângă în el, ca să simtă din nou formele tari ale corpului său puternic, aflat atât de aproape de al ei. Dar găsi forţa să nu se dea în spectacol. Îşi aminti că nu se mai reîntorsese la Coral Rose, nici măcar nu-i trimisese vreun cuvânt, din acea zi petrecută la baltă. Îndreptându-şi spatele, se hotărî să-i arate că nu era jucăria lui. Nu se va mai lăsa utilizată din nou. De două ori până acum – nu punea la socoteală noaptea petrecută la bordul vasului Vrăjitoarea Mării, din cauza stării ei de beție – dăduse curs unei necesităţi ascunse, care zăcuse adormite, sub aparenţa exterioară a fiinţei ei, dar acum nu se va mai lăsa ademenită de diavolul acesta frumos.

— Îmi pare rău că nu am mai venit să te văd,

Katelin. Garrick îşi dăduse seama cu uşurinţă că ea era furioasă împotriva lui.

— Nu este nevoie să te scuzi, căpitane. Am văzut că eşti ocupat să intri în graţiile partenerei tale de adineauri.

— Oh, Katelin, să nu-mi spui că eşti geloasă? Garrick zâmbi, privind în jos spre faţa ei adorabilă şi-şi simţi inima luând-o la goană.

— Nu, căpitane, nu sunt deloc geloasă pe un asemenea ticălos ca tine! îşi ridică nasul în vânt, inspirând cu zgomot. Pur şi simplu nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine! Şi acesta este adevărul, îşi spuse în gând.

— Atunci, presupun că nu te interesează să afli că am părăsit insula, la scurt timp după ce m-am întors la Basseterre, plecând de la locul de lângă Coral Rose. M-am întors chiar în această seară. Ochii lui cercetători aşteptau să-i vadă trăsăturile îmblânzindu-se.

Timp de o secundă, Katelin îşi simţi inima tresăltând, dar, imediat, un gând îi spuse că, dacă i-ar fi păsat cu adevărat de ea, i-ar fi putut trimite vorbă. Nu, era mai bine să o rupă cu acest bărbat, indiferent de ceea ce credea el că se întâmplase între ei. Acum avea prea multe răspunderi şi obligaţii, pentru a mai putea fi obiect de joacă pentru un bărbat.

— Nu, căpitane Steele, ai absolută dreptate atunci când crezi că nu mă interesează să-ţi aud

scuzele. Pur şi simplu nu îmi pasă. Şi, rostind aceste vorbe, Katelin se eliberă din îmbrăţişarea lui şi păşi cu hotărâre în afara ringului de dans.

Garrick o urmă încet şi ochii lui albaştri scânteiau cu căldură, pe când îi priveau cu admiraţie unduirea delicată a spatelui bine făcut.

Nathan Baldwin o aştepta la marginea ringului de dans, şi, galant, îi oferi braţul, pentru a o conduce la bufet, dându-i posibilitatea unui moment de alinare.

Curând după aceea, îi găsi pe guvernator şi pe soţia sa şi îşi luă rămas bun. Fără a-şi mai întoarce privirea spre sala de bal, îşi ceru haina cu guler de blană şi se îndreptă spre trăsura unde-o aştepta Kip.

Din sala de bal unde se afla, Garrick o văzu pe Katelin plecând şi o urmă la o oarecare distanţă. Pe când fata se urca în trăsură, care porni de altfel imediat, Garrick se sprijini de unul din stâlpii de marmură din faţa treptelor de la intrare.

Aprinzându-şi o ţigară de foi, inhală adânc, în vreme ce fumul parfumat îi încercuia capul.

Pentru moment se abandonă plăcerii de a şi-o imagina pe Katelin, aşa cu o văzuse puţin mai devreme. Îmbrăcată în rochie lungă de bal, strălucitoare, de culoare roz, Katelin era într-adevăr o imagine pe care nu ţi-o mai puteai scoate din minte. Garrick se abţinuse cu greu să

nu împrăştie grupul tinerilor care se ţinuseră de ea toată seara. Singurul dans pe care îl dansase cu ea fusese o adevărată tortură. După acea după-amiază petrecută pe lac, îşi promisese că va acţiona cu mai multă prudenţă în ceea ce o priveşte, dar descoperise că o asemenea decizie era greu de urmat.

Aruncând ţigara, îşi repetă încă o dată că avea o misiune de îndeplinit.

După ce îşi va termina treaba, se va putea duce la Katelin să-i mărturisească sentimentele sale, dar nu până atunci. Categoria de oameni cu care avea de-a face era prea primejdioasă şi ar fi fost extrem de periculos dacă ar fi bănuit că tânăra Katelin Ashford ar putea fi una din căile prin care să ajungă la el.

10

Nori negri se fugăreau, trecând peste secera lunii, scufundând insula într-un întuneric pătat de umbre. Un ţipăt ascuţit, sfâşietor, străpunse liniştea nopţii, dar nimeni nu îl auzi. Împletitura sălbatică din liane şi frunziş tropical era atât de abundentă şi acoperitoare, ca o fiinţă vie, aşa cum înconjura zidul de piatră al capelei. O lumânare slabă ardea înăuntru, dar razele ei nu depăşeau încăperea mică, umedă. Ferestrele goale fuseseră de mult recucerite de vegetaţia deasă.

Moartea era atât de aproape, dar în acelaşi timp, atât de departe.

— Vă rog…? Femeia, care odată fusese cunoscută pe insula Saint Kitts ca fiind destul de frumoasă, încercă să se roage, dar corpul ei era legat fedeleş şi orice cuvânt pe care se forţa să-l scoată din gură îi provoca dureri insuportabile.

— Ia spune, îţi aminteşti ca măcar o singură dată să-ţi fi fost refulată plăcerea, Madeline? Sau poate ai vrea să te numesc Jasmine, aşa cum fac toţi amanţii tăi? îţi promit, îţi voi da satisfacţie încă o dată şi încă o dată, înainte de răsăritul soarelui! Vocea era ca o promisiune mortală, aşa cum răsuna pe un ton gros, ameninţător. Lama strălucitoare, ţinută în pumnul strâns, alunecă peste partea superioară a corpului, lăsând o urmă subţire, roşie.

— Nu sunt Madeline cu care mă confunzi! Femeia se lupta împotriva torturii atât de dureroase, la care era supusă sperând, dincolo de orice speranţă, că undeva era o greşeală şi că nu ea trebuia să fie femeia legată de mâini şi de picioare, răstignită pe masa înnegrită, pătată de sânge. Pe mine mă cheamă Sally.

— Te cunosc eu, Mamă! Nu mai poţi să mă înşeli cu minciunile tale. Te-am urmărit în fiecare noapte din ascunzătoarea mea. Am văzut bărbaţii pe care îi seduci cu trupul tău spurcat. La vederea cărnurilor tale livide, mi se face

greaţă. Mi se face greaţă, mă auzi, dar mă şi tentează într-un chip neobişnuit. Eu, propriul tău fiu, am fost tentat la vederea ţâţelor ăstora aţâţătoare, şi de râsul ăsta, care are puterea să mă înnebunească. Pot să-ţi fac mărturisirile acestea acum, căci, în sfârşit, trebuie să plăteşti pentru toate; ţi-ai părăsit propriul fiu şi l-ai lăsat pradă ruşinii! Cuţitul ascuţit fu dat uitării, în timp ce nebunul, care era îmbrăcat complet în negru, îşi strânse amândouă mâinile în jurul gâtului prostituatei şi, în timp ce femeia se smucea în legături, degetele lui apăsau puternic. Ochii victimei se holbau, lipsită fiind de aer.

Ultimul gând al prostituatei Sally fu că totul era o greşeală teribilă, ea nu era mama acestui bărbat nebun, ea era Sally Harper, o simplă codoaşă, care fusese plătită în aur de către omul care îi aducea moartea.

Pe la mijlocul după-amiezii, în ziua următoare balului dat de guvernator, Katelin se simţea complet eliberată de amintirea tuturor bărbaţilor arătoşi – în special de aceea a unui anume căpitan îndrăzneţ, ticălos. Garrick Steele şi tatăl ei, Richard Ashford, erau prea asemănători. Ambii, bărbaţi prea frumoşi, pentru a le fi bine în viaţă, şi amândoi nişte afemeiaţi desfrânaţi, în relaţiile cu sexul opus. Nu voia deloc să ia în consideraţie faptul că nu era decât un copil, atunci când fusese depusă în casa mătuşii de

către tatăl ei şi că prin urmare, nu putea deţine informaţii privitoare la relaţiile lui cu femeile. Rana provocată de Richard Ashford devenise prea adâncă în decursul anilor, iar acum, ţinând cont şi de tot ceea ce suferise din mâinile lui Garrick Steele, Katelin îşi adună toate resursele de apărare, pe care şi le făurise de când era copil.

Când sosi ora fixată pentru întâlnirea cu Alex Blackthorn, Katelin îşi îngropase deja sentimentele în adâncul sufletului. Având în spate câţiva ani de experienţă, nu lăsa să se citească în ochii ei verzi, cu scânteieri de jad, nici cea mai mică urmă din zbuciumul interior.

Katelin deschise chiar ea uşa de la intrare şi fu întâmpinată de Alex Blackthorn, care arăta deosebit de distins.

— Sper că nu vă supăraţi că l-am adus cu mine pe Jubel, servitorul meu. Alex arătă spre uriaşul mătăhălos care stătea în picioare, lângă verandă, ţinând frâiele propriului său cal, şi pe cele ale unui armăsar negru şi ale unei iepe pestriţe. S-a întâmplat, de câteva ori, să am necazuri pe insulă. Jubel se află întotdeauna în preajmă. Cred că este mai preocupat de securitatea mea decât eu însumi.

Katelin se grăbi să-l asigure că nu o deranjează prezenţa servitorului câtuşi de puţin. Dacă acest bărbat politicos, elegant îmbrăcat, considera că

este necesar să fie însoţiţi de uriaşul negru în timpul plimbărilor călare din această după-amiază, ea nu avea de formulat nicio obiecţie; la urma urmei, ea era cea nou-venită pe insula Saint Kitts.

— Îmi permiteţi, domnişoară Ashford, să vă spun că sunteţi tot atât de frumoasă în această după-amiază ca şi seara trecută.

Katelin se îmbrăcase cu mare atenţie. Nu numai că era prima ei întâlnire oficială cu un bărbat, – de când ajunsese pe insulă (nu pusese la socoteală ceea ce se întâmplase între ea şi escrocul de Garrick Steele), dar era şi sub impresia unei dimineţi întregi în care se confruntase cu problemele financiare tot mai sufocante ale plantaţiei Coral Rose. După ce vorbise cu Lizzy, în această dimineaţă, despre vecinul lor, aflase că este unul din cei mai bogaţi, dacă nu cel mai bogat om din Saint Kitts. Shadow Mere era o plantaţie înfloritoare, dar Lizzy nu putuse să-i spună mare lucru despre Alex Blackthorn. Se ştia că oamenii de pe plantaţia lui trăiau în cerc închis şi nu se prea auzea multă bârfă pe seama stăpânului lor.

Katelin purta un costum de călărie din catifea verde ca smaraldul şi o pălărie asortată, care îi acoperea pletele întunecate şi ochii verzi. Gulerul alb, din dantelă, al bluzei adăuga o uşoară notă ispititoare costumului sobru croit,

care îi scotea în evidenţă fiecare linie curbă, începând de la şoldurile bine făcute până la pieptul înalt. Chiar şi cizmele înalte, negre, din piele de viţel, cu tocuri şi carâmbi verzi ca smaraldul, atrăgeau atenţia. Pe când îşi trăgea mănuşile asortate, din piele de ied, Katelin se întoarse, ca din întâmplare, spre a permite bărbatului s-o privească în întregime, apoi, uitându-se drept în ochii lui, murmură încetişor:

— Cred că sunt gata, domnule Blackthorn.

Alex Blackthorn era mai mult decât surprins de tânăra femeie care stătea în picioare în faţa lui. Frumuseţea ei era fără cusur, manierele nevinovate. Luându-i mâna înmănuşată şi aşezând-o cu grijă în îndoitura braţelor sale, îi spuse:

— Te rog, spune-mi Alex. Dar, observând uşoara înroşeală care-i cuprinse obrajii, îşi spuse că fusese prea îndrăzneţ, prea grăbit, şi încercă imediat să se corecteze: La urma urmelor, suntem vecini.

Katelin nu se simţea pierdută pentru că îşi vrăjea vecinul şi, pe când ajungeau în dreptul cailor şi al servitorului, îi răspunse încet:

— Dacă eşti sigur că se cuvine, desigur că îţi voi spune Alex.

Din acel moment, pentru tot restul după-amiezii, Alex Blackthorn fu cu totul captivat de Katelin Ashford. Fata se ţinea pe cal, de parcă ar

fi fost născută în şa, cu fustele verzi curgând într-o parte, acoperind coastele calului, ca într-o imagine a înseşi frumuseţii feminine.

După aproximativ o oră de călărit, avându-l pe Jubel mult în spate, cei doi se opriră lângă o potecă accidentală, care ducea către ocean.

— Nu am visat niciodată că proprietatea tatălui meu este atât de întinsă şi de frumoasă. Îţi mulţumesc foarte mult că m-ai invitat astăzi la această plimbare călare. Katelin credea cu sinceritate în fiecare cuvânt pe care îl spunea, pe când privea depărtările verzi-albastre ale mării şi valurile înspumate care se izbeau de rocile de jos, de la picioarele lor. Priveliştea era absolut măreaţă, iar pescăruşii, care zburau deasupra, aduceau cu ei o senzaţie de calm, în peisajul altfel destul de zbuciumat.

Frumuseţea cotidiană a insulei nu însemnase, nici pe departe, atât de mult, pentru Alex Blackthorn, ca în acest moment. Femeia aceasta era esenţa însăşi a tot ceea ce era curat şi bun în această lume întunecată, cutremurată.

— Iar eu nu am văzut niciodată insula Saint Kitts cu ochii cu care o văd acum, când stau alături de tine, spuse, stânjenit să-şi dezvăluie atât de mult sufletul în faţa unei femei.

— Ai trăit întotdeauna pe această insulă? întrebă Katelin, simţindu-se, fără să-şi dea sema din ce motiv, stânjenită la rândul ei de declaraţia

bărbatului, deşi nu urmărise nimic altceva, încă de când acceptase invitaţia, decât să ajungă aici

— Nu, îi răspunse ezitând. Locuiesc aici de mulţi ani, dar m-am născut pe insula Martinica. Alex nu se simţea în largul său să vorbească despre sine şi se grăbi să-i adreseze propriile întrebări. Cum îţi place viaţa la Saint Kitts, după ce ai trăit la Londra?

— Găsesc că insula are un aer de sălbăticie şi frumuseţe care îmi place foarte mult. În afară de asta, aici am ocazia să fac o mulţime de lucruri, cum ar fi să fac o plimbare călare alături de un domn încântător, într-o după-amiază. Mătuşa mea Elisabeth ar fi fost pur şi simplu scandalizată, dacă aş fi ieşit la o plimbare călare, într-o după-amiază, în parcul din Londra, fără a fi supravegheată. Nu minţea, îşi spuse în sinea ei, pe când genele i se zbătură în jos, plecându-se spre obrajii roz. Elisabeth Wessely ar fi fost foarte supărată dacă ar fi aflat că nepoata ei mersese să călărească, fară a fi escortată aşa cum se cuvine. Katelin uită însă să-i mărturisească faptul că asemenea lucruri se petrecuseră de nenumărate ori, iar mătuşa ei o trăsese la răspundere nu o dată.

Alex Blackthorn păru mulţumit de răspunsul fetei şi, luând îmbujorarea ei drept semn al inocenţei feciorelnice, îndreptă conversaţia în altă direcţie.

— Ştiu că tatăl dumitale avea anumite probleme financiare, înainte de a fi răpus de febră. Sper că, dacă vei avea vreodată nevoie de ceva, nu vei ezita să mi te adresezi pentru sprijin. Nu mă laud deloc când spun că sunt unul din cei mai bogaţi bărbaţi, iar Shadow Mere este cea mai mare plantaţie de pe insulă.

Îmbujorarea de pe obrajii fetei se transformă în roşu aprins. Bărbatul nu avea idee cât de mult se apropiase de ceea ce îi tortura mintea. Îngrijorarea fetei privind viitorul fratelui ei îi insuflă abilitatea de a-i mulţumi, plină de graţie, dar şi înţelepciunea de a nu-i accepta propunerea de sprijin, în acel moment.

— Îţi mulţumesc, Alex, dar încerc să fac plantaţia Coral Rose să meargă cum trebuie, cu forţe proprii. Mă tem că, de la moartea tatălui meu, totul a fost scăpat din mână, dar sper ca lucrurile să înceapă să se îmbunătăţească în curând.

— Sunetul numelui său, rostit de buzele ei, îi umplu urechile cu o melodie duioasă. Niciodată până atunci nu cunoscuse o asemenea femeie! Cuvintele ei îl făcură să înţeleagă cât era de hotărâtă, dar frumuseţea lor trăda lipsa de experienţă a femeii. Majoritatea femeilor pe care le cunoscuse în trecut nu ar fi ezitat să se agaţe de această ofertă de sprijin financiar.

— Poate ar fi bine să discutăm despre asta

altădată, se opri cu amabilitate, şi, în acel moment, avea intenţia să facă tot ce va fi posibil ca să se asigure că va mai exista o altă ocazie, în care să-şi ofere sprijinul. Nu aş dori să te oboseşti prea tare.

Katelin aprobă din cap, deşi nu era deloc obosită, hotărâtă ca, de acum încolo, să-i ofere imaginea femeii pe care el o dorea.

— A fost o după-amiază minunată, Alex, sper că vom avea ocazia să ne mai întâlnim cât de curând.

Ajutând-o să încalece, Alex Blackthorn se arătă bucuros să facă din nou o plimbare călare sau să se întâlnească cu orice altă ocazie.

— La sfârşitul acestei săptămâni va trebui să particip la o petrecere, mă întreb dacă nu îţi par prea îndrăzneţ, rugându-te să mă însoţeşti?

— Mi-ar face mare plăcere. Îi zâmbi de sus, de la înălţimea şeii.

Frumuseţea ei strălucitoare îi amintise de propria lui mamă, a cărei imagine o purta tot timpul, undeva ascunsă în minte, şi, timp de o secundă, Alex îşi simţi corpul tremurând, întorcându-şi privirea, căci, în simpla contemplare a fetei, se simţea pătruns de un sentiment contradictoriu de plăcere amestecat cu durere, se urcă pe cal şi, sub supravegherea atentă a lui Jubel, părăsiră locul, îndreptându-se spre plantaţia Ashford.

În acea seară, după cină, Rufuss aduse vestea că se găsise un alt trup de femeie, plutind în apele portului. Aflase noutatea, pe când se afla în oraş, ca să facă noi provizii de alimente.

— Nu pot să cred că cineva poate un atât de mult femeile, declară Lizzy, în timp ce strângea farfuriile de pe masa de lemn din bucătărie, unde mâncau, de obicei, Joshua şi Katelin, spre a o scuti pe Lizzy de prea mult deranj.

Rufuss ascuţea cuţitele de bucătărie pe o piatră de gresie şi îşi clătină capul cărunt.

— Mi se pare că avem un nebun în libertate aici, pe insula Saint Kitts.

— Dar femeile astea nu sunt decât nişte târfe! declară Joshua, îndesându-şi în gură ultima bucăţică din tarta cu lămâie, ceea ce atrase atenţia tuturor celor din bucătărie.

— Joshua, cine ţi-a spus aşa ceva? Katelin fu şocată la auzul cuvântului târfa, ieşind de pe buzele unui copil de doisprezece ani.

Joshua privi în jur şi-i văzu pe Lizzy şi Rufuss clătinându-şi capetele, iar pe soră-sa privindu-l încremenită.

— Abe mi-a povestit totul despre aceste omoruri. Spune că târfele astea împuţite îşi merită soarta. Joshua omisese să spună că îl auzise pe numitul Abe vorbind cu un alt bărbat, atunci când niciunul din cei doi adulţi nu îl observaseră în preajmă şi nici nu spuse că

celălalt bărbat se înfuriase şi plecase.

— Cine este acest Abe? Katelin simţi că o încearcă furia la gândul că cineva ar îndrăzni să rostească asemenea lucruri în faţa fratelui ei.

Pentru prima dată, Joshua îşi dădu seama că spusese prea multe. Faţa i se împurpură violent şi, întinzând mâna, apucă o altă prăjitură şi şi-o îndesă pe gât. Mormăind printre înghiţituri, spuse:

— Un prieten, după care nu mai scoase nici un cuvânt.

— Foarte bine, află că nu mai este prietenul tău, m-ai înţeles, tinere! Nimeni nu are dreptul să ucidă nicio femeie, indiferent de ocupaţia ei! Şi, dacă te mai aud rostind încă o dată asemenea lucruri, îţi jur că voi… că te voi snopi în bătaie! Trebuie să-l înveţe pe fratele ei ce este respectul şi dacă, vreodată, se va întâlni faţă în faţă cu acest Abe, ei bine, îl va învăţa ea minte.

Timp de o secundă, Joshua fu pe punctul de a-i întoarce. Vorba, spunându-i că nicio femeie nu-l va snopi pe el în bătaie, dar, zărindu-i ochii strălucind de furie şi bărbia fermă, se răzgândi în schimb, îşi lăsă capul în jos, ca şi când i-ar fi fost ruşine de asemenea maniere necuviincioase.

Privind părul întunecat al băiatului, Katelin îşi dădu seama cât de mult îl neglijase în ultima vreme. Fusese atât de ocupată să încerce să organizeze treburile la Coral Rose, încât îl lăsase

să zburde liber, să alerge ca un sălbatic, iar acuma descoperea că prietenii lui nu erau cei pe care şi i-ar fi dorit pentru fratele ei. Va trebui să se intereseze mai mult de băiat, îşi spuse în gând.

— Joshua, ce-ar fi să mergem sus, în camera ta, şi să începem lecţia de scrimă?

Băiatul tresări interesat, îşi ridică imediat capul şi un zâmbet i se lăţi pe faţa copilăroasă.

— Mă duc să pregătesc săbiile. Sari jos de pe scaun şi ieşi din bucătărie.

Lăsând să-i scape un oftat uşor, Katelin se ridică la rândul ei de la masă.

— Îmi pare tare rău de purtarea lui, Lizzy, Rufuss.

— Dragă copilă, doar faci tot ce este cu putinţă. Stăpânu' Joshua a crescut mult în ultimul timp. Da' nu-i mai mult ca un copil, nu-l certa prea tare. O să fie bine când o s-ajungă mare, stai să vezi!

11

În săptămânile următoare, Katelin se întâlnise cu Alex Blackthorn de mai multe ori. La petrecerea la care fusese împreună cu el, Katelin aflase că Garrick Steele părăsise portul din Saint Kitts, în dimineaţa următoare balului din casa guvernatorului şi, după câte auzise, nu se întorsese încă. Dar Katelin se hotărâse să n-o

mai intereseze nimic cu privire la căpitan şi să nu-i pese dacă avea sau nu să se mai reîntoarcă pe insulă. Când faţa lui frumoasă îi apărea în minte, o alunga, încercând să-şi găsească de lucru, cât mai mult şi mai greu, ca să-şi consume energia.

Cu fiecare zi ce trecea, era nevoie de tot mai mulţi bani ca plantaţia să poată produce, iar fonduri nu se întrezăreau la orizont, spre a umple golul. Necesitatea unui soţ apărea tot mai clară în mintea fetei. Dar, până acum, nu găsise un alt bărbat în afară de Alex Blackthorn, care să-i ofere, ei şi fratelui ei, mai multă siguranţă. Este adevărat că uneori se simţea stânjenită, când îi surprindea privirea prea posesivă a ochilor negri, atunci când rămâneau singuri. Casa lui de la Shadow Mere îi părea prea tăcută, în ciuda servitorilor care mişunau peste tot, şi, deşi aştepta cu nerăbdare să se întoarcă la Coral Rose, Katelin îşi dădea seama că nu are altă soluţie, ceea ce făcea ca alegerea soţului să se impună de la sine.

Ca de obicei, şi în această după-amiază, Katelin aştepta sosirea lui Alex Blackthorn. Îl invitase la ceai la ora unu şi, după ce se asigurase că Lizzy pregătise toate cele necesare, ieşise afară şi se legăna în balansoar, pe veranda din faţa casei. Era o zi călduroasă şi, după ploaia de dimineaţă, totul mirosea a proaspăt şi a curat. Un grup de

băieţaşi se juca de-a vânătoarea, rostogolindu-se prin iarba umedă, iar Katelin zâmbea înduioşată, privindu-le zbenguielile. Pentru prima dată în viaţă, simţi că face ceva util. Luptând să pună pe picioare plantaţia de la Coral Rose, nu asigura numai viitorul fratelui ei, ci şi pe cel al oamenilor de pe plantaţie, care puteau trăi sănătoşi şi fericiţi. Lizzy, Rufuss, Bessy şi Kip îşi cuceriseră deja locul în inima şi şi ştia că, dacă ar trebui să părăsească insula le-ar duce dorul.

Alex Blackthorn, călărind ţeapăn şi arogant, apăru, venind pe drumul ce ducea la Coral Rose, urmat îndeaproape de servitorul său, Jubel. Inima fetei nu tresări nebună la vederea lui, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când apărea Garrick Steele - trebui să recunoască în sinea ei. Dar, în acelaşi timp, îşi spuse, acest, om nu este ticălosul rătăcitor care se dovedise a fi căpitanul vasului Vrăjitoarea Mării. În imaginaţia sa, îl vedea pe Garrick cutreierând mările şi vânând fiecare fustă care îi ieşea în cale, în fiecare port în care se oprea.

Pe când se apropia, ochii lui Alex Blackthorn se plimbau peste silueta încântătoare, îmbrăcată într-o rochie de zi cu rămurele de flori, peste părul ei negru lăsat liber pe spate şi peste pălăria de paie, cu fundă violetă şi cu panglici de mătase. Alex descălecă de pe cal şi întinse hăţurile lui Jubel. Chiar în acel moment, un

bolovan, destul de mare, zbură prin aer, venind de nu se ştie unde, şi-l izbi pe uriaşul Jubel. Cu o viteză surprinzătoare pentru un om de asemenea dimensiuni, sări în tufişurile care creşteau pe marginea drumului.

Trăgându-şi victima afară din tufişuri şi ţinând-o de ceafă, Jubel o scutura violent cu mâna.

Fără să stea pe gânduri, Katelin alergă de-a lungul curţii, udându-şi pantofii violeţi, fini, în iarba umedă.

— Dă-i drumul, lasă-l imediat! porunci apropiindu-se de bruta neagră, care îl ţinea pe fratele ei de guler.

Asigurându-se că nu i-a provocat niciun rău irecuperabil, Katelin îşi regăsi în cele din urmă răsuflarea, dar imediat mânia i se îndreptă asupra fratelui ei mai mic.

— Cum poţi să fii atât de răutăcios, Joshua? Ai fi putut răni pe cineva rău cu piatra!

— Păi, asta şi voiam! Numai că am nimerit în schimb pălăria uriaşului! Joshua scăpă din mâinile uriaşului, chiar în momentul în care Alex Blackthorn se întoarse către servitor, poruncindu-i să plece înapoi la Shadow Mere, fără el.

— Joshua, nu e frumos ce faci! Katelin era surprinsă de comportarea băiatului, dar îşi menţinu vocea pe un ton scăzut, în aşa fel încât cei doi bărbaţi să nu poată auzi conversaţia lor.

Pe când Alex se întorcea spre cai, Joshua încă şedea jos, iar Katelin, aplecată asupra lui, îl trase în sus pe fratele ei, aşezându-l în picioare.

— Du-te în casă şi las-o pe Lizzy să-ţi examineze gâtul. Vom discuta noi despre cele întâmplate, mai târziu.

Joshua îşi dădu seama că sora lui nu avea să-l certe pentru ceea ce făcuse. Cu o ultimă privire în direcţia lui Jubel, care încăleca în acel moment, băiatul o zbughi spre casă.

— Sper că vei trece cu vederea acest incident, Katelin. Câteodată, Jubel nu se gândeşte înainte de a reacţiona.

— Fratele meu ar fi putut fi serios rănit, Alex. Ştiu că, de fapt, Joshua e de vină, dar, totuşi, nu este decât un copil, iar Jubel este un adevărat uriaş!

— Sunt întru totul de acord cu tine, draga mea. Niciodată nu aş fi dorit să se întâmple aşa ceva şi te asigur că sunt gata să fac orice pentru a vă împăca, pe tine şi pe fratele tău. Alex încerca să potolească lucrurile, deoarece îşi dădea seama de agitaţia fetei şi îi putea citi furia în obrajii care ardeau ca flacăra.

Pe când o privea înfruntându-l pe Jubel, care ţinea strâns gulerul cămăşii acelei mici haimanale, Alex simţise şi mai multă afecţiune, dacă mai era posibil, pentru tânăra fată. Îi părea atât de vulnerabilă, atât de inocentă cu privire la

viaţă, încât, în acel moment, simţise un impuls nestăvilit să-şi lovească propriul servitor. Şi îşi jură că nu va mai lăsa pe nimeni vreodată s-o rănească pe fată.

Şi dacă acest lucru includea şi protecţia fratelui ei, atunci ar depune toate eforturile spre a juca rolul protectorului. Niciodată mai înainte, în cei patruzeci şi cinci de ani ai săi, Alex Blackthorn nu simţise o dorinţă atât de copleşitoare de a proteja o altă fiinţă.

Luându-i mâna şi aşezând-o pe braţul său, Alex îi mângâie degetele subţiri, plin de afecţiune.

— Nu se va mai întâmpla niciodată, te asigur. Îi putea promite cel puţin atâta lucru, deoarece era hotărât ca, odată reîntors la Shadow Mere, să aibă o discuţie cu Jubel. Indiferent de sentimentele servitorului faţă de băiat, uriaşul trebuia să se obişnuiască la gândul că va trebui să-l aibă pe Joshua în preajmă. Cred că ar fi mai bine dacă m-aş întoarce acasă la Shadow Mere. Poate că o altă după-amiază ar fi mai potrivită pentru a lua ceaiul împreună.

Katelin se întreba dacă nu cumva Joshua îi distrusese şansa de a câştiga sprijinul lui Alex Blackthorn, necesar păstrării plantaţiei Coral Rose.

— Te rog, Alex, să nu dăm voie acestui incident să ne strice după-amiaza. Îşi flutură genele

negre, groase, lăsându-le în jos, spre obraji, într-o manieră căreia niciun bărbat nu îi putea rezista. Putem servi ceaiul aici, pe verandă, unde se simte briza uşoară a după-amiezii.

Cum putea să-i reziste? Alex Blackthorn se simţea pierdut, privindu-i faţa inocentă.

— Bineînţeles că voi rămâne la ceai, draga mea. Nu voiam decât să nu te obosesc prea mult, dar, dacă eşti sigură că nu-ţi va face rău, sunt fericit să rămân! Voiam, de altfel, să-ţi vorbesc despre ceva anume. Buzele lui subţiri se lăţiră într-un zâmbet, iar Katelin avu senzaţia ciudată, timp de câteva secunde, că zâmbetul nu se regăseşte şi în ochii lui, rămaşi reci. Îşi aduse aminte că existau prea multe lucruri în legătură cu acest om, pe care nu le cunoştea.

Conducând-o pe treptele verandei, Alex aşteptă ca fata să se aşeze mai întâi, înainte de a trage un scaun împletit lângă ea.

— Mi-e teamă să nu crezi că vreau să te zoresc, Katelin, dar eu…

Lizzy apăru pe uşa din faţă, cu o tavă de ceai, întrerupând astfel conversaţia, în acel moment.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat aici, don’şoară Katelin, dar de un lucru sunt sigură, tânărul stăpân Joshua are o lovitură tare urâtă la ceafa.

— Da, da, mulţumesc, Lizzy, răspunse Katelin. Era nerăbdătoare ca femeia să plece şi să o lase singură cu oaspetele ei. Îşi dăduse seama că Alex

era pe punctul de a-i spune ceva foarte important şi singurul lucru important, la care se putea gândi era o cerere în căsătorie.

— Lasă-ne, Lizzy. Mă voi ocupa singură de servitul ceaiului. Încerca să gonească în casă femeia neagră, în timp ce aşeza o prăjitură pe o farfurie pe care i-o înmână lui Alex.

Katelin ar fi vrut să ignore cu totul tava cu ceai şi cu prăjiturile lui Lizzy, ca să-i permită lui Alex să continue de unde fusese întrerupt mai devreme, dar, în acel moment, el stătea atât de liniştit pe scaun, uitându-se când la ea, când la tava cu ceai, încât se grăbi să-i ofere ceaşca, în care Lizzy turnase deja ceai.

Gustând din ceaiul cald, parfumat, ca şi când ar fi avut nevoie să se întărească, o întrebă, exact în momentul în care Katelin îşi ridică propria ceaşcă:

— Katelin, draga mea, n-aş vrea să par nerăbdător şi să te forţez să-mi răspunzi, dar, mă întreb, dacă ai avea bunăvoinţa să te gândeşti să-mi faci onoarea de a deveni soţia mea?

Cu toate că aceasta era întrebarea pe care o aşteptase Katelin, i se părea ciudat să audă tocmai aceste vorbe de pe buzele lui. Prin minte îi trecu imaginea fulgerătoare a impetuosului căpitan Steele, urmată de imaginea de gheaţă a straniei case de la Shadow Mere, dar le izgoni pe amândouă într-un colţ îndepărtat al minţii.

Garrick Steele nu fusese de găsit atunci când ar fi avut nevoie de el, îşi răspunse. Ignorând orice amintire a lui Garrick Steele, îşi spuse că hotărârea ei fusese deja luată. Nu mai avea nevoie de timp ca să se gândească. Sau se căsătorea cu Alex, sau îşi lua rămas bun de aici şi se reîntorcea la mătuşa ei, împreună cu fratele ei; o hotărâre care venea din adâncul minţii o obligă însă să nu accepte ultima variantă.

— Da, Alex. Da!

Încă o dată, în acea după-amiază, Alex Blackthorn îşi etală unul din acele rare zâmbete.

— Prin urmare, te vei gândi la propunerea mea de căsătorie? Era mai degrabă surprins, dar în mod plăcut, de răspunsul ei rapid.

— Nu este nevoie să mă gândesc, Alex. Răspunsul meu este da! Mă voi căsători cu tine. Aş fi fericită să mă căsătoresc cu tine! Odată cuvintele rostite, consecinţele care decurgeau de aici o izbiră pe Katelin. Trebuia să admită că se simţea bine în compania lui, era întotdeauna atent faţă de nevoile sau dorinţele ei, se purtase întotdeauna ca un gentleman. Dar nu îl iubeşti, o avertiză acea parte a conştientului ei, care întotdeauna încercase s-o facă să aprecieze lucrurile în mod corect. Dintr-o dată, se întrebă cum va fi să împartă patul cu acest om. Trupul său înalt, subţire, nu respira puterea masculină a. Lui Garrick Steele, nici sunetul vocii lui nu îi

provoca fiori de-a lungul spatelui. Izgonind încă o dată vocile secrete ale minţii, Katelin îşi spuse că nu putea compara toţi bărbaţii cu ticălosul acela de căpitan de vas. Cu timpul, va învăţa să-l iubească pe Alex Blackthorn.

Alex nu avea idee de niciunul din gândurile fetei, pe când şedea în faţa ei şi nu îndrăznea să creadă că este atât de norocos. Era atât de încântătoare, atât de pură, neîntinată de viaţă. Era esenţa feminităţii însăşi, numele ei dădea înţeles cuvântului, iar ea consimţise să-i devină soţie. Pur şi simplu se lăsă cuprins de o nemaipomenită bucurie, privindu-şi norocul în faţă. Ridicându-se de pe scaun, se aplecă spre ea, dar nu îndrăzni să-şi atingă buzele de ale ei, nevrând să maculeze castitatea pe care o asocia cu fiinţa ei. În schimb, îi ridică mâna şi îi sărută uşor încheietura şi, în timp ce îndeplinea acest ritual, privirea lui întunecată se oprise asupra perfecţiunii virtuoase a frumuseţii ei.

— Mă voi strădui mereu să fiu demn de tine, Katelin, murmură uşor.

Promisiunea pe care tocmai i-o făcuse, îi provocă fetei un puternic sentiment de vinovăţie. Pe când îi ţinea mâna într-a sa, Katelin nu simţea nimic din emoţiile nerăbdării, pe care le simţea orice tânără femeie, care tocmai a consimţit să se mărite. În realitate, Alex Blackthorn o făcuse să se simtă golită de orice sentiment în acel

moment. Probabil din cauza felului în care îi susţinea privirea cu privirea lui întunecată. În adâncurile acestei priviri, Katelin descoperi o răceală înfricoşătoare.

— Te las pe tine să hotărăşti data cununiei, draga mea. Numai să ai grijă să laşi să treacă o perioadă rezonabilă pentru logodnă. Doresc ca toată lumea să afle că vei fi soţia mea.

Această ultimă remarcă nu o ajută deloc pe Katelin să-şi schimbe sentimentele faţă de el. În loc să o facă să se simtă înduioşată, cum presupunea că fusese în intenţia lui Alex, o făcu să se simtă şi mai înstrăinată. Încet, dând din cap:

— Nu va fi prea lungă, Alex. Şi, într-adevăr, îşi spuse, nu îşi putea permite să aştepte prea mult. Dacă voia să salveze Coral Rose, avea nevoie foarte curând de fondurile care să pună în picioare plantaţia, cu oameni cu tot.

Alex jubila, la gândul că frumoasa Katelin va fi soţia lui. Privindu-i faţa, se îndreptă şi, cu zâmbetul încă atârnându-i pe buze, spuse:

— Arăţi puţin palidă, draga mea. Poate ar trebui să întrerupem aici ceaiul nostru, pentru a te putea odihni. Cuvintele îi aduseră aminte de discuţia pe care hotărâse să o aibă cu Jubel. Indiferent de ce avea să urmeze, nu dorea să mai asiste vreodată la asemenea scene ca cele petrecute la Coral Rose. De îndată ce el şi

Katelin se vor căsători, se va ocupa de fratele ei. Poate o şcoală internat este ceea ce i-ar trebui sau un turneu prin Europa, mai mulţi ani de zile, sau cel puţin până va creşte suficient ca să poată rămâne singur să conducă plantaţia de la Coral Rose.

— Dar nu poţi să te măriţi cu el, surioară! Nu te-ai uitat în ochii lui? strigă Joshua, după ce Katelin îi aduse la cunoştinţă că urma să se mărite cu Alex Blackthorn.

Începuseră să se certe imediat după ce se retrăseseră în camera lui, după cină, pentru ca ea să-i povestească basmul obişnuit şi apoi să se joace cu săbiile. Katelin se gândise că era momentul potrivit să aducă vorba despre Alex şi să-l obişnuiască pe fratele ei cu ideea că în curând va avea un cumnat. Cuvintele lui o făcură să-şi încrunte sprâncenele, deoarece nu putea nega că, într-adevăr, ochii întunecaţi ai lui Alex Blackthorn nu aveau o privire prea prietenoasă, caldă şi îmbietoare.

— Nu aş fi vrut să-ţi spun, dar, numai măritându-mă cu Alex, pot încerca să salvez Coral Rose. Nu mai avem bani şi o alternativă nu există, decât să vindem plantaţia. Şedea pe pat alături de el şi, chiar în momentul în care cuvintele îi zburau de pe buze, ar fi dat orice să nu fie obligată să-l împovăreze cu probleme legate de afaceri. Un copil de vârsta lui nu

trebuie să-şi facă griji; trebuie lăsat să trăiască în lumea minunată a copilăriei, cât mai mult posibil.

— Dar asta încerc să-ţi spun, surioară. Putem obţine bani, aşa cum făcea tata!

Katelin îl privi îngrijorată. Studiase toate registrele – tatăl ei nu avusese bani!

— Despre ce vorbeşti, Joshua? De unde avea tata bani?

— Nu pot să-ţi spun, acum, surioară va trebui să-ţi arăt, dar nu pot s-o fac până mâine.

Katelin oftă, gândindu-se că fratele ei avea o imaginaţie peste măsură de prolifică.

— Foarte bine, Joshua, poţi să-mi arăţi mâine, dar trebuie să-mi promiţi că, dacă nu găsim alt mijloc de a salva Coral Rose, decât prin căsătoria mea cu Alex Blackthorn, vei face tot posibilul să te obişnuieşti cu această idee.

— S-a făcut, surioară. Ochii lui verzi se rotunjiră într-un zâmbet care-i umplu faţa. Ai să vezi că nu trebuie să te măriţi cu” ochi reci bătrâni!”

— Joshua! îl preveni Katelin, dar nu-şi putu stăpâni un zâmbet uşor, care-i înflori pe buze. Eşti un mic ticălos! îi declară, înainte de a-i ura noapte bună şi de a părăsi camera.

În acea noapte, fu urmărită în somn de cuvintele lui Joshua. În somn, alerga să capete răsplata pe care i-o făgăduise Joshua, dacă nu se

mărită cu Alex Blackthorn. Se opri, cu respiraţia tăiată, pe o stâncă ce ieşea în afară, deasupra mării. Joshua se apropie încet de ea, cu un zâmbet copilăros pe faţă, pe când îi făcea semn cu mâna să înainteze. Katelin îşi simţea inima bătând cu putere, pe când se apropia din ce în ce mai mult. Simţea că acea răsplată mistuitoare este pe undeva foarte aproape. Vor putea salva Coral Rose. Joshua îşi va păstra moştenirea din naştere.

Deodată, ca din neant, apăru Garrick Steele. Braţele lui lungi, ochii albaştri, de argint, păreau să o devoreze.

Se întoarse, încercând să fugă de el, dar îşi simţea picioarele grele, pline de plumb. Se forţa zadarnic să se mişte.

Joshua râdea sălbatic, strigându-i că acest pirat îi va salva pe toţi.

— Nu! strigătul izbucni de pe buzele ei şi în faţa ochilor apăru figura lui Alex Blackthorn, care îi luase locul lui Garrick Steele.

— Nu te voi lăsa niciodată să mă părăseşti, Katelin! Ochii negri o ardeau cu răceala lor, lăsând-o să tremure de groază.

— Nu! încerca să se elibereze de strânsoarea invizibilă care o ţintuia pe loc şi, pe măsură ce el se apropia, Katelin se simţea căzând într-un abis întunecat. Garrick! Numele îi izbucni de pe buze, în vreme ce se arcui în sus, deşteptându-se în

pat. Inima îi bătea înfricoşată. Îşi trase cuvertura peste piept, uitându-se împrejur, prin întunericul odăii, aşteptându-se să-l vadă pe Alex Blackthorn păşind spre ea şi cerându-şi drepturile asupra ei.

A fost un vis, îşi spuse. A fost doar un vis.

Dar de ce era încă atât de speriată? Şi de ce, atunci când se aflase în ghearele unui pericol atât de teribil, strigase numele lui Garrick Steele?

12

Înainte de răsărit, Katelin simţi că ceva se agaţă de braţul ei şi îşi auzi numele strigat uşor. Crezând că este pradă unui alt coşmar, vru să se elibereze de mâna care căuta s-o tragă afară din liniştea binecuvântată a patului şi încercă să se ghemuiască şi mai adânc sub cuvertură.

— Surioară, scoală-te! Va trebui să plecăm de acasă curând, cât este încă devreme.

— Ce? ameţită, Katelin începea să-şi dea seama că, în faţa ei, în picioare, stătea propriul ei frate, care încerca s-o trezească.

— Adu-ţi aminte, ai spus că vrei să mergi cu mine, astăzi.

— Dar de ce aşa devreme? Se simţea de parcă nu ar fi închis ochii nicio clipă în noaptea trecută.

— Hai, vino, surioară. O trase din nou de braţ. Ted şi ceilalţi ne aşteaptă.

La auzul numelui unuia dintre prietenii băiatului, un clopoţel sună în mintea fetei. Poate ar trebui să se ducă şi să aibă o discuţie cu băiatul numit Abe, care i-a povestit lui Joshua acele lucruri îngrozitoare în legătură cu femeia ucis.

— Oh, prea bine! în cele din urmă, se lăsă convinsă, ştiind prea bine că fratele ei nu ave s-o lase în pace, până când nu se va da jos din pat. Trebuie şi mâncăm ceva, Joshua, iar Lizzy probabil că nici nu s-a trezit încă.

— Am luat nişte biscuiţi şi prăjituri cu lămâie rămase de la cina de seara trecută. E destul până ajungem.

Katelin nu prea înţelegea nimic din ce spunea băiatul, dar, trezită de-a binelea acum, se gândi să-i facă jocul.

— Prea bine, Joshua. Lasă-mă doar să mă îmbrac. Îşi acoperi un căscat mare cu mâna.

— E păcat că nu ai nişte pantaloni scurţi, ca ai mei, surioară. Sunt sigur că sunt mai comozi decât rochiile tale, îi aruncă Joshua peste umăr, pe când ieşea din încăpere.

Pantaloni scurţi, într-adevăr, se gândi Katelin, pe când se dădea jos din pat şi îşi alese o bluză răcoroasă de mătase şi o fustă subţire din bumbac, din dulap. Încălţându-se cu o pereche de cizme solide, din piele de bou, cu tocuri înalte, îşi cercetă înfăţişarea în oglinda de la

toaletă. Îşi spuse că arată destul de bine pentru confruntarea cu nişte tineri asemenea celui numit Abe.

Când coborî, îl găsi pe Joshua aşteptând-o cu nerăbdare.

— Hai, vino surioară, o luăm pe drumul din spate. Băiatul o conduse prin bucătărie, ieşiră pe uşa din spate, tocmai pe lângă grajduri şi o luară în jos pe poteca folosită frecvent de către servitorii de la Coral Rose, atunci când mergeau la câmp, în fiecare dimineaţă. — Unde mergem, Joshua? întrebă în cele din urmă Katelin. Nu se aventurase niciodată în această direcţie, şi, pe când băiatul o conducea spre un desiş destul de mare, plin cu vegetaţie specifică junglei, avu un moment de ezitare.

— Nu mai avem mult, surioară. Am ales drumul cel mai uşor, ca să nu mergem câteva ore până ajungem, traversând insula.

— Câteva ore? Katelin izgoni o insectă care bâzâia în jurul capului. Începuse deja să transpire, iar soarele de-abia răsărise. În plus, îşi dădu seama, cu întârziere, că încălţămintea ei nu era cea mai potrivită pentru o insulă tropicală. Făcându-şi loc prin vegetaţia deasă, Joshua dispăruse din faţa ei. Katelin îl urma neliniştită şi, spre marea ei surprindere, descoperi că se aflau într-o mică pădure, iar în mijloc, acoperit de copaci şi de ierburi, desluşi un braţ de mare,

care lega proprietatea Coral Rose direct de ocean.

— Aici, surioară, strigă Joshua, şi Katelin îl privi mirată cum arunca grăbit crengile şi frunzele, care fuseseră aşezate peste o mică barcă, pe care o ascundeau cu totul privirii.

— Am să vâslesc eu. Poţi să-ţi scoţi cizmele şi poţi să-ţi mănânci liniştită micul dejun.

— Cum de ai ghicit că mă dor picioarele? îl întrebă glumind, întrebându-se cine oare i-ar putea rezista acestui drăcuşor de frate al ei.

— Te-am văzut şchiopătând adineauri. Tocmai de asta, eu nu port de obicei încălţăminte. Pietrele astea îţi pot răni călcâiele foarte rău, dacă nu eşti atent!

Fără să ştie ce avea să se întâmple şi nici unde o ducea, în mica lui barcă, Katelin se hotărî să se supună dorinţelor fratelui ei – de fapt, nu avea niciun argument împotrivă, care s-o determine să nu-şi scoată cizmele.

— Mergem departe de aici, Joshua? îl întrebă, după ce luă un biscuit din săculeţul cu provizii.

Clătinându-şi capul, bâigui:

— Nu prea departe, surioară.

— De ce nu-mi spui Kat, în loc de surioară?

Pentru moment, Joshua păru să chibzuiască.

— Kat. Îmi place cum sună!

Katelin era surprinsă de forţa braţelor lui Joshua, care, la cei doisprezece ani ai săi, vâslea

puternic şi cu o uşurinţă evidentă. Cu părul negru dezordonat, căzându-i în jurul urechilor şi în jos pe gât, fără cămaşă, ca întotdeauna, şi cu pantalonii scurţi, arăta mai degrabă ca un copil abandonat într-un colţ de lume decât ca un proprietar al unei plantaţii destul de întinse. Pe când o privea cu ochii verzi de smarald, Katelin observă cu inima strânsă cât era de încântat şi starea lui de spirit îi înviora şi ei spiritul. Sprijinindu-se de banca micuţei ambarcaţiuni, se hotărî să se bucure de această zi, împreună cu fratele ei.

Nu peste mult timp, canalul începu să se lărgească şi, pe când Joshua continua să vâslească înainte, printre ramuri şi. Liane, ieşiră dintr-o dată în plină lumină a soarelui într-un golf natural, înconjurat de povârnişurile munţilor de la Saint Kitts şi care dădea direct în ocean.

Katelin începu să respire convulsiv, în vreme ce Joshua vâslea mai departe, către malul opus al lagunei. Ochii i se rotunjiră de mirare şi neîncredere pe când trecură pe lângă un vas cu patru catarge care plutea pe apa limpede ca un.

Cristal, o iluzie stranie.

— Joshua, al cui este vasul acesta? reuşi în cele din urmă să articuleze, pe când îşi îndreptă ochii de la vas direct către malurile înconjurătoare, unde observă nişte adăposturi primitive, care fuseseră construite la numai câteva picioare

depărtare de malul plajei.

Joshua se uită înapoi spre sora sa şi, timp de câteva secunde, păru că se gândeşte la întrebările referitoare la vasul din faţa lor.

— Cred că este al nostru acum, Kat.

— Al nostru? Ce vrei să spui, al nostru, Joshua? Cum poate fi al nostru acest vas. De unde a apărut?

— Exact asta voiam să-ţi spun, numai că nu pot să vorbesc, deoarece am promis. Pot numai să ți-l arăt. În ceea ce-l priveşte, Joshua era convins că cele spuse de el sunt perfect inteligibile pentru oricine. În felul acesta făcea tata bani, Kat. Este un vas de contrabandă.

Katelin nu avu timp să reacţioneze. Pe când se apropia de mal, un grup de oameni îmbrăcaţi grosolan începu să iasă din adăposturi, şi părea că aşteaptă sosirea micii bărci şi a pasagerilor ei, fără a fi surprins.

— Cine sunt aceşti oameni, Joshua? începuse să se simtă cuprinsă de teamă, pe măsură ce se apropiau. Aceşti oameni apăreau acum mai dezgustători şi mai primejdioşi decât arătau de dimineaţă. Păreau a fi cu toţii cam cincisprezece persoane. Unii purtau bărbi, alţii păreau nebărbieriţi de mai multe zile, unii etalau mustăţi impresionante, dar aproape toţi aveau părul lung, legat peste frunte cu câte o cureluşă de piele. Cu toţii păreau marinari cu inimă de

piatră, iar Katelin nu era deloc sigură dacă ea sau fratele ei era bine să aibă vreo legătură cu acest grup.

— Oh, iată-i pe Tad şi Dirk, şi pe ceilalţi. Ei sunt prietenii tatălui nostru şi l-au ajutat să facă bani din contrabandă. Acum, ei sunt prietenii mei.

Această adunătură de brute erau prietenii fratelui ei! Un moment, fu tentată să-i poruncească lui Joshua să întoarcă barca şi o să vâslească înapoi, de unde veniseră. Îl va ţine pe Joshua încuiat la Coral Rose, până va apărea primul vas, care să-i ducă pe amândoi înapoi în Anglia. Dar prea târziu, micuţa ambarcaţiune se izbi de mal şi oamenii începură să se strângă în jurul ei.

Mâini murdare, deformate de muncă, se întinseseră spre ea, după ce Joshua sări pe mal. Ignorând ajutorul oferit, Katelin, îşi urmă fratele.

— Iat-o pe sora mea. Îi puteţi spune Kat! o prezentă Joshua mândru şi, în vreme ce oamenii o cercetau din cap până în picioare, Katelin se îmbujoră puternic.

— Păi, nu-i decât o bucăţică de om! răspunse unul din ei, corpolent, cu un belciug agăţat de o ureche.

— Dă-i fetei o şansă, Slade. Flăcăul zice că fata are ce trebuie, şi asta-i destul pentru mine. Cel care vorbi era, de departe, cel mai uriaş din

grup. Mă cheamă Tad, Kat. Frate-tău ne-a spus totu' despre tine.

— Aşa, într-adevăr? fu tot ce putu articula Katelin, pe când îşi înălţa capul, spre a privi drept în faţă bărbatul bărbos, între două vârste. Aşadar, acesta este prietenul fratelui ei, pe care se gândise să-l înveţe minte, dacă ar fi avut ocazia vreodată să-l întâlnească. Acum, că se întâlniseră, se hotărî rapid să-şi ţină limba în gură, până ce vor avea o altă ocazie să se întâlnească, dacă va mai fi cazul!

Joshua se grăbi să facă prezentările, neomiţând pe niciunul, în vreme ce Katelin îşi simţea capul amorţit de atâtea nume şi figuri care stăteau în picioare, în jurul ei.

- Ce zici, Kat? Nu sunt grozavi? o întrebă fratele ei, după ce toată lumea fusese prezentată şi când acum toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, părând că oamenii aşteaptă răspunsul ei, la fel de nerăbdători ca şi Joshua. Katelin nu avea de ales, aşa că dădu din cap, în semn de totală aprobare.

— Formidabili, bâigui moale, dorind din tot sufletul să-şi poată smulge fratele din mijlocul lor, să-l ducă înapoi în barcă şi să părăsească definitiv golful. Dar, pentru moment, nu văzu nicio ieşire din situaţia în care se aflau.

Grupul păru mai mult decât satisfăcut de răspunsul ei.

— Tu şi Josh, veniţi aici şi gustaţi un pic de tocană gătită de baba mea. A fiert-o la foc mic toată dimineaţa, aşa că io cred că acu' e gata, zise bărbatul numit Slade, făcând semn cu capul către plaja unde se vedea un fel de tabără improvizată.

— Sunt şi femei aici? întrebă Katelin. Aflând aşa ceva despre o femeie, Katelin nu se mai temu atât de mult. Aceşti vagabonzi nu se vor repezi la ea, atâta vreme cât există şi alte femei, care veghează prin preajmă.

Tad răspunse:

— Păi, unii din noi avem familie. Nu e prea rău să trăieşti aici, în golful ăsta. Numai când vine furtuna se strică al naibii socoteala. Unele colibe sunt luate de apă, dar, altfel, e în regulă aici. Zâmbind larg, îi conduse spre a le oferi tocana promisă, în timp ce toţi ceilalţi oameni îi urmau, aprobându-i fiecare cuvânt.

— Dar cum puteţi avea grijă de familiile voastre? Mai faceţi contrabandă? întrebă Katelin, pe când se apropiau de barăci.

— Am mai ieşit de câteva ori, de cele mai multe ori numai până la Mevis – Anglia. Insula nu e prea departe, cam cincizeci de mile. Acolo e un om care ne ajută să luăm încărcătură şi care ne trimite un cumpărător. Dar tatăl tău avea mai multe legături, iar treaba merge cam încet îţi ultima vreme.

— Dumnezeule, merge mult mai încet decât spune Slade. Nu-l lăsa să te prostească! declară Tad şi, după ce fiecare bărbat îşi umplu un castron cu tocană şi îşi turnă o oală cu bere, se aşezară pe nişte lăzi, în jurul focului.

— Poate că v-aţi fi descurcat mai bine dacă aţi fi devenit piraţi, în loc să vă ocupaţi cu contrabanda toată viaţa, râse Katelin, terminând de mâncat tocana şi ascultându-le necazurile. Acum, după ce îşi dăduse seama că aceşti oameni nu erau hoţi, ucigaşi, siluitori şi vagabonzi, după cum îi luase iniţial, ci doar nişte fiinţe care nu doreau decât să se hrănească ei şi familiile lor, simţea că nu mai este atât de tensionată ca la început.

Turnându-i încă o oală cu bere, Tad dădu din cap, clătinându-şi buclele negre.

— Acelaşi lucru le spun şi io, Kat. De ce să ne pierdem timpul cu contrabanda, când sunt atâtea vase pline ochi cu aur şi bijuterii, care bat mările în lung şi-n lat şi care nu aşteaptă decât să fie prădate.

Un lucru era clar, şi anume că acest Tad era plin de energie, îşi spuse Katelin şi, pentru un moment, regretă că este femeie şi că, deci, nu li se poate alătura. Nu era de mirare că fratele ei îşi petrecea zilele în compania acestor oameni, care aveau o mare poftă de viaţă!

— Şi ce crezi, Kat? întrebă Slade, şi simţi toţi

ochii pironiţi asupra ei. Mai luând o gură de bere, spuse în cele din urmă:

— Păi, cam sunt de acord cu Tad. Probabil că scoateţi ceva bani din contrabandă, dar, dacă şi tatăl meu făcea bani în acelaşi fel, atunci, judecând după registrele de la Coral Rose, profitul nu se prea vede. Poate dacă ar fi fost pirat, ar fi rămas mai mult de pe urma lui.

Lovindu-şi genunchii cu palmele, zgomotos, Joshua zâmbi cu toată gura.

— Asta-i, băieţi, aşa cum v-am spus! Fata asta, aici de faţă, este de acord, ce mai puteţi spune?

Katelin ar fi vrut să vorbească şi să le spună că nu trebuie să ia în considerare părerea ei. La urma urmelor, ce ştia ea despre viaţa lor, sau despre comerţul de contrabandă? Dar, pe măsură ce capetele se clătinau a aprobare şi vorbele zburau în jurul ei, din ce în ce mai însufleţite, discutând despre afacerile din piraterie, părea că îi face plăcere să se simtă inclusă în mijlocul lor.

— Kat, vrei să vezi vasul? întrebă Joshua, când se făcu o mică tăcere.

— Păi, cu asta ar trebui să începem, declară Tad, pe când se sculă de pe lada pe care şezuse până atunci, iar restul grupului îl urmă îndeaproape.

Vasul, care se dovedi a fi destul de mare, se numea Rose şi Katelin îşi imagină că tatăl ei îl

numise astfel, gândindu-se la plantaţie. Află că în timpul mareei, vasul putea intra şi ieşi uşor în golf şi o punte largă, de lemn, fusese construită spre a lega malul de corabie, permiţând accesul uşor al echipajului, atunci când încărcau sau descărcau mărfuri.

Păşind la bordul vasului Rose, Katelin îşi ridică privirea spre puntea de sus. Văzu lăzi împrăştiate, observă că unele pânze aveau nevoie de reparaţii, punţile de lemn arătau de parcă nimeni nu le mai frecase de mult, şi, una peste alta, corabia arăta dezordonată şi neîngrijită.

Cabina căpitanului arăta ceva mai bine. Pe când cercetă încăperea murdară şi cu miros greu, cu mobilă împrăştiată peste tot, se întreba cât de mult timp petrecuse tatăl ei în acest loc. Cât despre ea, nu stătu decât prea puţin, grăbindu-se să-i urmeze pe oameni afară, pe punte.

Katelin cunoştea foarte puţin despre cum se conduce o asemenea corabie, atât de mare, dar ştia, în schimb, că Rose se află într-o stare jalnică.

— Dacă vreţi să vă spun adevărul, cred că trebuie frecată din cală până pe punte. Dacă tu si echipajul tău nu păstraţi corabia într-o stare ca lumea, nu ştiu cum vă aşteptaţi să aveţi succes în afaceri, indiferent de natura lor,

contrabandă sau piraterie.

— Kat, le-am spus şi eu acelaşi lucru, dar, de când tatăl tău a murit, oamenii nu au mai manifestat entuziasm şi nu au mai avut grijă de Rose, spuse Slade.

Katelin fu foarte surprinsă, dându-şi seama că oamenii aceştia ţin cont de părerea ei.

— Ştiu că nu este treaba mea, dar…

Tad nu o lăsă să termine.

— Ce vrei să spui, fetiţo, că nu e treaba ta. Nu ţi-a spus Josh aici că vasul Rose este al vostru?

— Prea bine, dacă vei captura vreo corabie spaniolă bogată, poate te vei gândi atunci şi la Joshua şi la mine. Situaţia la Coral Rose este cam dificilă, pentru moment.

— Ştiu asta, fetiţo! Josh ne-a spus despre tot ce ai făcut pe plantaţie de când ai venit şi cât de greu ţi-a fost, şi cât de hotărâtă te-ai arătat.

— Chiar v-a spus? Katelin era surprinsă că fratele ei îşi dădea seama de ceea ce se petrece pe plantaţie. Şi-l închipuise alergând sălbatic, fără să se gândească un minut la Coral Rose şi la dificultăţile financiare.

— Le-am spus totul, Kat, se umflă în pene Joshua, scoţându-şi pieptul înainte, plin de importanţă. Le-am povestit chiar şi despre luptele noastre cu sabia şi că ai luat lecţii la Londra de la un mare spadasin!

În acel moment, Katelin nu ştia dacă să-l

strângă de gât sau nu pe fratele ei. Oare ce aşteptau aceşti oameni de la ea? Lăudăroşenia lui Joshua le crease, fără îndoială, iluzia că era mult mai grozavă decât era în realitate.

Tad observă, probabil, stânjeneala ei, căci interveni repede.

— În calitate de proprietar al vasului Rose, credem că ar trebui să te gândeşti să devii căpitanul vasului.

Katelin rămase trăsnită. Căpitanului vasului? Căpitanul acestui vas? Nu-şi putea crede urechilor. Care echipaj format din atâţia lupi de mare încercaţi ar accepta-o drept căpitanul lor?

— Va fi de acord, cu siguranţă! răspunse Joshua în locul ei, dar privirile ei întunecoase, îndreptate în direcţia lui, îl făcură să înceteze orice declaraţie.

— Păi, ai putea accepta, Kat, nu-i aşa? Părea să o implore cu ochii lui mari, verzi.

— Dar nu ştiu aproape nimic despre cum se conduce un vas.

— Ştim noi tot ceea ce trebuie să ştii despre cum se conduce, Kat, spuse Slade.

— Dar, de ce eu? De ce vreţi o femeie căpitan?

Cu siguranţă că se ascundea ceva aici, despre care nu voiau să-i spună.

— Deoarece tu eşti proprietarul vasului Rose şi ştii cum să ne dai ordine. Şi tu ai nevoie de aurul pe care noi îl putem obţine dacă transformăm

vasul Rose într-un vas de piraţi, şi tu ştii şi cum să te baţi! Tad rosti acestea, iar cuvintele lui dovedeau că ei toţi discutaseră pe larg această problemă.

— Dar s-ar putea să vă dezamăgesc aşteptările, să nu fiu aşa cum vreţi voi. Ochii ei se îndreptară din nou către fratele ei. Joshua şi lăudăroşenia lui în ceea ce o priveşte o aduseseră în această situaţie nemaipomenită, îşi spuse.

— Şi noi s-ar putea să te dezamăgim, fetiţo. Tot ceea ce putem face este să încercăm. Tad îi ciufuli părul lui Joshua.

Katelin îşi dădea seama că Joshua nu avusese intenţia să-i creeze greutăţi, dar se-ntreba totuşi ce urmărea. Va trebui să cântărească cu multă atenţie propunerea lor.

Le explică acest punct de vedere oamenilor, după care, ea şi Joshua, părăsiră locul şi se îndreptară către Coral Rose. Tot timpul drumului de întoarcere, nu-şi putea ascunde cât de emoţionată se simţea la gândul că i se propusese să devină căpitanul unui vas de piraţi.

13

Când Katelin şi Joshua sosiră la Coral Rose, Katelin nu luase încă nicio hotărâre cu privire la oferta care i se făcuse, de a deveni căpitanul vasului Rose, cel mai înţelept lucru ar fi fost, ştia prea bine, să acţioneze ca şi când nu fusese

niciodată în golful secret şi nu se întâlnise cu grupul de contrabandişti, dar Katelin Ashford nu lua întotdeauna hotărârile cele mai înţelepte. Gândul de a sta pe puntea unui vas, eu părul fluturându-i pe spate şi cu faţa udată de stropi de apă sărată o umplea de o bucurie păgână. Chiar ideea în sine, de piraterie, i se părea o noţiune romantică şi, ceea ce era mai important, nu putea să uite că plantaţia Coral Rose se afla într-o stare disperată, în ceea ce priveşte nevoia de bani.

Oare avea ea curajul să spună" da" unor indivizi atât de grosolani, care trăiau într-un loc ascuns de ochii lumii? Ştia că ar fi trebuit să se gândească la mult mai multe lucruri, nu numai la bogăţiile pe care le-ar putea câştiga dintr-o asemenea aventură. Pirateria era o afacere periculoasă – ar putea foarte bine fi omorâtă, sau chiar întemniţată. Ce se va întâmpla atunci cu fratele ei? Cine va avea grijă de Joshua, de Coral Rose, dacă nu va fi ea?

Nevrând să se retragă în camera ei pentru a se culca, deşi era noapte târziu, Katelin ieşi pe uşa dublă de la bibliotecă, în grădina din spatele casei.

Răsărise luna plină pe cerul catifelat, pudrat de stele, iar mirosul parfumat al florilor plutea în aerul nopţii. Era o noapte făcută pentru iubire, o noapte în care orice marinar, pirat sau nu, ar fi

făcut dragoste, se gândi Katelin şi, din nou, îşi imagină ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar elibera de restricţiile impuse de eticheta” femeie”. Aceşti contrabandişti proscrişi îi ofereau exact o asemenea şansă, se gândea Katelin şezând pe o bancă rece, de piatră, în grădină. Tot ceea ce avea de făcut era să spună” da” ofertei care i se făcuse şi atunci va fi în măsură să-şi poarte singură de grijă, va fi propriul ei stăpân. Nu va mai fi nevoie să se mărite cu Alex Blackthorn!

Era atât de adâncită în gânduri, încât nu observă umbra care se mişca în spatele unui grup de arbori care înconjurau grădina. Nu observă silueta unui om care stătea în picioare, numai la câţiva paşi departe de ea, până când nu îi auzi vocea adâncă, masculină.

— Speram că ai să ieşi afară din casă, Kat. Tremurul uşor răguşit al vocii lui o făcu să tresară în briza nopţii şi vibraţiile sunetelor o învăluiră uşor.

— Tu! Katelin sări imediat în picioare, cu ochii verzi în flăcări, apoi inima începu să-i bată puternic, când silueta înaltă se opri în faţa ei. Ce cauţi aici la Coral Rose, stând la pândă în întuneric? încercă să-şi ridice glasul, cu vocea ascuţită ca tăişul unui cuţit.

— Văd că nu ţi-ai tocit ghearele, de când ne-am văzut ultima dată. Tonul lui Garrick avea o undă de umor, distrându-se pe seama

temperamentului ei înfierbântat.

Katelin îşi reaminti imediat unde se văzuseră ultima dată.

— Dacă îmi aduc bine aminte, căpitane, ultima dată când te-am văzut, Thelma Langston îţi torcea în ureche ca o pisică.

— Kat, nu ai niciun motiv să fii geloasă pe Thelma. Garrick vorbea serios, dar cuvintele lui păreau s-o ironizeze.

— Geloasă? Pe tine? Te asigur, căpitane, că gelozia este ultimul lucru pe care îl simt în ceea ce te priveşte!

— Atunci, spune-mi ce simţi, Kat. Pe neaşteptate, Garrick mai făcu un pas către ea.

Katelin s-ar fi retras înapoi, dar banca o oprea, presându-i picioarele. Nu avea unde se duce, decât să stea pe loc. Razele strălucitoare ale lunii o ajutau să desluşească scânteile din privirile lui albastre-argintii şi se întrebă ce simţea, de fapt, pentru acest om, înainte de a-i răspunde. Sperase să nu-l mai vadă niciodată. Se rugase nopţile ca vasul lui să nu se mai întoarcă niciodată în portul Basseterre, se rugase să-i dispară din minte acele visuri fierbinţi, când dorea să i se arunce în braţe.

Nu fu destul de rapidă cu răspunsul. Fără s-o prevină în niciun fel, bărbatul îşi ridică mâinile şi o atrase la pieptul său larg, coborându-şi buzele asupra feţei, pe care ea încerca s-o întoarcă. Cu

un braţ, îi încercui mijlocul, cu cealaltă mână îi ridică bărbia, acoperindu-i buzele cu propriile-i buze, lăsând-o fară respiraţie. Îi simţi trupul tremurând.

— Ce simţi, Kat? Spune-mi ce simţi acum?

— Nu putu decât să geamă înfundat. Nu voia aşa ceva, îşi spuse. Voia ca el s-o lase în pace, să nu-i mai anuleze forţa de rezistenţă. Dar cu braţele lui strânse în jurul ei, cu sânii striviţi de pieptul lui şi cu trupul lui vânjos îmbrăţişându-i trupul cu gesturi atât de familiare, Katelin nu avea putere să-i aducă la cunoştinţă ceea ce gândea.

— Recunoaşte, Kat, că şi tu simţi aceeaşi atracţie, aceeaşi nerăbdare care te sufocă, de fiecare dată când eşti lângă mine, la fel cum simt şi eu când sunt lângă tine. Trupul tău tremură de dorinţa ca braţele mele să te îmbrăţişeze, să te caute, să te iubească. Dumnezeul, cât îi lipsise fata asta în ultimele săptămâni. Ochii ei verzi şi părul ei, plin de puteri vrăjitoreşti, îl urmăriseră zi şi noapte.

— Spune-mi că simţi acelaşi lucru, Kat. Spune-mi că nimic nu are importanţă, în afară de ceea ce este între noi, că am fost făcuţi să fim împreună. Înainte de a putea să-i răspundă, gura lui îi acoperi din nou gura, sărutul acesta împreunându-i şi făcându-i să-şi dea frâu liber emoţiilor. Flacăra şerpuitoare a limbii lui îi

devora adâncurile gurii, răsucindu-i fiecare fibra a trupului.

În aceste momente, nimic altceva nu mai conta, în afară de acest bărbat, care o ţinea strâns în braţe şi o copleşea cu asemenea săruturi chinuitoare. Oare spusese într-adevăr că erau făcuţi să fie împreună? Undeva, într-un colţ întunecat al minţii, o voce o interoga. Dar ce se va întâmpla cu fratele tău? Dar cu Coral Rose, dar cu omul căruia i-ai promis că-i vei fi soţie? Oftând adânc, se rupse din braţele lui şi cu buzele încă însetate de buzele lui, strigă tare un singur cuvânt:

— Nu!

În ultimele săptămâni, Garrick înţelesese cât de necinstit fusese, nemărturisindu-i sentimentele sale. Ar fi trebuit să-i păstreze inima, chiar în dimineaţa care urmase primei lor nopţi de dragoste, pe vas. Dacă i-ar fi spus atunci ce sentimente are faţă de ea şi că, imediat după ce va fi îndeplinit misiunea în Caraibe, vor rămâne pentru totdeauna împreună, atunci ea, cu siguranţă, ar fi nutrit alte sentimente faţă de el.

— Kat, totul este numai din vina mea. Ar fi trebuit să-ţi mărturisesc sentimentele mele pe când ne aflam la bordul vasului Vrăjitoarea Mării.

Katelin nu voia să audă aşa ceva. Era prea

târziu. Chiar dacă ar fi existat o şansă pentru ei, acum totul era consumat. Trebuie să uite emoţiile care izvorau din ea, de fiecare dată când îl vedea pe acest om. Ea şi Joshua aveau nevoie de securitate, amândoi aveau nevoie de ceva mult mai mult decât acest căpitan, care intra şi ieşea din viaţa lor, după bunul său plac. Probabil că niciodată nu va simţi, la strângerea lui Alex, focul pe care îl simte când este vorba de Garrick, dar cel puţin Coral Rose şi viitorul lui Joshua vor fi la adăpost.

— Este prea târziu, căpitane Steele. Izbuti, în cele din urmă, să rostească aceste cuvinte.

— Ce vrei să spui că e prea târziu, Kat? Cu siguranţă că ceea ce am trăit împreună înseamnă ceva şi pentru tine. Garrick s-ar fi apropiat din nou de ea şi ar fi îmbrăţişat-o iarăşi, dar mâinile ei se ridicară ca într-un avertisment.

— Mă voi căsători cu Alex Blackthorn, căpitane, prin urmare vezi că noi nu mai putem…

Bărbatul nu îi lăsă timpul necesar să sfârşească.

— Te vei căsători cu Alex Blackthorn? Timp de un minut, Garrick se gândi că poate înţelesese greşit. Când s-a întâmplat totul, Kat? încercă să se calmeze şi să o lase să-i explice.

— Pe când erai plecat şi te ocupai tu ştii cu ce, după ce ai părăsit Saint Kitts, căpitane. Se baricadă la adăpostul tuturor zidurilor de

apărare de care dispunea şi se înarmă cu imaginea Thelmei Langston, aşa cum o văzuse, frecându-şi pieptul de braţul lui Garrick, la balul guvernatorului. Se întări din nou, gândindu-se că acest om nu era cu nimic diferit faţă de propriul ei tată, care o abandonase.

— Dar, Kat, nici nu ştiam că îl cunoşti pe Alex Blackthorn. Cum a putut să se întâmple totul atât de repede? se întreba Garrick. Crezuse că era destul timp pentru a-i face declaraţiile de dragoste, dar, iată că, în tot acest timp, ea se întâlnea în mod curent cu Alex Blackthorn!

— L-am cunoscut la balul guvernatorului, admise ea.

— Şi te-ai logodit deja cu el? Cum se poate, Kat, nici nu-l cunoşti pe acest om. Garrick îl întâlnise pe Blackthorn de mai multe ori şi ceva în legătură cu acest om îl făcea să nu se simtă în largul său. De aceea, o întrebă pe Katelin care era motivul pentru care fusese de acord să se mărite cu proprietarul plantaţiei Shadow Mere. De ce ai acceptat să te măriţi cu el, Kat? I-ai vorbit despre noi? Vocea lui Garrick începea să devină tăioasă, pe când se apropia încet de ea.

— Între noi nu este nimic, îi declară înflăcărată, apoi îşi dădu seama că, de fapt, nu îi spusese lui Alex nimic despre ea şi Garrick. De fapt, aducându-şi aminte de ochii lui negri, necruţători, aţintiţi asupra ei, o cuprinse un fior

la gândul că, vreodată, ar trebui să-i spună că un alt bărbat luase ceea ce numai un soţ are dreptul să ia.

— Oh, dar greşeşti aici, Kat. Între noi e asta. Garrick o trase înapoi în braţele sale, iar buzele sale îi sigilară buzele ei cu un sărut otrăvitor, care o făcu să se agaţe de umerii lui, pentru a-şi menţine echilibrul. Întotdeauna va exista asta între noi. Făcu un pas alături, tot aşa de uşor, după cum o prinsese în braţe.

Katelin rămase în picioare gâfâind, iar ochii ei verzi de jad scăpărau de focul nestins ăl pasiunii.

— Nu te voi lăsa să te măriţi cu el, Kat, nu te voi lăsa.

Cuvintele lui erau o promisiune rostită cu glas înfundat, care o făcu pe Katelin să izbucnească din nou în flăcări de mânie.

— Poate că n-am să mă mărit, căpitane. Dar niciodată nu va fi din cauza ta.

Garrick râse gros, din adâncul gâtului, izbindu-i urechile, sfredelindu-i trupul.

— Niciodată nu vei putea uita ceea ce am trăit împreună, Kat. Tu şi cu mine suntem făcuţi să ne aparţinem. Spunând acestea, Garrick îi întoarse spatele şi, fară a privi înapoi spre ea, dispăru printre copaci.

O săptămână mai târziu, mergând spre golful secret, Joshua o auzi pe Katelin scoţând o exclamaţie, în timp ce vâslea, trecând de-a

lungul canalului îngust, pentru a intra în golf, unde corabia plutea pe apă. Îşi umflă pieptul cu mândrie, privind-o şi observându-i ochii verzi, măriţi de uimire la vederea corăbiei, care, cu numai o săptămână înainte, arătase într-un hal fără de hal.

În fiecare zi, de la răsăritul soarelui până la apus, Joshua stătuse în golf şi îi ajutase pe oameni să repare corabia. Ei frecaseră şi revopsiseră carena, îndepărtaseră scândurile putrezite şi le înlocuiseră, reparaseră pânzele şi înlocuiseră frânghiile.

— I-am schimbat şi numele. Katelin observă că, acolo unde altădată fusese scris Rose, pe laturile corăbiei, se putea citi acum Ochii lui Kat.

— Am botezat-o după tine, Kat, declară Joshua mândru, în timp ce propria lui privire nu se dezlipea de pe corabie.

Katelin nu îşi putu reţine un zâmbet, care îi înflori pe buze. Din locul unde stătea în mica barcă, Ochii lui Kat apărea strălucitoare, gata să între în acţiune şi, din nou, se simţi cuprinsă de acel sentiment de bucurie, amestecat cu o nerăbdare stranie.

— Ce zici, Kat? îţi place? Crezi că vrei să devii căpitanul ei, acum? Joshua o interoga nerăbdător, în ultima săptămână, se străduise din răsputeri să nu o cicălească în legătură cu decizia ei, dar acum, după ce ea văzuse Ochii lui

Kat, nu se mai putea stăpâni.

— E frumoasă, Joshua, fu tot ce spuse Katelin.

Băiatul fu mulţumit şi cu atât, pentru moment, întrucât împinse barca la mal şi sări jos, aşteptând ca şi Katelin să-l urmeze.

Katelin însăşi simţi ceva din emoţia băiatului – cine nu ar fi simţit la fel? întreaga întâmplare i se părea o privelişte fantastică, incredibilă. Semăna mai degrabă cu o întâmplare dintr-un minunat roman de aventuri cu piraţi şi contrabandişti.

Toţi oamenii stăteau mândri pe puntea de sus a corăbiei şi îi aşteptau pe Joshua şi pe Katelin. Pe când aceştia se urcau la bord, o salvă puternică de urale izbucni din piepturile lor.

— Ce zici de ea, acum, căpitane? Tad înainta un pas, cu un salt elegant.

— E minunată! începu s-o inspecteze, tot echipajul urmând-o în spate, îndeaproape. Bucătăria strălucea, cu oalele şi tigăile ei de aramă. Talgerele şi cănile de cositor erau aliniate pe un perete, iar pe celălalt sacii cu provizii. În magazia corăbiei nu mai exista nimic din dezordinea care domnise aici, până în urmă cu câteva zile; diverse rămăşiţe, frânghii, coşuri, lăzi, butoaie – totul fusese curăţat şi lustruit, iar acele lucruri, care fuseseră păstrate, se aflau frumos orânduite. Dispăruse până şi mirosul umed şi rece, de mucegai; în locul lui, Katelin

detectă un miros plăcut de tămâie.

Uşa de la cabina căpitanului era închisă.

— Şi acum, fetiţo, eu şi oamenii mei ne-am ocupat de restul corăbiei, dar aproape tot din ceea ce se află aici, înăuntru, a fost aranjat de femeile noastre.

Tad deschise uşa şi Katelin păşi înăuntru. Nu îşi putea crede ochilor, în timp ce şi-i plimba prin interiorul cabinei. Camera mirosea a văruit şi vopsit proaspăt, mobila veche de stejar, aşezată destul de aerat în cameră, arăta foarte atrăgătoare. Un birou mare fusese plasat într-un colţ şi pe el se odihneau mai multe cărţi, hărţi, table maritime şi un morman de registre. O masă din stejar sculptat de, mână, cu şase scaune, se afla pe peretele opus biroului, dar ceea ce reţinu privirea fetei era patul mare, aşezat de-a latul camerei. Patul fusese construit pe peretele cel mai îndepărtat. O mătase roşie, a cărei lungime era mai mult decât generoasă, fusese transformată în draperii, care se strângeau în şireturi, în fiecare colţ al patului, acelaşi material fusese utilizat şi pentru cearşaf şi perne.

La câţiva paşi de la piciorul patului, se afla o uşă, cu ochiurile din vitralii. Prima dată când vizitase corabia, Katelin nu observase această uşă, dar acum vedea că se deschidea într-un mic balcon, care ar putea reprezenta o invitaţie

tentantă, mai ales în timpul nopţii.

Întorcându-se către oameni, îi întrebă:

— Nevestele voastre au făcut toate acestea? Privirea ei făcu înconjurul camerei încă o dată şi îşi dădu seama că se va simţi aproape ca acasă, aici.

— Ei, fetiţo. Au găsit câteva baloturi de ţesături în magazie şi au cusut şi ele puţin şi au curăţat locul, ca să facă o treabă bună, declară Tad, cu mândrie.

— Au reuşit perfect, dar sunt surprinsă că şi ele mă vor căpitan al acestei corăbii. Katelin le vorbi deschis, căci dorea să ştie acum dacă avea să aibă anumite probleme în viitor cu femeile lor.

— Femeile noastre s-au săturat, că şi bărbaţii, de această viaţă, pe care o ducem aici, în golf. Îşi doresc ceva mai bun pentru ele şi pentru copiii lor şi singura cale prin care putem obţine asta este ca tu să devii căpitanul corăbiei Ochii lui Kat, iar ea să devină o corabie de piraţi, îi răspunse Dirk.

Privind grupul de oameni care o înconjurau, împreună cu Joshua, aşteptând cu nerăbdare să vadă ce va face ea, sau ce va spune, Katelin nu ştia cum ar putea respinge oferta lor şi, de fapt, nici nu voia să le întoarcă spatele. Nu îşi imaginase niciodată că va avea ocazia să-şi hotărască propria soartă, dar, în acest moment, simţi, cu toată puterea, că îşi ia viaţa în propriile

mâini. Începu să clatine din cap, zâmbind din ce în ce mai mult.

— În regulă, bărbaţi, aveţi un nou căpitan.

14

Pe puntea de sus, oamenii desfăcuseră un butoiaş de bere, iar câteva din femeile care locuiau în golf veniseră pe corabie, să sărbătorească împreună evenimentul.

— Vom părăsi golful mâine, o dată cu refluxul, fetiţo, spuse Tad, apropiindu-se de Katelin. Ea şedea pe punte, cu Slade şi alţi câţiva oameni, iar Joshua se afla pe undeva, prin apropiere.

— Mâine? Katelin nu se aşteptase la acest lucru. Sorbind încă o înghiţitură de bere, îl privi pe Tad, cu ochii strălucitori.

— Eh, fetiţo, Ben şi Pete au fost la Basserre să miroase puţin ce mai e prin jur. Au auzit nişte marinari vorbind despre un vas spaniol, care va intra în apele noastre, în Caraibe, într-o zi sau două. Se pare că şi căpitanul marinarilor ăia se pregăteşte să atace vasul. Slade şi cu mine socotim că trebuie să-i batem cu propriile lor arme!

Katelin nu putea găsi niciun defect planurilor lor, dar, chiar în vreme ce capul ei se clătina aprobator, începu să-şi dea seama că acest joc de piraţi nu era o simplă aventură lipsită de primejdii. Dacă nu erau atenţi, cu toţii puteau

plăti scump eforturile lor.

— Atunci voi fi aici, le spuse, respirând adânc şi sorbind încă o gură de bere.

— Oamenii se vor duce la culcare devreme, nu-ţi fie teamă că vreunul din ei nu şi-ar putea îndeplini sarcina, fetiţo.

Singura problemă era de fapt Katelin, care nu era deloc sigură de ea şi de capacitatea ei de muncă. Cine era ea, ca să le poruncească acestor bărbaţi aspri, se întrebă, privind în jurul ei la grupul de oameni neciopliţi, care se adunaseră să sărbătorească un asemenea eveniment. Îşi dăduse cuvântul că va deveni căpitanul lor, şi nu mai putea da înapoi.

— Foarte bine, atunci Joshua şi cu mine plecăm. Ne vedem mâine dimineaţă.

— În regulă, fetiţo, pe mâine dimineaţă, şi într-o zi două. Ochii lui Kat va fi plin de aur şi argint. Slade rânji, ridicându-şi ulcica în aer, iar grupul de bărbaţi din jurul lui ţipă, în semn de aprobare, ridicând ulcelele cu bere, strigând urări de bine pentru viitor.

Joshua rămase ciudat de tăcut în tot timpul petrecerii de inaugurare a corăbiei. Katelin îl privise cum vâslea ca să scoată barca din golf şi se întreba ce îl necăjeşte.

— De ce eşti atât de tăcut, Joshua?

— Tata nu mi-a permis niciodată să merg cu el şi cu oamenii lui atunci când plecau pe mare. Ai

să mă iei cu tine, Kat? Joshua aşteptase un moment potrivit pentru a-i pune această întrebare surorii lui şi considera că acum sosise acel moment.

Katelin nu se gândise niciun moment că fratele ei ar dori să meargă cu ea, pe vas. Pirateria este o afacere periculoasă şi nu îi putea risca viaţa alături de ea. Încet, dădu din cap negativ.

— Ascultă, Joshua, e prea riscant pentru tine să vii cu noi. Nu pot să-ţi pun în primejdie viaţa, permițându-ți să mergi cu noi, pe o corabie de piraţi.

— Nu mi-e frică, Kat. Pot să vă ajut. Ştii că pot! joshua o implora, nu omitea niciun argument, în vreme ce ochii lui verzi pledau cât mai elocvent să i se permită accesul pe vas, în timpul expediţiei.

— Nu pot să te iau, Joshua. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, nu mi-aş putea-o ierta niciodată.

Pe măsură ce ziua înainta, Katelin descoperea tot mai multe motive de îngrijorare, pentru a se mai putea gândi la fratele ei. Cum le va explica oamenilor de pe plantaţie unde se duce? Şi Alex – îl aştepta să ia ceaiul împreună în după-amiaza zilei următoare – ce va crede când va descoperi că lipseşte? Joshua singur nu va putea suplini absenţa ei.

După cină, Katelin abordă subiectul cu Lizzy.

— Am să lipsesc câteva zile de pe plantaţie,

Lizzy.

Ochii negri, rotunzi ai femeii o priveau pe Katelin cu multă curiozitate.

— Unde te duci, dom'şoară Katelin? Vine şi stăpânu' Joshua cu tine?

Katelin zâmbi înduioşată de loialitatea femeii, aşezându-se lângă ea. Încercând să-şi aleagă cu grijă cuvintele, începu:

— Lizzy, nu ţi-am ascuns faptul că plantaţia se confruntă cu probleme financiare serioase. Aşteptă ca femeia să pătrundă înţelesul cuvintelor. Am o idee, care ar putea să ne ajute, dar am nevoie de sprijinul tău.

— Ce planuri ai, dom'şoară Katelin? Gândeam că te căsătoreşti cu stăpânu' Blackthorn, întrebă Lizzy suspicioasă.

— Tot ceea ce îţi cer este să spui oricui întreabă de mine, în următoarele zile, că nu mă simt bine şi că stau în pat. S-ar putea, ca domnul Blackthorn să-mi facă vizită şi, te rog, să-i spui acelaşi lucru.

— De ce spune la oameni asemenea minciuni? Unde pleci? Lizzy nu avea de gând să-i dea drumul atât de uşor.

Katelin şi-ar fi pus viaţa în mâinile lui Lizzy, dar, acum, se eschiva să-i spună că urma să devină pirat. Era convinsă că Lizzy ar fi întrebat ce femeie decentă ar fi îndrăznit să recurgă la asemenea măsuri pentru a salva moştenirea

fratelui ei. Dar, dacă voia ca ea s-o ajute, ştia că trebuie să-i mărturisească totul. Oftând adânc, îi spuse:

— Am cunoscut nişte oameni cu care tatăl meu a făcut afaceri împreună şi ei m-au invitat să fiu parte în afacerile lor. Poate că această explicaţie o va satisface, se gândi Katelin, dar, imediat, îşi dădu seama că negresa era mult prea ascuţită la minte, pentru a se mulţumi cu atâta.

— Şi oamenii de care vorbeşte nu cumva e contrabandiştii care trăieşte ascunşi în golful secret?

— Cum de ştii despre ei? oftă surprinsă Katelin.

— Tata matale a povestit despre ei, cu ani în urmă, îngeraşule. Ştii, într-o noapte el şi bandiţii a fost prinşi şi tata matale a fost împuşcat în umăr. Dom'şoara Carol pierdut cumpătu când stăpânu Richard a fost înapoi acasă şi atunci trebuit îngrijeşte eu. A venit la mine şi spus cu ce ocupase acele zile şi nopţi cât lipseşte de la Coral Rose, ca temea la autorităţi putut afla cin era şi cui aparţine corabia.

— Şi au apărut vreodată autorităţile la Coral Rose, Lizzy? Katelin era mai mult decât surprinsă de această povestire pe care i-o spusese negresa. De ce nu-i spusese acest lucru până acum? A aflat vreodată Joshua că tata a fost împuşcat?

— Stăpânu Joshua prea tânăr, putut vedea tăticu lui bolnav. Autorităţi nu apărut niciodată aici, şi o vreme, stăpânu Richard nu mai ocupat treburile lui rele, da, după un timp apucat iarăşi. Cred că oamenii din golf plecat, după moartea tata matale, dar, am înşelat. Ochii ei negri o priveau pe Katelin aproape acuzator.

— Te asigur, Lizzy, că nu am ştiut nimic până săptămâna trecută.

— Eu nu trage de şireturi cu tâlharii ăia, dom'şoară Katelin. E periculos, după cum spune şi tata matale, dacă trăit.

— Nu voi face contrabandă, Lizzy, îi mărturisi Katelin.

Privirea ascuţită a femeii se aţinti scrutătoare asupra stăpânei, întrebând-o direct:

— Atunci, te înhăitezi banda asta de neisprăviţi.

Pentru moment, Katelin se gândi să inventeze o scuză oarecare, care să-i justifice absenţa de acasă. Ar fi dorit să nu-i fi mărturisit nimic femeii, dar, în vreme ce stătea pironită sub privirea ei nemiloasă, îşi dădu seama că nu poate minţi. Femeia ar citi în ea ca într-o carte deschisă.

— Corabia tatălui meu a fost transformată într-o corabie de piraţi, Lizzy.

— Doar nu gândeşti fie pirat, copilă dragă? Capul mare se clătina înainte şi înapoi, în timp

ce ochii negri se rotunjeau de uimire.

— Păi, Lizzy, adevărul este că sunt căpitanul corăbiei Ochii lui Kat. Aşa au botezat corabia oamenii. Katelin nu îşi putu înfrânge mândria care îi răzbătea din glas.

— Căpitanul? Tu? Dumnezeule, copilă, ce ştie la tine căpitan de vas? Crede că numai bărbaţii e căpitani!

O scânteie de mânie se aprinse şi se stinse imediat în ochii fetei. De ce oare femeile înseşi încearcă atât de mult să menţină femeia la aşa-zisul ei loc.

— De ce nu ar trebui să fiu căpitanul corăbiei Ochii lui Kat? Eu sunt proprietarul ei, la urma urmelor, şi sunt în stare să organizez oamenii şi să le dau ordine, după cum am dovedit acest lucru, chiar aici la Coral Rose. Şi lăsând toate astea deoparte, Lizzy, Coral Rose are nevoie de bani şi încă repede, dacă vrem să nu piară.

Lizzy nu prea avea argumente împotrivă; în afară de acest lucru, femeia cea corpolentă nu lăsase să-i scape strălucirea de mânie din privirea stăpânei ei.

— Nu gândeam decât la siguranţa matale, dom’şoară Katelin. Trebuie promiţi că are mare grijă.

— Voi fi foarte atentă. Îşi putea foarte bine imagina că Slade, Tad şi ceilalţi vor avea grijă de asta. Vreau să-mi promiţi că vei avea grijă de

Joshua, în timpul cât voi lipsi, Lizzy. Ar putea să fie supărat o zi sau două, dar îi va trece repede.

Cel puţin, stăpâna avea bun simţ, îşi spuse Lizzy. Nu va permite tânărului stăpân Joshua să o însoţească în această aventură primejdioasă.

— Are la mine grijă, ca întotdeauna, dom'şoară Katelin, promise.

Simţindu-se uşurată, Katelin se retrase în camera ei, dar îi trebui ceva timp până adormi.

Faptul că Ochii lui Kat va părăsi Saint Kitts, o dată cu refluxul de mâine dimineaţă, iar ea va întreprinde cea mai îndrăzneaţă faptă din viaţa ei nu era singurul lucru care nu o lăsa să doarmă. De fiecare dată când închidea ochii, îi apărea imaginea lui Garrick Steele. Ticălosul acesta frumos nu o lăsa în pace, iar în adâncurile minţii îi persista un gând. Ce se va întâmpla dacă Ochii lui Kat va da peste Vrăjitoarea Mării, în largul oceanului. Îşi putea imagina privirea surprinsă a lui Garrick Steele, dacă ea şi banda ei de piraţi ar acosta corabia lui.

Şezând într-un colţ întunecat al tavernei Câinele de Mare, Garrick Steele se uita de jur împrejurul interiorului întunecat, pentru a nu ştiu câta oară.

Servitoarea, Mercy, îi prinse privirea, din colţul în care stătea lângă tejghea şi se întrebă încă o dată ce căuta frumosul călător într-un asemenea loc, ca taverna Câinele de Mare şi, pe deasupra,

singur. Trăgându-şi bluza, în aşa fel încât să-i alunece în jos de pe umeri, până la piept, se îndepărtă de tejghea, ocolind un marinar beat, care voia să pună mâna pe ea. Unduindu-se provocator, ţinându-şi cu o mână fosta deasupra genunchiului şi cu cealaltă mână o cană mare cu bere, se apropie de bărbatul mare, cu păr negru, care stătea singur, în colţul odăii.

— Mai doreşti ceva, căpitane? Observase haina lui marinărească şi şapca de culoare albastru-închis şi imediat îşi dădu seama că nu este un marinar obişnuit.

Garrick îşi termină cana cu bere şi-i făcu semn cu capul,

— Te rog. Îi zâmbi şi dinţii lui albi sclipiră pe faţa bronzată, făcând-o pe fată să-şi simtă inima bătând.

Aplecându-şi mijlocul cât mai jos, ca şi când ar fi depus un efort considerabil pentru a-i umple cana cu bere, Mercy îşi etală sânii generoşi, vârându-i în ochii bărbatului care şedea în faţa ei.

— Ce faci mai târziu, căpitane? N-ai nicio poftă pe care nu o poţi ostoi singur? îi propuse cu îndrăzneală.

Garrick se uită la femeie cu un ochi critic. Îşi dădu seama că abia ieşise din adolescenţă, căci pe faţă mai purta încă o privire tinerească, care avea să se veştejească însă în curând Cu părul

blond, tresăltând pe umeri, cu buze pline, reprezenta o imagine îmbietoare, aplecată asupra lui, etalându-şi farmecele. Dădu încet din cap. Pentru el nu mai exista decât o singură femeie şi, după ce gustase din trupul ei pârguit, nu se mai putea imagina în braţele nici unei alteia. Dar, nu o concedie pe fată imediat.

— Nu te temi că aş putea fi omul care ucide atâtea femei aici, pe Saint Kitts

— Orice fată trebuie să trăiască, nu-i aşa, căpitane? Mercy zâmbi cu toată gura şi, pentru prima dată, putu să vadă că îi lipseau mai mulţi dinţi din faţă.

Riscurile profesiei, îşi spuse Garrick, întorcându-i zâmbetul şi clătinând din cap.

— Cred că ai dreptate, dar totuşi e periculos să te apropii de bărbaţi, în această zonă a docurilor. E mult mai sigur, dacă te limitezi la cei cu care te-ai mai distrat înainte.

— Dacă aş avea un domn ca tine, căpitane, care să aibă grijă de nevoile mele, nu ar mai trebui să lucrez peste orele de serviciu. Mercy îşi trase poalele fustei deasupra genunchiului ca să-i arate o bucăţică din cea ce îl aşteaptă, dacă îi acceptă propunerea.

— Poate prietenul meu, pe care îl aştept să sosească în curând, să fie mai interesat, spuse Garrick, destul de amabil. Niciodată nu repezise pe nimeni şi, poate, dacă lucrurile ar fi fost altfel,

ar fi dat curs invitaţiei tinerei femei, pentru o noapte de hârjoneală. Dar, amintirea frumoasei Katelin Ashford îl împiedica să întindă mâna şi s-o atragă pe femeie pe genunchii săi, aşa cum ar fi procedat numai cu câteva luni în urmă. Katelin era singura femeie de pe lume pe care o dorea şi ştia că nicio alta nu îl putea satisface.

— Mă voi întoarce atunci, căpitane, într-un minut. Poate că, după încă vreo câteva căni de bere, îţi schimbi părerea!

Mercy clipi din ochi îndrăzneaţă, înainte de a părăsi masa şi de a se apropia de o altă masă, unde se aşezaseră doi marinari.

Degetele lungi, bronzate ale lui Garrick se încolăciră în jurul cănii, ducând-o la gură, în vreme ce ochii i se opriră asupra uşii care tocmai se deschidea.

Bărbatul care intră avea o uşoară şchiopătare. Spatele îi era puţin cocoşat, adus de umeri, ceea ce făcea să pară mai puţin înalt decât era în realitate împingându-şi marginile şepcii marinăreşti în sus, privi de jur împrejur, prin cârciumă, până când ochii lui îl descoperiră pe cel pentru care venise la Câinele de Mare să se întâlnească.

Garrick nu îl mai văzuse pe omul cu care trebuia să se întâlnească în această seară, dar, în timp ce acesta se apropie de masă, aruncând în aer şi prinzând o monedă de aur, cu toată

nepăsarea de care era în stare, Garrick îşi dădu seama că acesta era omul lui.

— Ia loc şi dă-mi voie să-ţi fac cinste cu o cană de bere. Împinse cu piciorul scaunul din faţa lui, cu un gest de nepăsare, ca şi când ar fi întâmpinat un vechi prieten.

— Cu plăcere, căpitane, cu plăcere. Omul zâmbi şi luă loc pe scaunul care i se oferea.

Privit de aproape, omul arăta mai tânăr decât îl crezuse Garrick, iar trupul ascundea adevărata sa putere fizică. Nu era de mirare că individul era atât de bun în meseria lui, aceea de a culege informaţii, după cum i se spusese lui Garrick – nimeni nu ar fi luat un asemenea individ şters drept un spion.

Mercy se grăbi înapoi la masa căpitanului, în momentul în care zări noul sosit. Taverna începea să se aglomereze la această oră târzie, astfel încât, pentru moment, avu timp doar să-i toarne o cană cu bere noului venit şi să-i promită că va reveni la masa lor cât de curând.

Omul din faţa lui Garrick zâmbi aprobator, când tânăra femeie se aplecă peste el, aşa cum făcuse mai devreme cu Garrick, oferindu-i imaginea pieptului ei bogat.

Garrick zâmbi, după ce fata plecă de la masă.

— E liberă, mai târziu, dacă ai chef.

— Păi, aş cam avea chef cu una ca asta. Bărbatul îi făcu un semn cu ochiul lui Garrick,

înainte de a continua. Am fost la bordul vasului în ultimele opt săptămâni, dacă înţelegi ce vreau să spun!

Garrick aprobă din cap, asigurându-l că ştie exact despre ce este vorba. După ce îl lăsă să mai ia o gură de bere, îl întrebă:

— Mi-ai adus informaţia de care am nevoie?

Omul dădu afirmativ din cap.

— Bristol Jack se va afla în insula Grande Terre, cam peste şase săptămâni.

Garrick spera să-şi încheie misiunea înainte de şase săptămâni. Dar nimic până acum nu mersese aşa cum ar fi dorit el, aşa că, şi de data aceasta, se îndoia într-o oarecare măsură că va fi mai norocos.

— De ce se va duce pe insula Grande Terre, cam peste şase săptămâni? îl întrebă, nevrând să se mai angajeze pe o pistă falsă, aşa cum i se întâmplase în ultimele săptămâni.

— Nu ştiu de unde ţi-ai cules informaţiile până acum, dar află că pe insulă se va sărbători un fel de carnaval, de o singură zi. Oamenii o denumesc ziua carnavalului, dar, în trecut, dura mai multe zile şi nopţi. Toată insula participă, iar Bristol Jack şi fraţii Laffite sunt printre cei mai înflăcăraţi participanţi va fi acolo, jur pe viaţa mea.

Garrick ancorase în portul de pe insula Grande Terre de mai multe ori. Insula adăpostea câţiva

din cei mai vestiţi piraţi din Caraibe. Dacă ceea ce-i spunea omul acesta despre carnaval era exact, cu siguranţă că Bristol Jack se va afla pe insulă, aşa cum prevăzuse, de fapt, şi el însuşi. Aceasta ar putea reprezenta şansa lui Garrick de a-l captura. Omul părea sigur de informaţia pe care i-o furniza, iar Garrick nu avea niciun motiv să-l suspecteze de incorectitudine.

— Ce ştii despre cealaltă problemă? Ai descoperit ceva?

Omul clătină încet din cap şi, pentru moment, încercă să se gândească la ce avea să spună.

— Să afli unde urmează să apară Bristol Jack în următoarele săptămâni este mai uşor decât să descoperi ceva despre nebunul care ucide femei la Basseterre. Nimeni nu ştie nimic, sau îşi ţine gura ferecată. Un marinar mi-a spus că, în seara în care ultima târfă a fost omorâtă, a văzut-o vorbind cu un tip uriaş cu privire de brută, dar asta este tot ce am putut afla până acum.

Şi lui Garrick i se spusese acelaşi lucru, şi presupusese că probabil amândoi vorbiseră cu acelaşi marinar.

— Păi, vezi dacă mai poţi afla altceva. Poţi să-mi trimiţi vorbă, printr-o notă la bordul vasului Vrăjitoarea Mării. Dacă nu am nicio veste de la tine până în zece zile, ne întâlnim tot aici.

Garrick îşi termină de băut berea şi se ridică, nerăbdător să se întoarcă la corabie şi să

înceapă a-şi face un plan de acţiune. Zvârlind câteva monede pe masă, pentru bere, îi aruncă o monedă de aur omului din faţa lui, care o prinse din zbor.

— Servitoarea cea tânără e a mea.

Înfometatul rânji cu toată faţa, pe când Mercy se apropie de masa lor şi începu să-i umple din nou ulcica.

— Cred că prietenul tău are altceva mai bun de făcut în noaptea asta. Privirea fetei îl urmări pe Garrick, care traversa camera şi ieşea pe uşa tavernei.

— Cred că ai dreptate, dar, în ce mă priveşte, sunt liber.

— Păi, nu am auzit ca Mercy Hawks să fi refuzat vreun gentleman dar – şi aici fata îl privi cu atenţie - nu ştiu dacă eşti liber pentru ce am eu în cap. Garrick se pregăti să se culce, gândindu-se, ca de obicei, la femeia care îi bântuia mintea, zi şi noapte.” Kat”.

Numele ei îi scăpă de pe buze, pe când îşi punea capul pe pernă. Închizându-şi ochii, putu vedea ochii ei de smarald, strălucitori şi îşi aminti buclele ei negre, aşa cum îi acoperiseră braţele, ultima dată, când o ţinuse îmbrăţişată. Ştia că îl vrăjise şi că era lipsit de puterea de a lupta împotriva lanţurilor de aur cu care îl făcuse prizonierul ei, pentru totdeauna. De îndată ce îşi va încheia misiunea în Caraibe, o va convinge că

locul ei era alături de el şi, dacă nu va reuşi, o va răpi. O va ţine la bordul vasului Vrăjitoarea Mării, până când va admite că şi ea îl iubeşte, tot atât de mult ca şi el.

15

Ascultând sunetul ceasului de porţelan franţuzesc de pe toaletă, Katelin îşi dădu seama ci mai rămâneau câteva ore până la ivirea zorilor, încet, ca să nu trezească pe nimeni, părăsi patul şi ieşi din casă.

Joshua o aştepta afară, lângă uşa din dos.

— Ce naiba cauţi aici, la ora asta, Joshua? Ţi-am spus deja că nu poţi să mergi cu mine. Katelin nu era dispusă să se certe cu fratele ei.

— Te duc cu barca până în golf, Kat.

Katelin încercă să-i vadă faţa, dar întunericul din jurul lor îl învăluia în umbrele nopţii.

— Nu e nevoie, Joshua.

— Vreau ca măcar să văd cum pleacă Ochii lui Kat. Dacă nu am voie să merg cu voi, măcar atâta lucru să văd.

— Oh, prea bine, Joshua. Poţi să mă conduci până în golf, dar să nu-ţi treacă prin minte că ai putea să mă convingi să te iau cu mine! Voia ca el să ştie de la început că nu are nicio şansă să meargă pe mare.

Luându-i valiza din mână, zâmbi.

La rândul ei, Katelin nu îşi putu reţine

zâmbetul larg, care îi înflori pe faţă. Trebuia să recunoască faptul că îi va lipsi acest frăţior, chiar şi pentru câteva zile, cât se va afla departe de Coral Rose.

— Poate ai dreptate, Joshua, fu obligată să-i răspundă, pe când remarca încă o dată cât de mult o încurcau la mers fustele cu care era îmbrăcată.

— Nu-ţi face griji, Katelin. Poate Tad sau unul din băieţi îţi va împrumuta o pereche de pantaloni.

Katelin râse, imaginându-se îmbrăcată în haine care aparţinuseră unora din oamenii ei, şi se văzu înotând în valuri de pânză.

După un minut, Katelin îşi reaminti ceea ce o chinuia de când se întâlnise cu grupul de bărbaţi din golf.

— Joshua, de ce nu l-am cunoscut pe prietenul tău numit Abe? încă mai dorea să-i spună individului ceea ce credea despre el.

— Oh, nu prea se împăca bine cu ceilalţi, aşa spunea Tad. A plecat şi s-a angajat pe un alt vas, pentru China.

— Să-i fie de bine, murmură Katelin, bucurându-se că nu mai trăia printre oamenii din golf. Se îndoia că s-ar fi putut înţelege cu o persoană care vorbea despre femei cu atâta lipsă de respect.

Pe când perechea intra în golf, putu observa că

felinarele fuseseră aprinse la bordul corăbiei, unde se desfăşura o activitate intensă.

— Bun venit la bord, căpitane, te aşteptam! Slade fu primul care îi văzu, pe ea şi pe Joshua, pe când se îndreptau spre docurile de lemn, spre a ajunge la vas.

— Sper că nu am întârziat. Oare ce ar crede oamenii despre ea, dacă nu ar fi în stare să fie punctuală, măcar în prima dimineaţă?

— În câteva minute refluxul va ajunge numai bine ca să ne scoată din golf Avem destul timp. Katelin şi Joshua păşiră pe vas şi, întorcându-se către fratele ei, Katelin îl strânse tare la pieptul ei.

— Să asculţi de Lizzy, Joshua. Sper să mă întorc în câteva zile, aşa că încearcă să nu dai de vreun bucluc.

Băiatul îşi clătină capul, ca şi când ar fi fost de acord cu fiecare cuvânt al său şi, după ce ea îi dădu drumul, îşi luă rămas bun şi părăsi corăbii

— Ce păcat că băiatul nu este puţin mai mare! L-am fi putut folosi ca mus pe bordul corăbiei. Tad îl privea pe Joshua îndepărtându-se de corabie, dându-şi seama că băiatul ar fi dat orice ca să poată naviga pe o corabie de piraţi.

Katelin îşi întoarse faţa de la oameni şi porni spre cabina căpitanului. Katelin observă că felinarul care atârna deasupra biroului fusese aprins şi, privind încă o dată prin cabină, fu

impresionată din nou de ceea ce făcuseră femeile. Privind spre patul îmbrăcat în roşu, observă că cineva aşezase câteva haine pe pat, peste cearşafurile roşii.

Crezând că. Aparţin vreunui membru al echipajului, le luă, cu gândul de a i le da lui Tad sau Slade, dar luând în mână cămaşa albă de mătase, nu se putu împiedica să observe dimensiunile ei mici. Sub pantaloni şi cămaşă, descoperi o eşarfă, confecţionată din aceeaşi mătase roşie, ca şi aşternuturile de pe pat. Oare femeile îi croiseră hainele acestea? se întrebă, pe când îşi lipi cămaşa pe piept.

Fără a mai sta pe gânduri măcar o secundă, îşi dezbrăcă repede bluza şi fusta şi, încercând pantalonii negri şi cămaşa albă, îi găsi perfecţi. Pantalonii i se mulau după fiecare linie curbă, îi dădeau acea libertate pe care nu o cunoscuse niciodată, îşi înnodă cămaşa sub sâni şi trăgându-şi cizmele negre, strălucitoare peste pantaloni, făcu mai mulţi paşi prin cabină, întorcându-şi capul în toate părţile, pentru a se putea vedea în această îmbrăcăminte stranie.

În cele din urmă, sunetul minunat al râsului ei umplu cabina. Ridicându-şi braţele lateral, Katelin se învârti, abandonându-se unei totale stări de relaxare. Niciodată nu se simţise mai liberă. Se grăbi spre pat şi luă eşarfa roşie pe care şi-o legă peste păr, admirându-se în oglinda

de deasupra lavoarului.

Ochii ei de smarald scânteiau de încântare, pe când îşi admira propria imagine în oglindă. Îi plăcea rolul de femeie-pirat! Un zâmbet larg îi lumină faţa încântătoare când puse mâna şi dădu jos o sabie care se afla atârnată într-un cui, pe peretele cabinei. Potrivindu-şi la brâu teaca, îşi îndreptă sabia, trăgând-o spre şold.

Păşi apoi afară, pe punte, unde se simţi la început stânjenită să stea în faţa oamenilor, aşa îmbrăcată, dar, simţindu-le privirile încărcate de admiraţie, uită cu totul hainele de pirat. Câteva minute mai târziu, ancora fu ridicată, iar corabia începu să se mişte uşor, înaintând afară din apele golfului, spre largul oceanului.

Katelin se simţea foarte emoţionată când corabia ieşi cu totul din golf. Cu pânzele umflate de briza tropicală, se avântă în Marea Caraibelor. Nu mai există nicio posibilitate de întoarcere, îşi spuse Katelin. Plină de curaj, îşi puse soarta în mâinile acestor oameni aspri şi de nădejde şi, de acum încolo, întâmplă-se ce s-o întâmpla, sau prosperau, sau alunecau împreună pe drumul pierzaniei.

Se simţi cuprinsă de o bucurie intensă, pe când vântul punea stăpânire pe buclele ei negre şi pe când Ochii lui Kat naviga cu toate pânzele sus, iar stropi săraţi cădeau pe punte şi îi stropeau uşor faţa. Asta înseamnă să trăieşti cu adevărat,

îşi spuse, şi, cu fiecare milă ce se adăuga între Ochii lui Kat şi Saint Kitts, devenea tot mai emoţionată.

Tad stătea în picioare şi privea femeia pe care el şi oamenii lui o aleseseră drept căpitan al lor. El, împreună cu oamenii, îi admirau frumuseţea, dar, în acest moment, Tad vedea cu mult mai mult decât frumuseţea ei. Băiatul avusese dreptate, când declarase că sora lui era fără egal. Îşi putea da seama, judecând după atitudinea ei, că va face faţă, la fel de bine, oricărui necaz sau aventură şi în acel moment, îşi promise că va veghea asupra ei, la nevoie chiar cu riscul vieţii.

Katelin îl zări pe omul care stătea în picioare nu departe de ea. Întorcându-se, îl întâmpină cu un zâmbet.

— Aş dori să învăţ tot ceea ce trebuie să ştiu despre cum se conduce o corabie. Şi, dacă ai puţin timp mai târziu, în această după-amiază, poate vrei să facem nişte exerciţii de luptă cu sabia. A trecut cam mult timp de când nu am mai ţinut o sabie adevărată în mână.

Zâmbetul i se lăţi pe faţă, amintindu-şi de nopţile petrecute cu Joshua şi de săbiile lor de lemn.

Tad nu-i putea rezista. Nerăbdător, începu să-i arate tot ceea ce credea el că este necesar să ştie despre corabie. Poate că el şi oamenii lui

crezuseră că vor avea un căpitan doar cu numele, dar acum înţelegea că lucrurile stăteau altfel. Katelin se dovedi mai mult decât capabilă, nu avea mu o îndoială asupra acestui lucru.

În prima seară, Katelin căzu în patul roşu, răpusă de oboseală. Lucrase toată ziua, cot la cot cu oamenii, iar după-amiază, ea şi Tad îşi petrecuseră timpul liber exersând cu săbiile.

El o învăţase şi cum să atace cu pumnalul, considerând că o cange de abordaj este o armă prea greu de mânuit pentru ea. Voia să fie sigur că, dacă va fi nevoie, nu va sta doar cu sabia în mână.

Când se trezi a doua zi de dimineaţă, în tangajul corăbiei, Katelin se întinse, neţinând seama de durerile musculare.

Ieri fusese pe departe cea mai grea zi din viaţa ei, dar nu îşi putea aminti nimic care să egaleze emoţiile trăite. Îmbrăcându-se, se grăbi să ajungă la bucătărie, să mănânce ceva, înainte de a începe o nouă zi la bordul vasului

Ziua se scurse asemănătoare cu ziua de ieri, lăsând-o pe Katelin epuizată, la asfinţitul soarelui.

În dimineaţa următoare, fu trezită de strigătul” Vas la apă”! Fără să mai piardă un minut, se grăbi să se îmbrace şi se duse pe punte, alături de oameni. Cu sabia atârnându-i la şold şi cu pumnalul cu lamă lată înfipt la cureaua de la

brâu, stătea în picioare, lângă balustradă şi se uita departe, la distanţă, unde abia se putea zări o corabie.

— Crezi că asta-i, Tad? strigă.

— N-avem cum să ştim până nu ne apropiem mai mult, fetiţo! Vocea lui trăda emoţie, dar şi altceva, pe deasupra. Încerca oare să-i ofere o posibilitate de a nu se angaja împotriva acestui vas, în cazul în care ar fi fost gata să atace? se întrebă Katelin.

— Atunci, orice ar fi, ridicaţi pânzele. Să vedem peste ce o să dăm, Slade! îi strigă omului, care stătea lângă balustradă şi privea spre mare.

Oamenii să pregătească tunurile. Dacă este galionul spaniol, îi vom arăta că suntem gata de luptă şi că nu vom fi biruiţi.

— Ura, ura, căpitane!

Dirk şi John înarmau oamenii cu puşti şi, când primiră ordin, puseră foc la tunuri. O explozie asurzitoare umplu aerul, iar un fum usturător acoperi puntea de sus a vasului.

Katelin avea un plan simplu. Ghicise că galionul spaniol nu avea arme. Vasul ei avea să tragă o singură dată cu tunurile, fără să lovească sau să distrugă celălalt vas. Oamenii vor fi gata s-o urce pe celălalt vas, imediat după ce-l vor fi acostat.

Totul se petrecu atât de rapid, încât, mai târziu, când Katelin încercă să retrăiască totul în

minte, îşi dădu seama că nu era sigură deloc dacă cele petrecute se întâmplaseră aievea, sau nu. În comparaţie cu Ochii lui Kat, vasul spaniol părea lent şi greoi şi, un moment, Katelin se întrebase dacă, într-adevăr, încărcătura sa era aur, mirodenii scumpe şi mătase. Dar acest gând nu dură mai mult de câteva secunde, deoarece trebuia să-şi păstreze mintea liberă pentru jocul în care se angajase.

— Pregătiţi-vă de abordaj, băieţi! Ţineţi-o strâns acum, aşa! striga în timp ce echipajul arunca cârligele peste bord, să prindă cealaltă corabie şi să le apropie pe amândouă, una de cealaltă.

Echipajul spaniol începuse să se pregătească de atac, din momentul în care fusese văzut pentru prima dată. Nu erau piraţi aspri, căliţi, aşa cum erau adversarii lor, dar căpitanul le promisese o recompensă substanţială, dacă înfrângeau duşmanul şi salvau galionul spaniol; erau hotărâţi să lupte şi să câştige.

Katelin nu ezită, ci atacă împreună cu echipajul. Primul care se apropie de ea rămase trăsnit de frumuseţea femeii cu mâna încleştată pe sabie. Cu părul negru prins în vârful capului cu o eşarfă roşie, cu pletele de mătase fluturând în vânt, peste bluza albă de mătase, părea la fel de vitează ca o zeiţă a răzbunării, dar, în momentul în care îi simţi sabia izbindu-se de a

sa, marinarul îşi reveni rapid în simţiri. Se luptă înverşunat, fără să se mai gândească la sexul ei, ci doar la viaţa lui, căci femeia pe care o înfrunta se lupta cu spada mult mai bine decât el.

Profitând de mişcarea prin care el se avânta spre ea, într-un atac disperat, Katelin îi străpunse umărul şi cu un gest rapid, îl izbi puternic într-o parte a capului. Următorul lucru pe care-l simţi marinarul fu puntea rece a corăbiei, de care se lovi obrazul său.

Haosul pusese stăpânire pe corabia spaniolă în întregime şi, întrevăzând o victorie sigură, Katelin şi Tad se grăbiră către culoarul de trecere spre cabine. Ieşind dintr-un colţ întunecat al culoarului, un bărbat înalt, cu pielea închisă la culoare, cu mustaţa atârnând peste buze şi cu o barbă frumos îngrijită le blocă drumul.

— Sunt căpitanul acestei nave, şi vă cer o explicaţie cu privire la acţiunile voastre.

— Foarte bine, căpitane, după cum poţi vedea foarte uşor, vasul tău se află în curs de a fi capturat de către oamenii mei. Katelin zâmbi cu toată gura, simţind deja primul val de bucurie pentru victorie, deoarece auzea, din ce în ce mai mult, zăngănit de oţel; armele erau predate pe punte.

— Echipajul tău? Păi nu eşti decât o femeie, o luă în zeflemea căpitanul spaniol necrezând

niciun moment că vasul său este capturat de către o bandă de sălbatici conduşi de o femeie, ce e drept, una foarte frumoasă.

Katelin, simţindu-se mai mult decât jignită de căpitanul spaniol, se înclină adânc în faţa lui şi îşi smulse eşarfa de pe cap.

— O femeie, fară îndoială, şi pe deasupra şi căpitan de vas, domnule. Iar acum, am preluat controlul asupra corăbiei tale!

Neavând intenţia de a preda atât de uşor corabia, la a cărei comandă se afla de trei ani, şi în special de a preda controlul ei unei femei, căpitanul întinse mâna după pistolul care se afla îndesat la cingătoare.

Dar Katelin fu mult mai rapidă. Cu o mişcare a braţului ei subţire, aşează lama săbiei pe mâna de la brâu.

— Indiferent de încărcătura pe care o aveţi la bord, ea nu va mai însemna nimic pentru un om mort, ceea ce va fi cazul dumitale, dacă persişti în asemenea prostii, remarcă fata cu un zâmbet larg pe buze.

Câteva momente ochii negri ai căpitanului spaniol rămaseră pironiţi în ochii de jad, de un verde incredibil, şi, citind în adâncul lor realitatea crudă pe care o exprimau cuvintele ei, îşi lăsă mâna în jos şi, în acelaşi timp, făcu o mică reverenţă.

— Ai dreptate, seniorita, în niciun caz, nici eu,

nici oamenii mei nu ne vom dovedi nebuni de legat:

— Nu vrem altceva decât marfa voastră, căpitane, aşa că nu vă temeţi pentru viaţa voastră, atâta timp cât dumneata şi echipajul dumitale faceţi ceea ce vi se spune, explică liniştită Katelin.

— Pot cel puţin să-ţi aflu numele, domniţă? Acum când ştia că evenimentele care erau în plină desfăşurare la bordul vasului său erau total ieşite de sub controlul lui, spaniolul deveni mai docil. Singurul lucru pe care îl mai putea face, îşi spuse, era să poată fi în stare să raporteze autorităţilor numele acestei femei-pirat căpitan.

— Corabia mea îmi poartă numele, căpitane. Sunt cunoscută sub numele de Kat, îi răspunse mândră Katelin.

— Kat. Cel mai potrivit nume pentru o seniorita atât de încântătoare, fu de acord căpitanul, în vreme ce ochii lui negri zăboviră din nou asupra trupului strâns în haine bărbăteşti. Buclele ei negre, revărsate ca un fluviu şi ochii verzi, strălucitori, păreau să se potrivească perfect cu numele pe care i-l spusese ea.

Slade fu cel care se reîntoarse pe puntea superioară, cu un rânjet enorm pe faţă şi în mână cu un săculeţ încărcat cu bijuterii şi aur. Echipajul de pe Ochii lui Kat izbucni în urale puternice, ştiind că partea fiecăruia va fi mare,

când Slade le spuse, strigând, că jos rămăseseră mulţi asemenea săculeţi.

Kat savura gustul excitant al victoriei, pe când îl ajută să transfere marfa de pe un vas pe celălalt. Conştienţi de cât de preţios era timpul, deoarece Ochii lui Kat nu era singura corabie care umbla după galionul spaniol, oamenii încărcară cea mai valoroasă parte a mărfii şi apoi dispărură tot atât de repede pe cât apăruseră.

Această zi de piraterie se încheie rapid şi fără alte incidente, iar acum Katelin avea timp să chefuiască în compania echipajului şi a prietenilor ei. Târziu în noapte, şedea cu picioarele încrucişate pe puntea de lemn, ascultând poveşti care treceau de la unul la altul şi participând din plin la sărbătoarea victoriei, alături de, aceşti oameni ai mării, aspri, neînfricaţi.

Dirk fu cel care o întrebă dacă se reîntorc la Saint Kitts; timonierul Thomas trebuia să ştie destinaţia, după câteva minute de consultare cu Tad şi cu Slade se hotărî, în cele din urmă, ca Ochii lui Kat să nu se grăbească direct spre casă. Entuziasmul care curgea în venele lor era prea puternic, pentru a putea fi ţinut sub control, iar tentaţia de a prăda alt vas, care poate îi aştepta undeva nu prea departe, era mult prea mare pentru a putea fi ignorată. Vor mai petrece câteva zile, navigând pe marea Caraibelor.

— Ne vom încerca norocul asupra unui vas, şi mai puţin pregătit să reziste, băieţi, după care Ochii lui Kat se vor întoarce acasă strigă Katelin, ridicând cana cu bere şi trăgând o înghiţitură zdravănă. Tot timpul, în străfundul minţii o sâcâise ideea că următoarea corabie pe care o va întâlni Ochii lui Kat ar putea fi Vrăjitoarea Mării şi după o zi atât de grea, Katelin se simţea fericită la gândul că s-ar putea afla faţă în faţă cu Garrick Steele.

16

În timpul următoarelor săptămâni, briza uşoară a mării Caraibelor purtă corabia Ochii lui Kat pe un drum plin de aventuri, nelăsând să scape atenţiei sale decât prea puţine vase. Ochii lui Kat şi frumosul ei căpitan-femeie deveniră bine cunoscute în Caraibe, şi numeroşi căpitani - bărbaţi se plângeau în faţa prietenilor, ca şi a străinilor, că sirena cu ochi verzi şi haine bărbăteşti le furase încărcătura.

Petrecând din ce în ce mai mult timp în mijlocul bărbaţilor în golful secret, sau la bordul vasului ei, Katelin îşi dădea seama că devenea din ce în ce mai greu pentru Lizzy să găsească explicaţii care să-i scuze absenţa. Îşi spunea mereu că, după următoarea aventură, se va retrage din piraterie. Adunase deja destul aur care să-i permită să acopere cheltuielile

plantaţiei, până la sfârşitul anului, dar cântecul mării era prea tentant spre a-i rezista şi Katelin se dovedea de fiecare dată incapabilă să se opună atracţiei lui.

Un soţ nu mal era ceva necesar, în aceste condiţii şi, în fiecare zi, Katelin îşi spunea că nu are altă alternativă decât să rupă logodna cu Alex Blackthorn. La urma urmei, nu îl iubea şi îşi dădea seama că fusese incorect din partea ei, încă de la început, să lase lucrurile să ajungă atât de departe. Dar nu ştia ce ar putea spune sau face, spre a-şi recăpăta libertatea.

Întorcându-se la Coral Rose, cu puţin înainte de prânz, Katelin îl găsi pe Joshua şezând pe treptele de la veranda din faţă şi jucându-se cu piciorul în praf. La început privirea îi străluci de emoţie, când o văzu pe sora lui sosind, dar, mai apoi, ochii i se întunecară rapid, învăluiţi de umbrele deziluziei.

Katelin îşi simţi inima strânsă de durere, dându-şi seama că fratele ei suferise mult, crezând că fusese abandonat. Scoase ceva din sacul marinăresc pe care îl purta pe umăr şi se apropie de el.

— Ţi-am adus un cadou, Joshua. L-am luat de la un căpitan portughez, care pretindea că l-a cumpărat de la un negustor brazilian. Îi întinse un pumnal, încrustat cu pietre preţioase Rubinele scânteiau în razele soarelui care

începea să apună.

— E frumos, spuse Joshua trist.

— Oare eşti încă supărat, pentru că nu te-am luat pe corabie? îl întrebă direct, pe când îi punea pumnalul în mână.

Băiatul dădu afirmativ din cap, tăcut, cu ochii coborâţi şi privi arma care i se odihnea în palmă.

— Nu voiam să-ţi spun până diseară, dar cred că pot să-ţi spun chiar acum.

Nici acum băiatul nu păru interesat.

— La sfârşitul săptămânii, Ochii lui Kat va părăsi golful cu destinaţia Grande Terre. Va fi un fel de sărbătoare pe insulă, iar eu şi oamenii mei am hotărât că trebuie să fim acolo, să petrecem câteva zile. M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să mergi cu noi. Şi făcu un semn cu ochiul, aşteptând să-l vadă luminându-se la faţă.

— Chiar spui adevărat, Kat? Pot să vin şi eu? Joshua nu mai putu rămâne aşezat, sări în picioare.

— Cred că meriţi să te distrezi puţin, cu noi toţi, de altfel. Îşi spuse însă în gând că nu-l va lăsa să cutreiere insula singur, fără Pete sau Simon alături.

— Merit să merg, Kat! Te-am aşteptat aici zile în şir, să te întorci.

— Ştiu, Joshua, şi-mi pare rău. Dar nu va mai dura mult şi apoi voi rămâne aici, la Coral Rose, alături de tine. Cred că a venit timpul să ne

gândim şi la educaţia ta. Acesta era încă un motiv în plus, pentru care Katelin nu se grăbea să renunţe la poziţia ei de căpitan al vasului Ochii lui Kat. O va costa foarte mult să angajeze un profesor, care să vină la Coral Rose, să se ocupe de Joshua, iar apoi, îi vor trebui mulţi bani să-l poată trimite câţiva ani să călătorească, înainte de a se stabili la Coral Rose, în postura de stăpân al plantaţiei. Poate că, după ce va mai face câteva incursiuni pe mare, va fi în stare să adune banii necesari.

— Ai de gând să renunţi la rangul de căpitan, Kat?

Joshua ignora cu bună ştiinţă cele spuse de sora lui cu privire la educaţia sa. Tatăl lui angajase mulţi profesori în trecut, şi băiatul aprecia că ştie destul cât era necesar, pentru moment.

— Păi, Joshua, doar nu crezi că am să rămân definitiv pirat. Până acum Ochii lui Kat a fost norocoasă, dar, mă tem că într-o zi s-ar putea ca norocul să ne părăsească. Voi juca acest joc încă puţin, după care mă voi retrage, lăsându-le lui Tad şi Slade corabia.

Joshua părea dezamăgit de răspunsul ei. Sperase ca ea va rămâne căpitanul corăbiei Ochii lui Kat, până când va fi destul de mare ca să poată naviga şi el împreună cu ea.

— Da, Kat, eu cred că atâta timp cât eşti

căpitanul corăbiei, trebuie să o foloseşti din plin.

Scoase pumnalul, întinzându-i-l înapoi.

— Bine, dar l-am adus acasă pentru tine. Dar, chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, ştia că, din primul moment în care văzuse pumnalul şi-l dorise pentru ea. Întinzând mâna, îl apucă, zâmbindu-i băiatului.

Pentru gustul lui Joshua, arma era mult prea decorativă, în imaginaţia lui vedea pumnalul, cu strălucirea diamantelor şi rubinelor, potrivindu-se mai bine cu pantalonii strânşi pe pulpe şi cu bluza albă de mătase a surorii sale.

Katelin se ridică în picioare şi apucă sacul de călătorie.

— Cred că voi intra să mă schimb. Apoi, cred că mă voi repezi călare până la Shadow Mere. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le discut cu Alex Blackthorn.

— Doar nu ai de gând să-i spui că eşti Kat, nu-i aşa? Joshua o privise cu ochii înspăimântaţi. Îşi putea imagina acei ochi bătrâni şi reci la auzul unei asemenea informaţii. Probabil că se va duce direct la guvernator şi-i va cere s-o aresteze.

— Nu, Joshua, nimeni nu trebuie să afle acest lucru. A venit însă momentul să-i spun că nu mă voi mărita cu el.

Faţa băiatului fu acoperită de un zâmbet larg la auzul acestor cuvinte.

— Bravo, Kat. Nici mie nu-mi place.

După ce se schimbase într-un atrăgător costum de călărie, şi după ce-i lăsase instrucţiuni lui Lizzy, Katelin se îndrepta acum spre plantaţia vecină.

Ca şi ultima dată când fusese la plantaţie, Katelin nu se simţea în apele ei când ajunse în faţa uşii duble de stejar, cu sculpturi minuţioase. Era atâta linişte la Shadow Mere, în comparaţie cu activitatea şi râsetele de la Coral Rose.

Un negru în vârstă, care purta o cămaşă albă apretată şi o livrea gri, îi deschise uşa. Ochii lui negri se rotunjiră interogativ, privind-o pe tânăra femeie care stătea în capul scării.

Înainte de a putea rosti ceva, Katelin îi zâmbi prietenoasă.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Blackthorn, te rog.

— Stăpânul este în birou cu un alt musafir, domnişoară. Nu deschise uşa larg, invitând-o înăuntru, ci îşi proptise trupul în deschizătura ei, ca şi când ar fi păzit-o împotriva unor nepoftiţi şi nedoriţi.

— A... sunt sigură că va fi de acord să mă primească. Te-aş ruga să-i spui că domnişoara Ashford se află la uşă încet, servitorul deschise uşa, ca şi când şi-ar fi dat seama că nu o putea lăsa să aştepte în picioare, pe treptele de la intrare, apoi îi spuse.

— Vrei să aştepţi înăuntru, domnişoară?

Bătrânul Jacob îşi reaminti că această femeie mai fusese o dată în vizită la Shadow Mere, iar stăpânul lui rămăsese foarte încântat, chiar după ce plecase, timp de mai multe ore,

Katelin se întreba dacă nu cumva există vreun motiv, altul decât lipsa de maniere, care-l făcea pe servitor să ezite să-i deschidă uşa. Oare nu întrezărise teamă în ochii lui negri? Dar de ce s-ar fi temut de ea? Servitorul se grăbi să o lase singură şi să se îndrepte de-a lungul holului, spre birou.

Trecură mai multe minute şi iritarea fetei creştea. Poate a greşit venind aici. Ar fi trebuit să-l aştepte pe Alex să vină la Coral Rose, ca să-i aducă la cunoştinţă decizia ei de a rupe logodna.

Când, într-un târziu, auzi voci în hol, Katelin tocmai îşi trăgea mănuşile, pregătindu-se să plece. Se hotărâse să părăsească această casă şi să se întoarcă la Coral Rose.

— Stăpânul spune să te duci în biroul lui, domnişoară, îi spuse Jacob, întorcându-se la locul unde o lăsase pe tânăra femeie să aştepte, în picioare.

— Credeam că are un musafir, replică fata.

— A ieşit pe uşa din spate, domnişoară.

Katelin fu surprinsă, dar rămase tăcută, urmându-l pe servitor, de-a lungul holului, în birou. Încăperea aceasta părea a fi cel mai mult utilizată din întreaga casă. Ca şi partea centrală

a casei, biroul părea imaculat, cu excepţia hârtiilor risipite pe biroul din lemn de tek.

Ridicându-şi privirea, Alex, care stătea în spatele biroului, se uită intens la femeia care rămăsese în picioare, în dreptul uşii. Pe buzele subţiri nu se vedea nici cel mai mic zâmbet, iar ochii negri, reci, îi cântăreau fiecare trăsătură, înainte de a se opri asupra costumului de călărie, cu care era îmbrăcată. Dând din cap, îi făcu semn să între.

Oare sperase într-o primire plină de căldură? se întrebă Katelin. La urma urmelor, Alex fusese la Coral Rose de două ori săptămâna trecută şi, de fiecare dată trebuise să facă drumul înapoi, fară a o fi văzut.

— Sper că te simţi bine, doamnă?

Nervoasă, dădu din cap afirmativ. Nu aşa îşi închipuise ea că va decurge scena întâlnirii lor. Chiar tonul cu care îi vorbea era îngheţat.

— Mă simt bine, acum, Alex. Îmi pare rău că ai făcut atâta drum până la Coral Rose, pentru a mă găsi închisă în camera mea. Nu am vrut…

Înainte de a putea să-şi sfârşească vorbele, el se ridică de la birou şi veni direct în faţa ei. Felul lui de a fi era ameninţător,

— Dacă eşti ocupat în această după-amiază, Alex, poate e mai bine să vin altă dată.

— Crezi că există oare un moment potrivit pentru ca o târfă să-mi calce pragul casei?

Katelin nu putu decât să respire zgomotos, faţă de o asemenea cruzime.

— Pari surprinsă, doamnă, de ceea ce am descoperit! Se apropie şi mai mult de ea, sfredelindu-i faţa fără milă cu ochii săi negri.

— Nu ştiu ce… Garrick Steele, probabil a aflat cumva de Garrick Steele!

În secunda următoare braţul îi fu cuprins într-o strânsoare ca de cleşte.

— Negi că ai fost văzută într-un bordel, la Londra? înainte de a-mi răspunde, lasă-mă să te informez că sursele mele de informaţii sunt întotdeauna exacte. Alex Blackthorn plătea întotdeauna sume frumoase pentru informaţiile pe care le obţinea de la numeroşii săi agenţi, pe care îi avea în toată lumea, iar informaţiile pe care le ceruse despre Katelin Ashford tocmai sosiseră în acea dimineaţă. Un domn venise la Shadow Mere cu un pachet trimis de la omul său din Londra, acelaşi domn care tocmai părăsise biroul său, cu câteva momente mai înainte.

Katelin rămase cu gura deschisă. Ce naiba voia să… Oh, Dumnezeule, îşi spuse, a aflat despre vizita ei în casa de proastă reputaţie a Rosei Bishop. În acel moment, ar fi trebuit să-i explice ceea ce se întâmplase în acea seară la Londra, dar, ceva din atitudinea lui Alex, poate violenţa cu care o strângea de braţ sau privirea rece care îi sfredelea faţa nu o lăsa pe Katelin să-i

mărturisească faptul că, într-adevăr, fusese într-un bordel, dar numai ca să facă o glumă fără consecinţe. În schimb, dădu din cap, negând.

— Nu eu am fost în acel loc îngrozitor, Alex. Încercă să se smulgă din mâna care parcă-i muşca din came.

— Nu mă poţi înşela, Katelin. Aici, pe biroul meu se află informaţii despre întreaga ta viaţă, de când tatăl tău te-a lăsat în casa lui Elisabeth Wessely.

— Cum? Katelin nu putea crede că el pusese să se adune informaţii despre ea.

Sentimentul de trădare pe care îl trăia Alex în acel moment întrecea în intensitate tot ceea ce cunoscuse până atunci. O aşezase pe un piedestal în inima lui, de care nimeni până la ea nu se apropiase atât de mult. Dar ea se dovedise a fi ca celelalte femei! O va trata ca pe acele târfe mincinoase pe care le cunoscuse în trecut. Mâna i se strânse în jurul braţului ei, în vreme ce cealaltă mână îi apucă braţul rămas liber.

— Alex, trebuie să mă asculţi. Ai făcut o greşeală strigă Katelin alarmată.

— O greşeală? şuieră el. Raportul nu minte!

— Desigur, numai că nu este vorba despre mine. E vorba de verişoara mea. Nu se putea gândi la nimic mai bun, în acel moment.

Instantaneu, îşi slăbi strânsoarea.

— Verişoara ta? Sprâncenele negre i se arcuiră

deasupra ochilor de cărbune. În raport nu e vorba de nicio verişoară.

— Puţină lume ştie de existenţa ei, numele ei este Kat. Katelin se agăţă de orice, numai să scape din strânsoarea mâinilor lui.

— Kat? Alex privi în jos, sceptic, la femeia din mâinile lui. Dorea din toate fibrele fiinţei sale să o creadă. Toate visurile lui erau legate de ea şi Alex ştia că, dacă toate visurile acestea s-ar fi dovedit o farsă fără sens, nu ar fi putut suporta şocul adevărului.

— Kat seamănă cu mine foarte mult, Alex. De aceea oamenii din Londra au confundat-o cu mine! Katelin simţi că presiunea asupra braţelor ei slăbeşte şi îi mulţumi Domnului, în gând, că el credea ceea ce-i spunea.

— Am auzit vorbindu-se despre un căpitan de piraţi care foloseşte acelaşi nume, Kat. Ar putea oare fi verişoara ta, care să te fi urmat în Caraibe?

— Da, Alex, da! declară Katelin. Lasă-l să creadă orice, îşi spuse în gând. Numai să scape de aici!

Instantaneu, comportarea lui faţă de ea se schimbă. Mâinile începură să-i mângâie braţele, în timp ce duritatea din jurul gurii şi bărbiei se îndulci.

— Îmi pare atât de rău Katelin, te rog să ierţi comportamentul meu brutal. Dar, când am citit

că ai fost într-o casă dezonorată, am bănuit natural, că tu... Nu îşi putu duce la bun sfârşit cuvintele. Acum, că o considera din nou pe Katelin femeia visurilor sale, nu mai putea pronunţa cuvinte nedemne în prezenţa ei, reţinându-şi-le în gând, pentru verişoara ei. Această verişoară a ei numită Kat era tot atât de rea, pe cât era Katelin de bună.

— Nu-i nimic, Alex. Katelin respiră mult mai uşurată, neştiind prea bine ce i-ar fi putut face Alex, dar neavând nici cea mai mică dorinţă să afle acest lucru.

— Arăţi cam palidă, draga mea. Sper să nu-ţi revină boala din ultimele zile. Alex era foarte preocupat de starea sănătăţii ei.

— Poate că, într-adevăr, mă simt puţin obosită. A fost o greşeală din partea mea să vin aici, astăzi, îmi pare rău că te-am dezamăgit. Îi trebuia timp să se gândească şi să analizeze cele ce se petrecuseră aici, în birou. Îi apăruse ca un om cu totul diferit faţă de cel care o curtase.

— Oh, draga mea, nu m-ai deranjat deloc. Se comporta de parcă informaţia pe care o primise despre ea, ca şi abuzul pe care şi-l permisese faţă de ea, nu ar fi avut loc niciodată.

— Te voi conduce la Coral Rose.

Katelin nu avea nevoie de escortă şi nici nu dorea ca el s-o urmeze la Coral Rose. Avea nevoie de timp, ca să chibzuiască asupra celor

întâmplate.

— Nu-i nevoie, Alex. Cred că am să plec chiar acum. Sunt convinsă că mă pot întoarce la Coral Rose, fără nicio problemă. Se îndreptă către uşa biroului, iar, în subconştient, îşi ţinea respiraţia în piept, de teamă ca nu cumva el să pună din nou mâna pe ea şi să insiste s-o conducă.

Alex Blackthorn o opri la uşă, înainte de a-i da drumul să plece, îi luă mâna într-a sa şi îşi lipi buzele de încheietura ei. Ochii negri, scrutători, o priviră drept în faţă, pe când el murmura:

— Nu te necăji gândindu-te la acea verişoară nestatornică, draga mea. Îţi promit că nu voi mai aduce niciodată în discuţie acest subiect.

Katelin simţi un fior de gheaţă alergându-i de-a lungul spinării, auzindu-i cuvintele. Tot ceea ce putu face era să dea din cap aprobator. În ce dracului, intrase? Nu numai că era în continuare logodită cu acest om, dar îi mai înşirase şi minciuni sfruntate. Şi partea cea mai gravă era că admisese că este la curent cu existenţa căpitanului de piraţi, cunoscut sub numele de Kat.

17

Era târziu. Taverna Câinele de Mare era animată, iar în salonul din faţă toate locurile erau ocupate. Într-un colţ întunecat al cârciumii, doi oameni vorbeau cu mult interes, atenţia

fiindu-le distrasă numai atunci când Mercy, sau o altă fată de la tejghea, le umplea cănile şi încerca să determine pe unul din ei să se despartă de o parte din banii săi, în schimbul favorurilor oferite într-o cameră de la etaj.

În acel moment, ambii bărbaţi păreau total indiferenţi faţă de fetele de la tejghea. Cel mai voinic purta cu ostentaţie o barbă mare, neîngrijită şi avea un belciug de aur atârnat de o ureche.

— Am o idee, să-mi transform corabia într-un vas de sclavi, spuse pe un ton coborât. Fildeşul negru se va afla acolo unde sunt şi bani. Am auzit că America plânge după sclavi, iar câştigul la un vas plin cu negri este de un dolar la o livră de om!

Bărbatul aşezat în faţa lui îl apucă de gulerul hainei negre, scuturându-l de umeri.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce ai de gând să faci, după ce voi termina cu tine. Îmi eşti dator şi nu am de gând să rămân păgubaş. O vreau pe acea femeie căpitan de piraţi, pe nume Kat, iar tu va trebui să o găseşti şi să mi-o aduci!

— Asta e pentru ultima oară. Preţul pe capul meu a ajuns prea scump. Chiar în acest moment, sunt urmărit de un om pe care nu l-am întâlnit niciodată. Se spune că e un tip grozav şi că privirea lui de argint acuză pe oricine întâlneşte. Ştiu când îmi va veni ceasul şi îţi spun că acum e

gata. Omul goli ultimele resturi de bere din ulcică.

Ochii negri ai celuilalt îl ţintuiau, sfredelindu-i sufletul.

— Vom încheia afacerile noastre când îţi voi spune eu! Nu uita cine ţi-a dat corabia şi echipajul şi cine îţi trimite informaţii despre cele mai bogate vase care trec prin Caraibe. Am nevoie de tine,Jack, aşa că nu mă dezamăgi. Găseşte femeia şi adu-mi-o!

Piratul cunoscut sub numele de Bristol Jack nu se temea de niciun alt om din Caraibe aşa cum se temea de omul din faţa lui. Avea motivele lui să se teamă, îşi spusese sieşi. Văzuse ceea ce putea face cu ajutorul acelui blestemat de cuţit cu lamă ascuţită, de care nimeni nu îşi dădea seama că-l purta cu sine, decât atunci când era prea târziu. Văzuse, de asemenea, puterea pe care banii săi i-o aduseseră în Caraibe. Dispunea de mijloace de a pune o întreagă linie maritimă pe urmele lui, dacă ar fi dorit acest lucru. Aşadar, dădu încet din cap.

— Am s-o găsesc pe Kat pentru tine, nu te teme de asta.

— Mai e ceva în plus, Jack. Dacă mi-o aduci, te voi răsplăti generos!

Bristol Jack clătină din nou din cap, în semn de aprobare şi, când Mercy îi umplu ulcica, îi goli conţinutul dintr-o singură sorbitură, lungă.

— Eşti grozav, căpitane, ce mai! îi făcu un semn cu ochiul lui Jack, apoi, întorcându-se către celălalt bărbat, îi zâmbi şi lui, la fel de îmbietor.

Jack îşi împinse scaunul şi bâigui ceva, cum că trebuie să se întoarcă pe vasul său. Bărbatul îmbrăcat într-o pelerină neagră se ridică şi el de la masă, dar ochii săi întunecaţi zăboviră o clipă asupra fetei, înainte de a-şi face drum spre uşa tavernei. Pe când părăsea cârciuma, făcu un semn cu capul în direcţia tinerei femei, în vreme ce o matahală uriaşă de om păşi alături. Acesta din urmă părea să-l înţeleagă, fără a mai fi nevoie de cuvinte şi se întoarse în tavernă. Găsind-o pe Mercy, îi şopti ceva la ureche, ceea ce o făcu pe fată să zâmbească din toată inima şi să dea din cap, încântată.

Omul înfăşurat în pelerină dispăruse, în vreme ce celălalt bărbat făcea aranjamente.

Grande Terre se ridica din valurile mării tropicale a Caraibelor, ca o bijuterie. Stând în picioare pe puntea vasului Ochii lui Kat, Katelin privea insula cu nerăbdare. Pentru prima dată de când devenise căpitanul corăbiei, stătea în faţa oamenilor, ca un egal al lor. Ştia că reputaţia ei şi a vasului ei se întinsese precum focul şi mai ştia că îşi făcuse mulţi duşmani şi nu ar fi rămas deloc surprinsă dacă ar fi fost nevoită să se apere în mijlocul acestui viespar tropical de bărbaţi şi femei deopotrivă de periculoşi.

Simţindu-şi sângele pulsând cu curaj, ştia că este pregătită să facă faţă oricărei provocări, tânjea după aventurile pe care i le oferea Grande Terre!

— Asta-i insula, Kat? întrebă Joshua emoţionat. Venind din bucătărie şi proptindu-se de balustrada de pe punte, scruta apele spre a vedea mai bine ţărmurile insulei.

— Asta-i Grande Terre, Joshua. Şi acum, nu uita ce ne-am înţeles. Sau Pete, sau Simon te vor însoţi tot timpul cât ne vom afla pe insulă. Nu vreau să-mi fac griji din pricina ta.

Joshua se grăbi să dea din cap afirmativ. Îi plăceau ambii bărbaţi pe care îi menţionase sora lui şi nu îl deranja deloc prezenţa lor alături de el.

— Crezi că vom întâlni mulţi piraţi, surioară? Ochii lui verzi cercetau insula, cu un sentiment amestecat de nerăbdare şi uimire. Crezi că-l vom întâlni pe Jean Laffite?

Katelin nu voia să-i strice buna dispoziţie, atâta vreme cât se va afla pe insula Grande Terre, aşa încât zâmbi, îngăduitoare, faţă de entuziasmul lui copilăresc. Nu o lăsa inima să-i spună că, mai mult ca sigur, aceasta era ultima oară când ei mai navigau la bordul vasului Ochii lui Kat. Avea bani care să ajungă destul de mult timp şi era hotărâtă să nu se mărite cu Alex Blackthorn. Se mulţumea cu gândul că toate speranţele indicau o recoltă bună de zahăr şi bumbac în acest an, la

Coral Rose. Ea şi Joshua vor fi lipsiţi de griji, dar pentru moment voiau să profite cât mai mult de prezenţa lor pe insula Grande Terre.

Puţin timp mai târziu, Katelin şi Joshua şi toţi ceilalţi, cu excepţia celor din primul cart, se aflau în bărci, vâslind către ţărmul care se afla la scurtă distanţă în faţa lor.

Pe insulă, se dusese imediat vestea că Ochii lui Kat a ancorat în largul coastelor. Aproape toţi locuitorii insulei Grande Terre ieşiseră afară din clădirile de lemn, care constituiau locuinţele şi magazinele lor. Toţi ochii erau aţintiţi pe corabia piraţilor, despre care auziseră atâtea zvonuri, în ultimele luni.

Katelin observă imediat că cei care stăteau pe mal alcătuiau un grup de indivizi grosolani. Femeile, în marea lor majoritate, erau trecute şi cu privirile rătăcite, hainele lor uzate erau murdare şi atârnau pe ele în zdrenţe. Bărbaţii nu arătau cu mult mai bine, cu părul şi bărbile aspre şi neîngrijite, cu trupurile neîmbăiate de mult prea multă vreme. Dar, cu o mişcare a capului, zvârlindu-şi buclele ca de cărbune pe spate, Katelin le permise tuturor să o privească, ridicându-şi capul şi înfruntând curajoasă fiecare privire. Ea era Kat, căpitanul unei corăbii minunate şi îşi făcuse deja un nume şi un renume în aceste insule. Ochii ei verzi străluceau de înflăcărare, când puse piciorul pe uscat.

Nu zăboviră prea mult pe plajă. Slade fusese pe insulă de mai multe ori şi îi conduse imediat spre direcţia care ducea spre interiorul oraşului.

Grande Terre nu era prea mare. Satul nu părea să aibă alte construcţii, în afara câtorva căsuţe din lemn, ridicate în grabă, de-a lungul plajei nisipoase. Ceea ce conferea însă frumuseţe insulei era vegetaţia bogată, cu frunziş dens, care inunda întreaga insulă.

Pe când Slade conducea grupul lor spre centrul satului, oamenii ieşiseră afară şi priveau procesiunea neobişnuită de bărbaţi, în fruntea cărora păşea acea femeie frumoasă, îmbrăcată în pantaloni şi Cizme, cu un pumnal încrustat cu pietre, înfipt la brâu. În capul străzii prăfuite, grupul se opri în faţa unei clădiri înalte, care părea a avea o destinaţie mai importantă.

— Să intrăm înăuntru, să mâncăm şi să bem ceva, căpitane. Este tot ce poate oferi insula mai bun, sugeră Slade.

Intrând în clădire, împreună cu Tad şi Slade, Katelin clipi din ochi încercând să se adapteze întunericului din interior. Timp de un minut, grupul rămase în picioare, în pragul uşii. În cele din urmă, Dirk o luă pe Katelin de braţ şi o conduse către colţul odăii, la o masă la care se aşezară toţi patru.

Imediat, bărbatul solid din spatele tejghelei se apropie de masă.

— Aţi venit pentru carnaval, băieţi? O să vedeţi peste ce loc prietenos aţi dat, puteţi avea încredere în cuvântul lui Sammy Bates. În orice caz, cred că, până deseară, nu veţi mai găsi niciun loc în tavernă, nici măcar în picioare.

Tad aprobă din cap, spunându-i omului de la tejghea că, într-adevăr, veniseră pe insulă să se bucure de carnaval.

— Şi acum, omule, dă-ne câte o ulcică de bere mie şi băieţilor ăstora.

— Ce aveţi de mâncat? Echipajul meu şi cu mine am vrea ceva cald, spuse Katelin.

Privirea patronului deveni dintr-o dată mai iscoditoare.

— Am auzit că Ochii lui Kat are un căpitan mai mult decât plăcut la vedere. Trebuie să recunosc că vorbele sunt mai prejos decât realitatea, căpitane. Încercă să schiţeze un fel de reverenţă galantă. Femeia mea, Moli, a gătit o tocană grozavă, care merge de minune cu câteva felii de pâine de secară.

Către sfârşitul mesei, taverna devenise animată şi mai gălăgioasă. Katelin îşi împinse farfuria deoparte, ascultând vorbăria şi strigătele vesele din jurul ei. Se lăsă.pe spatele scaunului, sorbind uşor din berea din ulcică.

Era evident că, mai devreme sau mai târziu, aproape toţi piraţii şi contrabandiştii, împreună cu femeile lor necioplite, care alcătuiau

majoritatea populaţiei de pe insulă, se vor înghesui spre taverna lui Sammy Bates. O femeie îi reţinu atenţia lui Katelin. Era înaltă şi cu umerii largi. Pieptul ei plin, şoldurile unduioase atrăgeau deopotrivă şi atenţia bărbaţilor, dar, ceea ce o făcea să iasă atât de mult în evidenţă, era părul lung, roşu ca focul.

Privirea ei cerceta cârciuma, încă din pragul uşii.

— Unde este? strigă. Unde este cea care se numeşte Kat?

Fără a se opri din mersul cu paşi mari, femeia traversă încăperea şi se opri în faţa mesei la care şedeau tânăra cu părul negru şi cu trei bărbaţi.

— Tu eşti Kat? Privirea ei albastră, de cristal, o fixă pe Katelin; nu se opri nici măcar o secundă asupra bărbaţilor care şedeau la masă cu femeia-căpitan.

Katelin îşi clătină uşor pletele negre, în vreme ce, pe sub masă, mâna i se îndreptă spre mânerul săbiei aflate în teacă, ce atârna de şoldul ei.

Katelin clătină din nou din cap.

— Mi-ai furat marfa!

— Cred că deviza sub care navighează o corabie de piraţi este dreptul primului venit. Slade se ridică în picioare.

Privirea femeii se mută de pe Katelin asupra bărbatului care stătuse aşezat la masă, alături de

ea, dar care, odată ridicat în picioare, o depăşea cu cel puţin un cap. Încet, trăsăturile i se schimbară, pe faţă îi apăru o privire de neîncredere, amestecată cu surpriză.

— Slade? Tu eşti cu adevărat? Ochii albaştri ai femeii se rotunjiră, iar, în clipa următoare, i se azvârli în braţe. Ştiam că nu puteai rămâne deoparte pentru multă vreme.

Slade zâmbi cu toată gura, în timp ce o strângea la pieptul lui puternic.

— Sonja, văd că ai rămas la fel de irezistibilă ca întotdeauna.

— Nici tu, motan bătrân ce. Eşti, nu te-ai schimbat deloc!

— Aici greşeşti, Sonja. Multe s-au schimbat în trei ani, de când nu ne-am mai văzut. Slade râdea, încântat să privească din nou această creatură aţâţătoare.

— Păi, să-mi povesteşti totul. Ai venit la carnaval? Eşti împreună cu echipajul de pe Ochii lui Kat. Privirea ei albastră îl cerceta cu o strălucire neobişnuită în ochi – din vârful capului, acoperit cu plete arămii până la umăr, în jos, peste trupul mare, vânjos. Nu mai putea aştepta până ce ar fi rămas singuri.

— Spune-le oamenilor tăi să-şi comande de băut, iar eu te voi prezenta căpitanului meu, aşa cum se cuvine. Oamenii care o însoţeau pe Sonja erau gata oricând să pornească la atac, sau să se

apere, după cum era cazul.

— Căpitanul tău? Vrei să spui că ai ajutat-o să-mi fure marfa? întorcându-se către oamenii ei, îşi clătină capul roşu, dându-le să înţeleagă că, de acum încolo, se va putea descurca singură.

Slade îşi împinse scaunul înainte, către Sonja şi aşteptă ca ea să se aşeze.

— Haide, Sonja, ştii la fel de bine, ca şi mine, că galionul spaniol era la îndemâna oricui spre a fi prădat. Pur şi simplu, îţi pare rău că Ochii lui Kat l-au găsit înaintea ta. Slade rânji satisfăcut, pe când se aşează alături de ea.

Femeia cunoscută sub numele de Sonja îşi îndreptă atenţia asupra lui Katelin.

— În regulă, îţi dau dreptate. Eşti tot atât de arătoasă pe cât se spune, dar, mă întreb, dacă eşti la fel de bună ca să fii căpitan pe o corabie de piraţi?

Katelin îşi deschise gura s-o pună la punct pe această femeie, dar, înainte de a putea rosti cuvintele usturătoare, care îi stăteau pe limbă, Slade răspunse în locul ei.

— Kat ştie să lupte mai bine decât majoritatea bărbaţilor pe care îi cunosc, Sonja, şi ştie să comande la fel ca cel mai destoinic dintre ei.

La auzul acestor vorbe din gura lui Slade, Sonja se uită mai bine la femeia pe care o considera de mai multe luni rivala ei.

— Trebuie să recunosc că spaniolul care îţi

închina osanale, lăudându-ţi frumuseţea nu mi-a inspirat deloc sentimente de simpatie faţă de o altă femeie pirat, care bântuie prin Caraibe, atunci când a venit la mine să mi se vaiete că vasul său fusese deja atacat şi prădat

— Vrei să spui că şi tu eşti căpitanul unui vas de piraţi? întrebă Katelin, începând să se distreze pe seama acestei situaţii.

Pentru prima dată, Sonja îi zâmbi lui Katelin.

— Corabia mea este cunoscută sub numele de Lynx. N-ai auzit de ea?

Katelin fu nevoită să recunoască faptul că nu auzise de cealaltă corabie, dar se grăbi să adauge.

— Fratele meu şi cu mine nu ne amestecăm de obicei, în afacerile altora. Este pentru prima dată când am venit pe insula Grande Terre, sau pe vreo altă insulă, unde piraţii sunt lăsaţi în pace, să hoinărească după pofta inimii, aşa încât nu prea suntem la curent cu ceea ce se întâmplă prin Caraibe.

— Păi, Kat, trebuie să-ţi schimbi atitudinea cât mai curând. Când arăţi aşa ca tine, poţi să dispui de orice om din Caraibe, chiar de Laffite în persoană. Sonja dăduse o altă interpretare cuvintelor lui Katelin, crezând că tinerei femei îi lipseşte compania masculină.

— Nu la asta mă gândeam, când am venit pe Grande Terre. Am sosit aici ca să ne odihnim

câteva zile.

Sonja îşi dădu capul pe spate, fluturându-şi cascada roşie, ca focul, a părului.

— Odihnă? Nu există aşa ceva pe această insulă, declară cu voce tare. Carnavalul este o ocazie când insula se transformă în aşa fel, încât lumea să se bucure de viaţă, să bea, să mănânce, să uite de ce a fost. Ieri şi să creadă că ziua de mâine va fi mai bună.

Râsul lui Tad se alătură celui al Sonjei.

— Eşti plină de viaţă, fetiţo! Eşti o femeie pe gustul meu.

Clipind îndrăzneaţă, Sonja îi răspunse pe acelaşi ton.

— Iar tu eşti un bărbat cu care mi-ar plăcea să-mi pierd puţin timpul. Poate mai târziu, ne-am putea vedea. În cabina mea, pe Lynx.

Sonja râse tare, observând privirea şocată a lui Kat. Linişteşte-te, Kat. Ai să descoperi că sunt femeia care nu se dă în lături să-şi potolească foamea, atunci când e vorba de bărbaţi. De fapt, ăsta e şi unul din motivele pentru care am ţinut să vin în acest an la carnaval. Mâine seară mă întâlnesc cu un diavol cu ochi de argint, care e căpitanul unui vas.

Un căpitan de vas cu ochii de arginti oare această femeie vorbeşte despre Garrick Steele? se întrebă Katelin, dar, imediat, îşi alungă din cap această idee, care era un nonsens. Faptul că

Garrick Steele nu îi părăsise niciodată gândurile o făcuse să creadă într-o asemenea posibilitate absurdă. Deşi nu-l văzuse de săptămâni de zile, din noaptea când venise în grădina lor. De la Coral Rose, Katelin îl visa în fiecare noapte şi, auzind-o pe cealaltă femeie vorbind despre ochii lui albaştri de argint, care aveau puterea magică să o topească aproape instantaneu, îl revăzu aievea cu ochii minţii.

— Eu şi băieţii ne ducem să privim la luptele greco-romane. Vă lăsăm pe voi, femeile, să vă cunoaşteţi mai bine. Slade clătină din cap, indicând jocurile care începuseră peste drum de cârciumă.

— Încă un rând, Sammy, pentru mine şi Kat, strigă Sonja către tejghetarul gras, pe când oamenii plecau de la masa lor. Poate că după ce mai bem ceva, am să-ţi povestesc totul despre acest pirat arătos, pe care am pus ochii, Kat. De multă vreme nu am mai stat de vorbă cu o femeie.

— Ai auzit ceva despre corabia de care ţi-am spus noaptea trecută să ai grijă? îl întrebă Sonja pe tejghetarul cel gras.

— Nu, tot ce ştiu este ceea ce ţi-am spus noaptea trecută. Când a fost ultima dată pe insulă, echipajul spunea că se vor întoarce pentru carnaval. Nu cred că Vrăjitoarea Mării sau căpitanul ei te vor dezamăgi, Sonja.

— Vrăjitoarea Mării, strigă tare Katelin. Diavolul de căpitan cu ochi de argint era Garrick Steele! Se va afla aici, pe insula Grande Terre, la carnaval; Katelin nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

18

Către miezul nopţii, Katelin şi echipajul său vâsleau, întorcându-se pe Ochii lui Kat. Taverna lui Sammy Bates se dovedise, într-adevăr, locul cel mai atractiv şi mai animat de pe insulă. Spre sfârşitul serii, în barcă, în timp ce îl ţinea pe Joshua în braţe, Katelin îşi simţea ochii închizându-i-se de oboseală.

— Îmi place de ea, Kat. Când micul echipaj ajunse lângă vas, vocea somnoroasă a fratelui ei o trezi din gândurile în care se cufundase cu totul.

— Ce îţi place, Joshua?

— Femeia pirat cu părul roşu.

— Ah, creatura aia, replică scurt Katelin pe când oamenii din barcă începuseră deja să se caţere pe scara de frânghie de la bordul vasului.

— Mi se pare că este foarte atrăgătoare. Pun pariu că e în stare de orice.

— Nu m-ar mira, îi răspunse Katelin, înainte ca Joshua să înceapă să se caţere pe scară.

Katelin simţi o durere crescândă în ceafă şi, frecându-se cu degetele, ca şi când ar fi vrut să

scape de durere, îşi spuse că, probabil, a băut prea multă bere.

Urmându-l pe Joshua, în sus, pe scară, tot atât de agilă ca orice marinar, Katelin nu zăbovi deloc pe punte şi se duse direct în cabina ei. Odată rămasă singură, îşi trase cizmele înalte din piele de viţel şi îşi puse deoparte armele. Umblând prin cameră, cu picioarele goale, se opri în faţa dulapului în care se afla costumul de carnaval pe care avea să-l poarte mâine seară. Apoi, îşi îndreptă paşii spre balconul care dădea către mare. Timp de câteva secunde, ochii ei verzi slăbătură întinderea nesfârşită a mării, scăldată în lumina lunii, cântărind corăbiile care se aflau ancorate în larg. Privirea i se întoarse către insulă şi un tremur de nerăbdare îi străbătu trupul, gândindu-se la Garrick Steele.

Îşi spuse că va inventa ceva, indiferent ce, ca să se justifice în faţa echipajului şi va părăsi Grande Terre. Îşi aduse aminte de plăcerile incredibile, pe care le trăise în braţele acelui desfrânat de căpitan şi un geamăt înfundat îi scăpă de pe buze. În acelaşi timp, îşi întinse mâinile şi apucă balustrada care înconjura balconul, ca şi când ar fi fost singurul punct de sprijin.

Bărbatul visurilor ei, şi nu bărbatul cu care era logodită şi cu care trebuia să se mărite, avea să fie pe insulă mâine. Şi, deşi Katelin ştia că scopul

prezenţei lui pe insulă era să întâlnească o altă femeie, nu îşi putea reţine emoţia, care îi cuprindea întreaga fiinţă.

De ce să plece de pe insulă? se întrebă.Nimeni nu ştia că frumoasa Katelin Ashford şi Kat erau una şi aceeaşi persoană. Îmbrăcată în costumul de carnaval, nimeni nu o va recunoaşte şi, cu masca pe faţă, îl va putea înşela chiar şi pe Garrick Steele. Ar putea, aşadar, să-l privească pe când atrage şi seduce o altă femeie şi, dacă s-ar mai întoarce la ea vreodată, ca în noaptea din grădina de la Coral Rose, atunci va fi înarmată împotriva lui – memoria femeii pirat cu părul roşu, numită Sonja, atârnată de pieptul ei. Astfel va putea să uite acele nopţi de pasiune nebună, petrecute în braţele lui. Va putea să înmormânteze aceste amintiri o dată pentru totdeauna şi nu va mai fi torturată de amintirea căpitanului cu ochii albaştri de argint!

Katelin fu întâmpinată cu fluierături şi chiuituri, în momentul în care piciorul ei, încălţat într-un pantof roşu cu toc înalt păşi pe puntea superioară a vasului

— Dumnezeule, surioară, arăţi grozav! Joshua îşi holbase ochii verzi, privind-o pe sora lui care stătea în picioare în faţa lui, într-un costum roşu aprins De sub fustă ieşeau volane peste volane de dantelă neagră, iar în vârful capului, peste buclele întunecate, purta o boneţică din aceeaşi

dantelă neagră.

Katelin descoperise rochia flamenco între alte lucruri care alcătuiseră bogata încărcătură a unui vas spaniol, pe care Ochii lui Kat îl prădaseră cu o lună în urmă. Atunci nu fusese hotărâtă să reţină costumul, dar acum, simțind privirile admirative ale echipajului, era mulţumită de ceea ce făcuse. Mânecile roşii îi acopereau braţele, corsajul, strâns pe trup, cobora sub talie. Simţea pe piele mângâierea satinată a juponului şi a corsajului. Ţinându-şi strâns cu mâna masca roşie, cu pene negre pe ambele laturi, care îi acoperea numai jumătatea de sus a feţei, zâmbi drăgăstos către fratele ei, care era îmbrăcat în pirat, ca majoritatea echipajului.

— Arăţi splendid, Joshua.

— Ai să-i dai gata pe toţi de pe insulă, căpitane. Eu şi câţiva băieţi vom fi cu ochii pe tine, nu-ţi fa griji. Dirk făcu un pas înainte, privind năucit frumuseţea incredibilă a căpitanului

— Nu-i nevoie,. Dirk. Am pumnalul cu mine. Mâna i se odihnea uşor pe mânerul armei încrustate cu pietre preţioase, care se potrivea atât de bine cu costumul, încât, la o primă vedere, nu putea fi descoperit. Cu cât vor fi mai puţini oameni în jurul ei, cu atât mai sigur era faptul că nu va fi recunoscută de Garrick Steele.

Oamenii îşi puteau da seama, după înclinarea

bărbiei, că nu pot argumenta împotriva deciziei ei.

— Şi la ce oră zici că te-ai întors azi-dimineaţă, pe corabie? Katelin schimbă subiectul, privindu-l pe Tad drept în faţă.

— Nu de mult, surioară. L-am văzut vâslind într-o bărcuţă, venind dinspre Lynx, răspunse Joshua, mai înainte ca Tad să fi avut timp să spună ceva

Echipajul izbucni în râs, iar Tad simţi că se înroşeşte la faţă.

— Fata a vrut să-mi arate corabia şi, în cabina ei, am descoperit câteva lucruri interesante.

— Cum arată Lynx? Joshua înţelesese cuvintele lui ca atare. E la fel de bună ca Ochii lui Kat? Are căpitanul o panoplie cu arme în cabină şi v-aţi luptat cu sabia?

— Păi, băiete, ai putea s-o iei aşa, adică, eu şi căpitanul de pe Lynx ne-am jucat puţin cu sabia. Făcu un semn cu ochiul în direcţia celorlalţi bărbaţi, în vreme ce-l împingea pe Joshua spre capătul cabinei, unde câţiva oameni din echipaj începuseră să coboare pe scara de frânghie în bărcile micuţe, care-i aşteptau.

— Atunci îmi închipui că ai petrecut straşnic.

— Asta aşa e, băiete. Tad rânji larg, cu toată gura, înainte de a-i da băiatului mâna să coboare pe scara de frânghie.

— Deci te-ai distrat bine cu Sonja? Katelin

părea surprinsă să-l vadă pe Tad atât de bine dispus. Nu se gândise că o asemenea femeie îndrăzneaţă şi neruşinată putea exercita atâta atracţie asupra unui bărbat ca Tad.

— Da. Fata are o inimă de cucoană.

Katelin nutrea propriile ei dubii în ceea ce priveşte calitatea de cucoană a căpitanului de pe Lynx, dar îşi păstră reflecţiile pentru ea.

— Deci Sonja va veni devreme pe, insulă în seara aceasta? Soarele tocmai începea să apună, iar Katelin se întreba cât timp mai era până ce o va vedea pe cealaltă femeie şi, poate, şi pe Garrick

Steele.

— Are un plan, vrea să întâlnească pe un anume căpitan, dar dacă ar fi după mine, eu m-aş reîntoarce pe Lynx şi în noaptea asta. Tad rânji nerăbdător.

Chefliii de pe străzi o asurzeau pe Katelin, nu auzea în jur decât ţipete şi râsete stridente.

— Un timp, echipajul rămase împreună, trecând de pe o stradă pe alta, urmând un grup de petrecăreţi, apoi alăturându-se altui grup. La fiecare casă sau clădire unde se opreau, erau serviţi cu vin, sau cu bere şi cu mâncare din belşug.

Totuşi, după un timp, echipajul de pe Ochii lui Kat începu să se împrăştie, căutându-şi propriile mijloace şi ocazii de distracţie. Joshua, împreună

cu Pete şi Simon dispărură de lângă Katelin, în vreme ce ea, cu Tad şi Slade se îndreptau spre taverna lui Sammy Bates.

— Hai, fetiţo. Să vedem dacă Sonja este în cârciumă. Fata asta poate arde de nerăbdare să ni se alăture, să petrecem împreună.

— Du-te tu înainte, Tad, şi tu, Slade. Vin şi eu într-un minut. Dar nu uitaţi, identitatea mea trebuie să rămână secretă. Katelin îşi potrivi masca pe jumătatea de sus a feţei, asigurându-se încă odată că e bine fixată, după care intră în taverna zgomotoasă.

Bărbaţii ca şi multe din femeile din cârciumă, îşi întrerupseră ocupaţiile în acel moment, când femeia îmbrăcată în costum de flamenco, roşu ca focul intră înăuntru. Tocurile înalte, roşii ţăcăneau pe podeaua pardosită cu lemn, care ducea de ia uşa de la intrare până în faţa tejghelei.

Mai mulți bărbaţi se ridicară de la mesele unde beau cu prietenii, cu intenţia de a aborda femeia. Din toate părţile i se oferea de băut şi, când un bărbat se îndreptă către fată, ca să pună mâna pe ea, un altul sări de la locul lui ca să-l împiedice s-o atingă şi cei doi se luară la bătaie.

Cu capul sus, cu bărbia ridicată, Katelin privea în jurul încăperii. Abia dacă îi auzea pe cei din jurul ei, nedându-şi seama de încăierarea pe care o provocase în taverna lui Sammy Bates. E aici,

îşi repeta necontenit în minte. Garrick Steele se afla aici, în cârciuma asta şi stătea la masă în mijlocul încăperii cu Tad şi Slade. Sonja stătea pe genunchii lui, dreaptă, într-un costum de carnaval.

Deşi era, la rândul lui, costumat, Katelin îşi dădu seama că niciun alt bărbat nu putea arăta aşa de bine. Privirea ei verde se opri fascinată asupra sultanului cu ochii albaştri, de argint, şi cu părul întunecat, simţindu-i chemarea cutezătoare. Costumul lui, inclusiv turbanul şi masca de pe ochi erau dintr-o mătase albă, strălucitoare. Trăsăturile sale întunecate, cu pielea bronzată din plin de soarele mării, contrastau puternic cu ochii de oţel, făcându-l să pară chiar mai frumos decât şi-l amintea.

Garrick intrase în tavernă numai cu câteva minute înaintea lui Tad şi a lui Slade. În momentul în care luase loc la o masă liberă, Sonja îi ieşise în întâmpinare, aruncându-i-se pe genunchi şi sărutându-l îndesat pe gură. Garrick încerca s-o tempereze pe mult prea exuberanta Sonja, când cei doi bărbaţi se apropiară de masa lui. Când află că erau prietenii Sonjei, Garrick îi invită imediat să Îi se alăture, sperând ca ei să-i ofere femeii un divertisment mai vesel decât era el dispus să-i acorde. Rămase împietrit, ca şi ceilalţi bărbaţi din tavernă, când se întoarse să privească femeia strălucitoare, care intrase în

cârciumă.

— Ce-i cu tine, Garrick? întrebă Sonja. Întorcându-şi capul în direcţia în care el privea, văzu imediat cauza care-l adusese într-o asemenea stare de transă. La dracu, cine o fi femeia asta care provoacă atâta agitaţie? O scânteie de gelozie apăru în ochii şi în glasul femeii cu păr roşu.

— E carnaval, fetiţo. De-aia sunt costume. Nu trebuie să ştim cine se ascunde sub ele, încercă Tad să domolească temperamentul inflamabil al Sonjei. În orice caz, fetiţo, să ştii că eşti cea mai frumoasă fătucă de pe toată insula Grande Terre.

Pentru moment, Sonja păru împăcată la auzul acestor vorbe, dar, în clipa următoare, când Tad făcu un semn cu mâna către splendida femeie în roşu, chemând-o ca să vină la masa lor, Sonja ar fi vrut să-l strângă de gât, cu mâinile goale, pe acest irlandez cu limba dulce.

Chiar şi fără invitaţia lui Tad, Katelin s-ar fi oprit la masa lor. Era atrasă de privirea sultanului, ca musca de miere.

Garrick aproape că o răsturnă pe Sonja pe podea, atât de tare se grăbi să se ridice în picioare, în faţa acestei frumuseţi. Masca îi acoperea partea de sus a feţei, dar buzele tentante, roşii, îi rămăseseră descoperite, iar pletele negre îi încadrau faţa, căzându-i pe umerii de alabastru. Costumul de un roşu intens

contrasta izbitor cu puful negru, care de-abia îi acoperea partea de sus a pieptului plin, bine strâns în corsajul rochiei. În acel moment, privirea îi coborî către partea mai scurtă a rochiei, decupată în faţă, care lăsa să se vadă juponul bogat, şi îi alunecă în jos, de-a lungul picioarelor lungi, strânse în ciorapi negri de mătase şi încălţate în pantofi roşii, cu tocuri înalte. Doar într-un târziu fu în stare să-şi recapete suflul normal al respiraţiei, în vreme ce privirea i se ridica încă o dată către ochii verzi, acoperiţi de masca roşie.

— Ai rămas cu gura căscată, Garrick! murmură Sonja calmându-şi nervii şi apucând scaunul care se afla între Garrick şi Tad. Ochii ei albaştri scânteiau de furie, privind femeia care stătea în picioare lângă masa lor. Pe măsură ce o cerceta cu şi mai multă atenţie, îşi dădea seama că femeia are un aer familiar. Când privirea i se opri asupra pumnalului încrustat cu pietre preţioase, îi apăru un zâmbet uşor pe buze. Ştergându-şi gura cu dosul mâinii, Sonja fu cea dintâi care o invită să ia loc.

— Stai jos. Îl chem pe Sammy să aducă o cană cu bere.

— Aş prefera vin dacă se poate. Katelin îşi alinta vocea ca o pisică torcând, căutând să-i dea un ton misterios, îmbietor, în speranţa de a nu fi recunoscută.

— Nu-ţi prieşte berea lui Sammy? rânji Sonja, aducându-şi aminte că seara trecută ea şi Kat consumaseră o cantitate uriaşă de bere.

Katelin îşi aminti acelaşi lucru şi strâmbă din buze, căci nu putea uita durerea de cap cu care se întorsese pe vasul ei. Ignorând remarca femeii, Katelin privi la cei din jurul mesei, iar ochii i se opriră, o secundă mai mult decât era necesar, asupra sultanului.

— Hai să vedem… deoarece este carnaval şi nu ne putem dezvălui numele adevărate, mă puteţi chema… îşi chinuia mintea să găsească un nume adecvat ocaziei.

— Misterioasa doamnă în roşu, propuse Garrick, iar tonul uşor răguşit al vocii lui masculine o făcu pe Katelin să simtă fiori de curent electric, de-a lungul spinării.

— Exact, şopti, numai datorită faptului că în acel moment nu era în stare să vorbească, simţindu-i privirea aţintită asupra ei. Mulţumi cerului că purta o mască pe faţă, care îi acoperea purpura pe care o simţea cuprinzându-i obrajii.

— Am să te numesc pur şi simplu Roşu, râse tare

Sonja părând că acest joc al prefăcătoriei o distrează. Tu poţi să-mi spui Sonja, individul ăsta mare e Tad, iar alături de el este Slade. Sonja aflase în noaptea trecută, spre dezamăgirea ei,

că vechiul ei prieten se însurase şi era fericit cu nevastă-sa.

— Iar acesta este căpitanul de pe Vrăjitoarea Mării. Rostind aceste vorbe, Sonja îi făcu un semn cu ochiul lui Katelin, ca şi când ar fi vrut să-i spună că nu exagerase cu absolut nimic noaptea trecută, când îi povestise despre căpitanul vasului Vrăjitoarea Mării.

— Mă bucur, domnilor, îmi pare bine, Sonja. Katelin încerca să-şi menţină vocea îngroşată şi spera că zgomotul din tavernă îi va estompa destul de mult tonul vocii.

— Haideţi să terminăm şi să ieşim în stradă! propuse Garrick. La urma urmei, noi am venit cu toţii pe insula Grande Terre pentru carnaval. Ar trebui să vedem, cel puţin, ce ne oferă insula. Îşi duse cana la gură, cu privirea palidă nedezlipită de femeia în roşu, chiar şi atunci când o dădu peste cap şi o goli dintr-o singură înghiţitură.

Pe când grupul se apropia de ieşire, trei bărbaţi intrară pe uşa tavernei. Bărbatul cel mai înalt şi cel mai frumos dintre cei trei îşi opri imediat privirea ochilor săi negri asupra femeii în roşu. Cu o plecăciune pompoasă, opri grupul care voia să iasă din cârciuma lui Sammy Bates. Buzele subţiri i se lăţiră într-un zâmbet cuceritor.

— Domnişoară, pur şi simplu mi-ai tăiat respiraţia. Eşti cea mai frumoasă femeie care a

pus vreodată piciorul pe umila noastră insulă!

Katelin. Zâmbi cu plăcere la auzul complimentului.

— Dar, domnule, nu-ţi poţi da seama, deoarece faţa îmi este pe jumătate acoperită.

— Ah, te asigur că pot. Bărbatul zâmbi şi mai mult, dându-şi seama că vocea ei ascunde cea mai încântătoare feminitate. Ce-ar fi să laşi grupul ăsta şi să vii cu mine şi cu tovarăşii mei?

În picioare lângă Katelin, Sonja îi şopti:

— Nu ţi-am spus eu, Kat? Ăsta-i Jean Laffite.

Eram sigură că va cădea lat după tine la prima vedere.

— Doamna este cu noi. Garrick făcu un pas înainte şi, apucând-o pe Katelin de braţ, o trase către el.

— Ah, galantul căpitan Steele. Jean Laffite se întâlnise anterior cu căpitanul vasului Vrăjitoarea Mării şi auzise multe vorbindu-se pe seama curajului şi puterii lui. Nu poţi condamna un gentleman care îşi încearcă norocul, atunci când dă peste o asemenea frumuseţe, nu-i aşa?

Garrick dădu din cap, trebuind să admită că nu poţi condamna niciun bărbat care doreşte compania acestei femei în roşu.

— Nu te condamn, Jean. Dacă aş fi în locul tău, aş încerca acelaşi lucru.

— Iar eu căpitane, dacă aş fi în pielea ta în această seară, m-aş considera foarte norocos.

Păşind înainte, Sonja apucă braţul rămas liber al lui Garrick, simţind încă o dată că o sufocă gelozia.

— Un om norocos, într-adevăr. Jean Laffite rânji din nou, văzând mişcarea Sonjei, după care se îndepărtă de grup şi se alătură tovarăşilor săi.

La casa următoare, lui Katelin i se oferi un pahar cu vin. Simţindu-şi capul ameţit, Katelin ar fi vrut să refuze, dar tovarăşii ei băură cu toţii, aşa încât fu nevoită să dea pe gât băutura tare, sub privirea lui Garrick Steele aţintită asupra ei.

Pe când grupul o pornea spre casa următoare, Katelin se trezi îmbrâncită din spate de un pirat beat şi era gata să cadă, dacă nu s-ar fi sprijinit de pieptul lat al lui Garrick Steele.

— Oh, îmi pare rău, murmură şi încercă să se elibereze din braţele lui puternice.

— Mie nu. Vocea lui profundă îi pătrunse prin fiecare por, iar căldura degetelor lui, strânse pe braţele ei, îi ardea carnea, până în adâncul sufletului.

— Hei, voi doi, veniţi, strigă Sonja peste umăr, în vreme ce Tad şi Slade o escortau prin mulţimea de cheflii.

În curând, cei doi râdeau şi ţipau în mijlocul beţivanilor petrecăreţi – gustând mereu noi feluri de mâncare şi de vin, Katelin aproape că uitase motivul pe care şi-l invocase sieşi pentru a-şi justifica prezenţa alături de Garrick Steele.

Pentru moment, se abandonă distracţiei.

Pe când sultanul şi femeia în roşu îi urmau pe Sonja şi pe tovarăşii ei, Katelin nu părea să-şi dea seama de braţul puternic cu care Garrick îi înlănţuia mijlocul, din timp în timp, atrăgând-o spre el, pentru a o proteja de îmbrâncelile altor grupuri de oameni. Nu îşi dădu seama nici când Sonja şi membrii echipajului ei dispăruseră din vedere.

Chiar atunci, fără niciun avertisment, se iscă o rafală de vânt care se năpusti pe uliţe, măturând şi spulberând praful, urmată imediat de răpăitul unei ploi torenţiale.

Într-o secundă, străzile rămaseră pustii, fiecare alergând să se adăpostească sub cel mai apropiat adăpost. Katelin, udă până la piele, râdea împreună cu restul petrecăreţilor. Sultanul o trase după el, până în pragul unei case goale.

Katelin încetă dintr-o dată să mai râdă, simţind privirea fierbinte a ochilor albaştri de oţel evaluându-i trupul prin rochia udă.

Degetele lui puternice, lungi şi îngrijite apucară acele de păr, care fixau boneţica neagră de dantelă. Desfăcându-le, fără a sta un moment pe gânduri, Garrick lăsă boneta să cadă într-o găleată cu apă. Imediat, masca lui albă de mătase urmă acelaşi drum. Se pregătea să smulgă şi masca de pe faţa fetei, dar mâinile ei îi opriră mâinile la jumătatea drumului:

— Să păstrăm măcar ceva secret, îi şopti.

Dând din cap în semn de aprobare, îi apucă pletele trăgându-i capul pe spate şi, o fracţiune de secundă, timpul păru că se opreşte în loc şi că raţiunea dispare, în vreme ce buzele lui coborau spre buzele ei; buze calde, dulci, adevărate promisiuni de tandreţe, îşi spuse, pe când îşi abandona gura cu totul acestui om atât de mult visat.

19

Garrick o strânse şi mai tare la pieptul său.

— Vino cu mine pe Vrăjitoarea Mării, doamna mea. Vino cu mine şi lasă-mă să te iubesc, aşa cum meriţi. Cuvintele şoptite cu binecunoscuta voce uşor răguşită o făcură pe Katelin să se înfioare de emoţie. Garrick îi simţi trupul tremurând în braţele lui.

Ploaia se oprise tot atât de repede pe cât începuse. Înfăşurând-o cu braţele, Garrick şopti din nou:

— Spune că vii cu mine, spune că simţi la fel ca mine.

Cum putea să-l refuze? Simţea afecţiunea lui înfăşurând-o ca într-un abur cald, protector, izvorând din ochii lui ca de argint. Îşi închipuise că avea s-o seducă pe Sonja, femeia pirat, dar iată că el îşi îndrepta atenţia şi puterea de atracţie asupra ei. În adâncul gândurilor se

întrebă ce importanţă avea dacă era ea sau Sonja. El însă nu îi cunoştea identitatea – o credea pur şi simplu femeia în roşu. Cu aceste gânduri, îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui puternic şi din nou buzele lui se înclinară spre buzele ei.

Garrick primise răspunsul pe care îl aştepta. Femeia din braţele lui accepta. Fără să întâlnească nicio rezistenţă, îşi petrecu braţul pe sub genunchii ei şi o ridică în braţe. În timp ce îi săruta bărbia şi gâtul zvelt, ajunseră în câteva minute pe plajă, apoi într-o barcă pe care doi marinari o îndreptară vâslind, spre Vrăjitoarea Mării.

Chiar cu preţul vieţii, Katelin nu îşi mai putea aminti nimic, nici mica ambarcaţiune care îi dusese la corabie, nici pe Garrick care o purtase în braţe în cabina lui. Nu era conştientă decât de extraordinara forţă penare o simţea izvorând din mâinile lui şi de dulceaţa senzuală a buzelor lui, lipite de gura ei.

Ameţită, îşi scutură capul întunecat abia ţinându-se pe picioare, lipsită de sprijinul lui.

Presupunea că băuse deja prea mult dar, în momentul în care îşi simţi inima cuprinsă de flăcări sălbatice, înţelese că nu era îmbătată doar de vinul băut în cursul întregii seri, ci şi de pasiunea arzătoare, care izbucnise cu forţa unui incendiu devastator.

— Ar trebui să scăpăm de hainele astea ude. Chiar aerul pe care îl respira păru a fi cuprins de un curent de senzualitate, izvorât din însăşi fiinţa bărbatului, care se îndrepta spre ea cu paşi mari, ca o panteră. Întinzând mâna, o trase către el. Apoi, cu o mişcare uşoară, o întoarse şi începu să descheie şirul lung al nasturilor negri de sticlă, care se întindea de-a lungul spatelui.

Katelin simţi fiori reci cutreierându-i trupul, în timp ce mâinile lui puternice îi mângâiau ceafa, iar degetele lui desfăceau nasturii unul câte unul, mângâind pielea fragedă de pe spate. Katelin simţea că se topeşte la atingerea lui. Era pierdută, dincolo de punctul de unde şi-ar fi putut reveni, chiar dacă ar fi vrut. Îşi petrecuse atât de multe nopţi visând la acest moment, când se va afla din nou în braţele lui. Îşi închise ochii verzi, în momentul când el îi împinse rochia de pe umeri, lăsând-o să cadă la picioarele ei, ca o pată mare de mătase purpurie. Jupoanele înfoiate şi cămăşuţa de mătase urmară acelaşi drum. Fata rămase în picioare, numai cu pantofii roşii cu tocuri înalte şi cu masca ce îi acoperea partea superioară a feţei, îl auzi pe Garrick respirând adânc, neregulat.

— Perfecţiune, murmură bărbatul, în vreme ce ochii calzi cutreierau fiecare centimetru pătrat din trupul ei voluptos. Nu pot găsi cuvintele potrivite care să exprime frumuseţea ta de

necrezut. Simţea pasiunea carnală dezlănţuindu-se în adâncurile fiinţei sale.

Mâinile puternice, bronzate o întoarseră către el, şi ca şi când ar fi îmblânzit o iapă sălbatică, începură să cutreiere trupul catifelat al fetei. Îşi umplu cupele palmelor cu bogăţia sânilor tremurători şi simţi sfârcurile roz tresăltând băţoase sub mângâierile lor. Cu un gest de pasiune reţinută, îşi aplecă spre ea capul întunecat, cu părul de mătase căzut pe umeri şi începu să urmeze drumul mâinilor cu buzele şi cu limba. Urma fierbinte a limbii, plimbându-se în sus şi în jos, peste mugurii întăriţi, o făcu pe Katelin să se agaţe de umerii lui, pentru a putea rămâne în picioare.

În clipa următoare, braţele puternice şi agere ale lui Garrick o ridicară pe Katelin la pieptul său, purtând-o spre patul din spatele perdelelor alcovului.

O aşeză pe cearşafurile de mătase, revărsându-i buclele negre de mătase peste perne, după care făcu un pas înapoi, lăsându-şi privirea să rătăcească nestingherită peste fiecare rotunjime a trupului ei. Încet, se plecă şi îi scoase pantofii roşii şi era gata să-i scoată şi masca de pe faţă, dacă mâna aşezată peste a lui nu l-ar fi oprit la timp.

— Stinge lumina şi am să-mi scot singură masca.

Un zâmbet delicat înflori pe buzele lui.

— Poate că acest mic secret va da un plus de vrajă iubirii noastre din seara asta, murmură bărbatul, ca şi când ar fi vorbit cu sine.

În timp ce Garrick se elibera de propriul său costum, Katelin, cu simţurile biciuite de fiecare mişcare a lui, rezemată într-un colţ, îl privea cum îşi dezbrăca hainele, una câte una.

Îşi scoase mai întâi turbanul şi îl lăsă să cadă la pământ. Apoi urmă cămaşa; aceasta era deja desfăcută până la brâu, dar, după ce şi-o îndepărtă cu totul de pe trup, Katelin putu inspira adânc mirosul de bărbat, în timp ce privirea i se oprise asupra pieptului acoperit cu păr negru, scurt şi des. Îi admiră deopotrivă pieptul şi spatele, cu muşchi puternici, care jucau sub pielea bronzată. După ce îşi dezbrăcă şi pantalonii albi, lăsându-i să alunece pe podea, Katelin simţi că bătăile inimii i se opresc, în vreme ce îşi îndestula ochii privind bărbăţia lui uriaşă, pulsând plină de viaţă. Întreaga lui prezenţă respira puterea primară, nealterată a masculului.

Şi rememorând forţa acestui trup răsturnat peste propriul ei trup, Katelin uită cu totul motivul iniţial care o adusese pe vas şi în cabina lui. Intenţia de a obţine dovada că este un afemeiat înrăit fu dată uitării. Tot ce mai conta în acel moment era aşteptarea dureroasă care

frigea măruntaiele femeii. ÎI dorea mai mult decât îşi dorise orice altceva în întreaga ei viaţă.

Garrick părea că îşi dă seama de dorinţa ei şi rămase în picioare, lângă ea, numai câteva secunde, după care se întoarse, se îndreptă cu paşi mari către birou şi stinse lampa.

Rămasă să-i privească spatele muşchiulos, fesele mici şi tari, picioarele puternice şi bine proporţionate, dorinţa ei devenea tot mai ascuţită.

I se păru că a trecut o eternitate, până când îl văzu la marginea patului şi-i simţi greutatea trupului alături de ea.

Lumina palidă, obscură a lunii se strecura în cabină prin fereastra ce dădea spre mare, dar patul rămase cufundat cu totul în întuneric, din cauza draperiilor care închideau alcovul. Mai devreme, în aceeaşi seară, Garrick îi şoptise la ureche lui Katelin că noaptea urma să fie luminată de luna piraţilor. Q, lună plină, strălucitoare, când orice pirat putea naviga fără teama de a eşua pe vreun ţărm. Nervoasă, Katelin întinse mâna şi îşi desfăcu acele care îi fixau masca pe faţă.

Ochii ei verzi exotici, uşor oblici cercetau spaţiul restrâns al patului, căutându-l pe Garrick, când, pe neaşteptate, gura îi fu acoperită de buzele lui.

— Am aşteptat toată noaptea această clipă.

Mâinile lui îi mângâiau faţa, buzele presărau o ploaie de sărutări pe obrajii ei, pe pleoape, pe frunte.

Katelin se abandonase cu totul gurii lui înfometate, mâinilor lui care-i pipăiau carnea, trupului său masiv, care o strivea sub greutatea lui arzătoare. Poate ăsta era motivul pentru care se făcuse pirat, îşi spuse, poate însuşi motivul pentru care venise pe Grande Terre. În subconştient, probabil că nu încetase nicio clipă să-l caute pe acest om, dorind să retrăiască aceste simţăminte incredibile pe care nu le putea afla nicăieri altundeva, decât în braţele lui Garrick. În noaptea în care venise în grădină la Coral Roşe, când ea îi mărturisise că urma să se mărite cu altul, şi când el plecase, îi fusese teamă, în adâncul sufletului, că nu-l va mai vedea niciodată. Dar acum, când se afla în braţele lui, nimic din toate acestea nu mai avea importanţă.

Degetele puternice, iscoditoare, devastatoare cutreierau nestânjenite peste tot, în vreme ce buzele lui Garrick îşi croiau un drum de foc, pornind de pe buzele ei, în jos, spre sâni. Se opri ca într-o adoraţie divină, asupra celor două sfere gemene, acoperite de piele fină, palidă şi se înfruptă, sugând pe rând sfârcurile de culoare roz.

Katelin părea că nu reuşeşte să se sature îndeajuns de savoarea bărbatului, căci mâinile ei

se întindeau nerăbdătoare şi mângâiau orice parte a trupului lui, pe care izbuteau să o atingă, în vreme ce propriul ei trup se zvârcolea sub atacul sălbatic la care o supunea bărbatul. Când se întinse peste ea şi începu să se înfrupte din sânii ei, Katelin îşi înfipse dinţii în umărul lui muşchiulos, după care îşi adună buzele, presărând sărutări micuţe, în jos, pe umerii săi. În acelaşi timp, mâinile ei alunecau peste suprafeţele puternice, sculpturale, ale trupului, urmând linia spatelui lat, a șoldurilor înguste şi a feselor tari. Respiraţia i se opri şi, timp de o secundă fără sfârşit, rămase ca electrizată, când mâna îi atinse uşor sexul tare, a cărui lungime vibra de viaţă.

La contactul cu mâna, dimensiunile lui păreau să crească, atingând proporţii incredibile, în timp ce sângele pulsa nebuneşte din străfundurile fiinţei lui. Un geamăt profund, pornit din adâncurile pieptului, sparse tăcerea încăperii, ca bubuitul înfundat al unui tunet.

Conştientă de puterea ei din acel moment, Katelin îşi încolăci degetele subţiri în jurul sexului proeminent şi, încet, şi le prelinse pe toată lungimea lui, până ajunse la cap, apoi, la fel de încet, făcu drumul înapoi, torturându-i inch cu inch, bărbăţia enormă, cutremurată de pulsaţiile puternice ale vieţii.

— Ah, frumoasa mea. Garrick îi apucă mâna şi

i-o opri. Dacă mai continui mult aşa, actul iubirii se va sfârşi înainte de a începe. Îi şopti cuvintele în ureche de unde apoi, limba lui umedă şi fierbinte începu să deseneze o potecă, urmând conturul delicat al feţei, gâtului zvelt, trecând peste bogăţia sânilor palpitând de viaţă, alunecând peste coaste şi pârjolind rotunjimea şoldurilor. Când mâna atinse cu îndrăzneală vârful giuvaerului feminităţii ei, trupul femeii fu cutremurat de o orgie de senzaţii. Contactul cu însăşi esenţa feminităţii ei fu atât de intens, încât Katelin fu nevoită să-şi încleşteze dinţii puternic, de teamă ca ţipătul ei să nu străpungă întunericul odăii.

Dar, când simţi buzele lui fierbinți, nu se mai putu stăpâni şi un strigăt izbucni de pe buzele ei, pe când se ridica şi îşi înfigea degetele în părul lui Garrick. Era devorată de flăcări arzătoare, devenise o masă de carne tremurând de dorinţă. Ajunsese la capătul acestei incredibile călătorii către extazul pur, mintea i se golise de orice, cu excepţia valurilor de foc ale pasiunii care îi umpleau trupul, explodând într-o plăcere incendiară. Cutremur după cutremur îi zguduia trupul, lăsând-o zvârcolindu-se epuizată, o dată cu împlinirea dorinţei. Strigătele femeii se transformară în gemete uşoare de mulţumire, ca torsul molcom al unei pisici.

Ochii verzi ai fetei erau plini de pasiune, când

Garrick se ridică deasupra ei şi, desfăcându-i uşor coapsele, îşi apăsă bărbăţia tremurândă de marginea umedă a cărării ce duce în adâncurile femeii. Simţindu-se întâmpinat cu un freamăt cald de catifea, pătrunse însă puţin în adâncimea strâmtă şi tremurătoare a femeii, gemând pe măsură ce plăcerea îi cuprindea întreaga fiinţă.

Era o încărcătură de explozibil gata să ia foc, iar ea, cu pielea de mătase şi rotunjimi moi, era singura torţă care putea aprinde fitilul. Şi, în vreme ce trupul lui Garrick se mişca încet, într-un ritm senzual, provocator, Katelin îşi înnodă braţele în jurul gâtului său. Buzele moi, ca două petale roz, se deschiseră, în timp ce fiorii dulci ai agresiunii îi cuprindeau întregul trup, făcându-l să tremure în braţele bărbatului. Trupul ei se mişca împotriva lui, cu graţie de mătase, transformând împreunarea lor fară sfârşit într-o maree dezlănţuită, învolburată, în vreme ce fiecare se lupta să atingă propria-i împlinire.

Garrick înfăşură picioarele mătăsoase ale fetei în jurul mijlocului său, străduindu-se să pătrundă tot mai adânc în ea, transformându-i trupul într-o uriaşă forţă incendiară care se lupta sfărâmând pământul, să-şi găsească ostoirea aflată atât de aproape.

Şi, când sosi momentul, Katelin fu mistuită de flăcările de extaz care-i devorau trupul, surprinzându-i simţurile într-o unică plăcere

primară, nealterată, vibratorie.

Garrick ştiu momentul în care ea ajunsese pe culmile extazului, acolo unde se luptase s-o aducă, şi, căutându-i buzele cu buzele lui, îşi sim i propria fiinţă cuprinsă de o mândrie dincolo de raţiune. Trupul său continuă încă puţin să-şi potolească setea, adăpându-se din trupul ei, după care simţi cum acea plăcere primară, pură, a masculului, pornită din adâncul fiinţei, cotropeşte totul, transformându-se într-o furtună violentă, devastatoare.

Trupul lui începu să se liniștească încet, iar respiraţia gâfâită să-şi recapete ritmul, dar buzele încă îi umblau în voie pe faţa şi pe gâtul femeii, incapabile să se sature vreodată de trupul ei inundat de pasiune.

— Scumpa mea, mă faci să ard dincolo de orice limită raţională. Aş vrea să rămâi în braţele mele pentru totdeauna.

Inima fetei revenea la un ritm mai calm şi, o dată cu aceasta, îşi recăpăta oarecum şi simţurile, iar cuvintele lui îi reamintiră dintr-o dată că îl considera cel mai mare ticălos.

— Şi spui asta tuturor femeilor tale, domnule?

— Mă crezi dacă îţi declar că te găsesc irezistibilă şi că mi-ai înlănţuit inima cu totul?

Katelin simţi un tremur cuprinzându-i trupul, dar, din anumite motive, cuvintele lui nu făcură decât s-o întristeze. Să ştie că el vorbeşte aşa

unei femei, pe care o cunoscuse numai cu câteva ore înainte o îndurera, sporindu-i neîncrederea în el. Ai aflat ceea ce ai vrut să ştii, îşi spuse ea în gând. Acum, ar trebui să te îmbraci şi să părăseşti vasul şi, dacă vreodată îți mai iese în cale, vei fi înarmată, ştiind că pentru el toate femeile sunt la fel. Foloseşte vorbe dulci numai pentru a fura inima femeilor, dar nu crede în ceea ce spune.

— Trebuie să plec, anunţă şi încercă să se smulgă din braţele lui.

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Braţele lui Garrick se strânseră în jurul ei.

— Ce-ar fi ca în loc de răspuns, să-ţi spun că te iubesc, Kat?

Katelin încetă să se mai zbată în braţele lui, pentru a se elibera. A auzit bine vorbele lui? A chemat-o pe numele ei adevărat? încercă să-i scruteze faţa, dar nu putu zări decât licărirea ochilor palizi.

— Cred că mă confuzi cu o alta. Îşi îngroşă vocea deliberat. O femeie se aseamănă la vorbă și la trup destul de bine cu altă femeie şi toate cuceririle tale sunt probabil foarte asemănătoare.

Aşa că, dacă vrei să-mi dai drumul, mă voi întoarce pe insulă. Inima îi bătea sălbatic în piept.

Râsul uşor răguşit al bărbatului umplu alcovul

şi străbătu întreaga cabină.

— Oare un bărbat nu îşi aminteşte parfumul femeii care îi umple fiecare gând? Oare formele ei, pielea moale, mătăsoasă îl pot înşela să creadă că are de-a face cu o altă femeie. Mersul ei, înclinarea capului, chiar forma perfectă a mâinilor, atunci când tine un pahar de vin şi îl duce la buzele ei dulci, seducătoare, toate acestea îl fac pe bărbatul îndrăgostit să ştie, chiar fără să i se spună, că femeia acoperită de mască este aleasa inimii lui.

— M-ai recunoscut de la început? Inima fetei tresări neîndrăznind să creadă vorbele lui.

— Din momentul în care ai pus. Piciorul în taverna lui Sammy Bates, am ştiut că tu eşti femeia în roşu. Recunosc că a trebuit să fac un mare efort de voinţă ca să nu mă reped imediat la tine, căci îmi era teamă că fiecare om din cârciumă se va grăbi să încerce să te cucerească pentru el.

Inima îi tremură de bucurie la auzul acestor cuvinte.

— Şi, atunci, cum rămâne cu Sonja? Bucuria începea să pălească din nou, gândindu-se la femeia-pirat cu părul roşu şi la pofta ei îndrăzneaţă de viaţă, pe care nu încerca şi şi-o ascundă faţă de nimeni.

— Ce e cu Sonja? întrebă Garrick absent, pe când mâinile lui începuseră să se plimbe pe

spatele ei gol şi, mângâind pielea mătăsoasă, simţi că bărbatul din el se trezeşte din nou la viaţă.

Luându-l prin surprindere, Katelin se aşeză în capul oaselor în pat.

— Ştii ce vreau să spun, Garrick Steele. Acea femeie neruşinată mi-a spus că a venit pe Grande Terre ca să se întâlnească cu tine. Katelin nu voia să se lase aşa uşor păcălită de buzele lui fierbinţi şi de mângâierile lui puternice, pe care le simţea mergând peste tot pe trupul ei. Trebuia să se convingă dacă îl judecase greşit, sau dacă, pur şi simplu, fusese norocos, ghicindu-i identitatea.

Garrick oftă adânc şi, îngrămădind mai multe perne în spatele lui, se aşeză în capul oaselor, dar nu scoase un cuvânt, până ce nu o trase pe Katelin înapoi în brațele sale.

— Am cunoscut-o pe Sonja cu câteva luni în urmă şi, nu, n-am fost niciodată amanţi. Deşi mi-a dat să înţeleg cât se poate de clar că nu i-ar displăcea atenţiile mele, mi-e teamă că inima mea fusese deja furată. La acea oră de altcineva, înţelesesem că nu există substitut pentru acea vulpiţă cu păr negru şi ochi verzi, care pusese definitiv stăpânire pe gândurile mele.

— Adevărat? Katelin se destinse, în sfârşit, la pieptul lui. Voia să-l creadă; o obosise neîncrederea faţă de el, faţă de toţi bărbaţii.

Atunci, de ce trebuia să vă întâlniţi aici, la carnaval?

— Cunoaşte un om pe care îl caut eu de mai multă vreme. Sonja îi spusese cândva lui Garrick că îl cunoaşte pe Bristol Jack şi că ar putea aranja o întâlnire între el şi piratul proscris. Acesta era motivul care-l adusese pe Garrick pe insula Grande Terre, iar acum, când ţinea în braţe femeia inimii sale, nu putea decât să mulţumească norocului său care veghea asupra lui şi care avusese grijă ca el să se afle în taverna lui Sammy Bates, atunci când ea păşise înăuntru.

— Ce om?

— Nimeni care să te îngrijoreze. Garrick îşi plecă din nou capul întunecat către ea, lipindu-şi gura de buzele ei.

Katelin se simţi învăluită în liniştea caldă a fericirii împlinite, atunci când el îşi îndepărtă gura.

— Chiar ai vorbit serios adineauri? îl întrebă ea moale.

— Ce anume, iubito? Mâinile lui Garrick se scufundară în buclele de mătase ale părului ei, pe când nu-şi putea înăbuşi un sentiment de fericire la atingerea trupului pe care îl ţinea strâns lipit de al lui. Dacă am vorbit serios când ţi-am spus că mă înflăcărezi dincolo de limita raţiunii? Sau dacă aş dori să rămâi în braţele

mele pentru totdeauna?

Katelin nu îi răspunse. Recunoştea că aceste cuvinte îi merseseră drept la inimă, dar nu despre ele era vorba.

— Sau dacă am vorbit serios când ţi-am spus că frumuseţea ta atinge perfecţiunea, sau că cel mai mic zâmbet al tău îmi face inima să tremure, că parfumul tău delicat mă face să iau foc, sau că te iubesc cu fiecare fibră a fiinţei mele? Gura lui îi astupă gura, iar sărutul lor fu o împreunare delicată a sufletelor lor.

— Da… Asta fu tot ce putu Katelin spune dintr-o răsuflare, după ce buzele îi fură eliberate.

Garrick îi zâmbi fermecător.

— Din primul moment când te-am văzut stând în picioare în capul scării, în casa Rosei Brishop, te-am iubit, Kat. Chiar din acea noapte ai început să-mi torturezi visurile cu ochii tăi verzi otrăvitori şi cu buclele tale lungi de vrăjitoare. Aş fi vrut să-ți spun toate astea mai devreme, dar se pare că, de fiecare dată când suntem împreună, temperamentele noastre se ciocnesc şi ceea ce urmează nu este întotdeauna plăcut. Se pare că trupurile noastre spun ceea ce simţim mult mai bine decât buzele noastre.

Katelin îşi dădea foarte bine seama că el avea dreptate şi, de asemenea, îşi dădea seama că, dacă luptaseră unul împotriva celuilalt în trecut, se datora sentimentului ei de nesiguranţă, care

îşi avea rădăcinile înfipte în copilăria ei, când tatăl ei o abandonase. Carapacea tare, în care se încorsetase încă din copilărie, pentru a se proteja de viitoare răni, tot atât de crude cum fusese cea provocată de tatăl ei, nu era uşor de îndepărtat.

Garrick îi intuise fără îndoială aceste gânduri atât de ascunse, deoarece cuvintele pe care le rosti îi permiteau fetei să uite trecutul şi să continue relaţia nouă, care se născuse între ei, în această noapte.

— Să nu ne gândim la ce a fost ieri, inimioara mea. Să ne gândim la viitor. Un viitor pentru tine şi pentru mine. Mângâie pielea fragedă a braţelor ei, gustând din plin semnificaţia cuvintelor pe care tocmai le rostise. Un viitor alături de această femeie era tot ceea ce-şi dorea de la viaţă.

— Crezi că poate fi atât de uşor? şopti Katelin, şi, pentru prima oară în această noapte, îşi aminti de Alex Blackthorn, de fratele ei şi de obligaţiile pe care le avea faţă de oamenii de pe plantaţia Coral Rose. Avea responsabilităţi pe care, pur şi simplu, nu le putea da deoparte. Chiar Ochii lui Kat reprezenta o problemă de care nu putea scăpa aşa uşor. Trebuia să se asigure că echipajul va fi în stare să continue fără ea, în cazul în care s-ar decide să-şi făurească un viitor comun cu acest bărbat care i-

a pus sufletul pe jăratec.

— Tu şi cu mine putem rezolva împreună orice problemă, Kat, o asigură Garrick, simţind-o că dă înapoi, pe măsură ce se gândeşte la viaţa ei de zi cu zi. De ce n-am începe prin a-mi povesti cum se face că te afli aici, pe insula Grande Terre, la carnaval? Se aştepta la tot ce poate fi mai rău; de fapt, o suspecta că venise pe insulă împreună cu Alex Blackthorn şi că se rătăcise cumva de grupul ei.

Katelin nu prea ştia cum să înceapă. Cum naiba avea să-i spună acestui om că venise pe insula Grande Terre la bordul unui vas de piraţi şi că ea era căpitanul vasului.

Ezitarea ei îl făcu pe Garrick s-o strângă mai tare în braţe, încercând astfel să-i ofere înţelegerea şi sprijinul său, fără a mai recurge la alte cuvinte de îmbărbătare. Voia s-o facă să înţeleagă că putea să-i spună orice. Chiar dacă i-ar fi spus că a venit pe insulă cu Alex Blackthorn, nu ar fi condamnat-o – cum ar fi putut-o face, când o iubea atât de mult!

Inspirând adânc, Katelin îşi dădu seama că, dacă voia ca relaţia lor să aibă şanse de. Durată, atunci trebuia să-i spună adevărul şi trebuia să-i spună totul!

— Am venit pe insula Grande Terre la bordul unui vas numit Ochii lui Kat, Garrick!

Braţele lui Garrick, care îi înfășurau trupul, se

încordară automat.

— Ochii lui Kat! în timpul ultimelor luni, el, ca oricare altul din Caraibe, auzise de infama corabie de piraţi. Ce naiba să cauţi la bordul unui asemenea vas?

— Lasă-mă să-ţi povestesc totul, Garrick, înainte de a mai spune ceva. Încet, mâinile lui îşi slăbiră strânsoarea şi din nou atingerea lor deveni delicată. Nu am putut să-ţi povestesc toate astea mai înainte, dar plantaţia tatălui meu, Coral Rose, se afla într-o stare groaznică, atunci când am sosit la Saint Kitts. Fratele meu se afla pe punctul de a-şi pierde moştenirea.

— Şi ce legătură are asta cu Ochii lui Kat.

— Te rog, Garrick, îţi voi spune totul.

Îi sărută grăbit buzele.

— Iartă-mă, iubito, nu se va mai repeta. Katelin nu îşi putu reţine un zâmbet uşor, care îi înflori pe buze.

— După cum îţi spuneam, Coral Rose se. Afla într-o stare de totală ruină financiară. Tatăl meu nu lăsase niciun ban, iar oamenii de pe plantaţie nu se mai îngrijeau de recolte sau, mai bine spus, nu mai făceau nimic, înainte de a fi sosit eu. Se opri, respirând nervos, convulsiv. Trebuia să fac ceva să-l salvez pe fratele meu de la ruină. De aceea, iniţial, am fost de acord să mă mărit cu Alex Blackthorn. Ajungând aici, simţi că Garrick e pe punctul să spună din nou ceva şi,

spre a-l împiedica, îşi apăsă degetul pe buzele lui. Nu mult timp după aceea, Joshua m-a dus într-un golf secret care adăpostea o corabie de contrabandă, ai cărei proprietari, am aflat cu surprindere, erau fratele meu şi cu mine. Grupul de contrabandişti cu care tatăl meu făcuse afaceri trăia tot în acest golf secret. Acum se nelinişti, gândindu-se că el îşi va face o părere proastă nu numai despre ea, ci şi despre întreaga ei familie. Să ai un tată care a fost contrabandist nu era un lucru cu care să se mândrească o familie presupusă a face parte din lumea bună. Începuse această poveste, iar Garrick trebuia să o asculte până la capăt. Apoi va putea aprecia singur dacă ea şi familia ei erau prea pătaţi pentru a mai putea întreţine vreo legătură cu ei.

— Pentru că Joshua şi cu mine eram proprietarii vasului şi pentru că tatăl nostru nu mai era în viaţă, echipajul a decis că trebuie să-i schimbe activitatea din contrabandă în piraterie. După ce oamenii au reparat corabia, au rebotezat-o Ochii lui Kat.

După o scurtă pauză, adăugă: Au numit corabia după numele meu. Eu sunt căpitanul corăbiei Ochii lui Kat, Garrick!

20

Tăcerea grea, consistentă, plutea între pereţii

cabinei. Katelin îşi simţea inima bătând nebuneşte în piept, în aşteptarea cuvintelor lui Garrick, care urmau să exprime fie condamnarea vieţii pe care o dusese, fie înţelegerea faptului că ea nu avusese de ales altceva.

Când auzi răspunsul, Katelin se simţi confuză.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kat, de ce nu ai vorbit cu mine, dacă aveai nevoie de bani pentru Coral Rose? Niciodată nu ar fi trebuit să accepţi căsătoria cu Blackthorn din motive financiare. Sper că ai încheiat definitiv toată această nebunie.

Katelin încercă să-i descopere trăsăturile în întunericul odăii, dar nu fu în stare. Se mira de ce nu spusese nimic în legătură cu noua ei postură de femeie-pirat. Părea să nu fi auzit decât ceea ce îi spusese despre motivele care o determinaseră să accepte căsătoria cu Alex Blackthorn.

— Nu ştiu de ce nu am venit la tine, Garrick.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, ştia că nu sunt adevărate. Mândria o reţinuse să ceară sprijin de la acest om. Eram atât de confuză şi nu ştiam ce cale să apuc. Atunci credeam că nu te interesează decât... Nu putu termina ceea ce voia să spună.

În locul ei, încheie Garrick.

— Credeai că nu mă interesează decât trupul tău minunat, nu-i aşa? Katelin percepu o notă de

umor în vocea lui şi îşi simţi faţa cuprinsă de flăcări.

— Cam aşa ceva, trebuie să recunosc.

Îşi trecu mâna peste trupul ei gol, într-o mângâiere caldă.

— Ai cel mai atrăgător trup pe care l-am întâlnit vreodată. Dar, aici e vorba de mult mai mult. Aş face orice îmi stă în putere să te văd fericită şi dacă asta înseamnă să salvez moştenirea fratelui tău, sunt gata s-o fac cu dragă inimă

— Dar nu ştiam nimic din toate astea. Mă simţeam atât de singură şi, când Alex a început să mă viziteze la Coral Rose, m-am gândit că aş putea face ca majoritatea femeilor tinere, să mă căsătoresc spre satisfacţia ambilor parteneri, care îşi văd astfel scopurile împlinite. Nu am putut să mă obișnuiesc cu ideea logodnei, aşa că, după ce am strâns destul aur cu Ochii lui Kat, am vrut să rup logodna. De fapt, Garrick, nu cred că aş fi putut deveni nevasta lui Alex. Are ceva care nu îmi place. În ziua în care am fost la Shadow Mere ca să rup logodna, s-a comportat atât de ciudat. Katelin simţi un fior străbătându-i trupul. M-am speriat îngrozitor, recunosc că şi eu m-am purtat destul de rău şi nu am putut să-i spun motivul pentru care venisem pe plantaţia lui.

Garrick o simţi tremurând şi, strângându-şi mai tare braţele în jurul ei, o asigură:

— Nu trebuie să te mai duci singură la Shadow Mere, iubito. Am să merg cu tine şi vom pune capăt acestei logodne, o dată pentru totdeauna. Cuvintele lui sunau ca o promisiune de protecţie. Şi acum, Kat, spune-mi, este adevărat că te baţi cu sabia la fel de bine ca orice bărbat şi că porţi îmbrăcăminte bărbătească?

Încă o dată, Katelin surprinse o notă de umor în vocea lui şi, în sinea ei, se minuna de acest om. Oricare altul s-ar fi simţit ameninţat auzind-o declarând că ea era căpitanul vestitului vas de piraţi.

— Am luat lecţii de scrimă la Londra, iar hainele pe care le port când mă aflu pe vasul Ochii lui Kat au fost făcute de nevestele oamenilor din echipajul meu.

— Nu mă surprinde deloc, declară el. De fapt, draga mea, nimic din ceea ce este legat de tine nu mă surprinde. Noaptea aceea, când ai fost descoperită în casa Rosei Bishop deghizată în băiat, ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă pentru mine, să am grijă în ce intru. Râsul său uşor răguşit îi gâdilă urechile.

— Vrei să spui că nu ai nicio obiecţie că sunt căpitanul vasului Ochit lui Kat!

— Oh, nu, iubita mea, nu am spus că e în regulă ca femeia pe care o iubesc să-şi rişte viaţa pe mări, dar trebuie să recunosc că înţeleg cum ai putut fi atrasă de ideea unor aventuri, cu

piraţi şi comori prădate.

Putea el înţelege ceea ce simţea ea? Cum de nu observase până acum această trăsătură de caracter a lui Garrick? Cum se lăsase atât de orbită de primele impresii asupra lui, care o făcuseră să-l judece atât de greşit?

— Asta este ultima călătorie pe care o întreprind la bordul vasului Ochii lui Kat. Am de gând să las corabia în seama echipajului, să facă ce-o vrea cu ea. Sunt sigură că Joshua va fi de acord.

— Iată o decizie foarte înţeleaptă, căci în viitor am de gând să-ţi găsesc alte ocupaţii, care nu-ţi vor lăsa timp pentru piraterie, sau alte asemenea nebunii. Garrick se hotărâse. Îşi va mai acorda doar câteva săptămâni, ca să încerce să-l captureze pe Bristol Jack. Cu puţin noroc, înainte de sfârşitul acestei săptămâni, îl va avea pe pirat în lanţuri, la bordul vasului Vrăjitoarea Mării, dar, dacă nu se va întâmpla aşa, se va reîntoarce la Londra şi va explica superiorilor din Marina Britanică Regală că a investit suficient timp în misiunea încredinţată. Nimeni nu-l va putea condamna că renunţă, după trei ani de viaţă irosită în încercarea de-a restabili ordinea şi de a face ca legea să fie respectată în Caraibe, în insulele Commodore.

— Să-mi găseşti alte ocupaţii? mârâi Katelin, ca o pisicuţă care toarce, mai înainte ca Garrick să-i

fi sigilat buzele cu propriile lui buze. Pe când se dezlipea din îmbrăţişare, ea oftă: Mmm, s-ar putea să-mi placă asemenea ocupaţii, dar, nu sunt sigură că nu te vei plictisi de ele, după un timp. Teama sâcâitoare de a nu fi părăsită i se strecura din nou în minte, deşi vorbele ei erau spuse în glumă.

— Să mă plictisesc? De tine frumoaso? Niciodată! O împinse în jos, pe pat şi se întinse peste ea, ţinând-o prizonieră sub greutatea trupului său mare. Te voi iubi, Kat, cât timp stelele vor cădea de pe cer, până când oceanul va seca, cât timp va mai rămâne suflare în trupul meu. Flacăra limbii lui îi arse buzele, făcând-o să tremure în spasmele delicioase ale pasiunii, pe care o simţea cuprinzându-i trupul întreg.

Voia din tot sufletul să-l creadă. Oh, cât de mult dorea să nu mai fie tot timpul la pândă, să iubească fără grijă şi să fie iubită la rândul ei. Toate acele sentimente de afecţiune, pe care le nutrise în trecut pentru el şi pe care se străduise să le ascundă izbucniseră la suprafaţă, nestăvilite. O voce subţire îi şoptea în adâncul minţii. Katelin, poţi să ai încredere în el. Profită de acesta şansă, căci s-ar putea să nu mai existe o alta. Noaptea asta, la bordul Vrăjitoarei Mării, pe când vasul se legăna în largul verde-albastru al mării, scăldat de luna piraţilor, îi părea o adevărată vrajă. Katelin se lăsă abandonată

pasiunii puternice, pe care o simţea crescând în ea, în vreme ce îşi înfăşură braţele în jurul umerilor iubitului ei, atrăgându-şi mai aproape de ea.

Cu inima pulsând pe pieptul ei, cu gura prădându-i gura, Garrick îşi pierdu controlul, căci, pentru prima dată, fata i se dăruia, împreună cu toată încrederea ei. Nu se gândea decât cum să o facă fericită pe această femeie, care se furişase în adâncul inimii lui.

Katelin se simţea pierdută într-o lume de pasiuni dulci-amare, în timp ce vocea uşor răguşită a lui Garrick îi şoptea cuvinte de iubire în ureche. În acest moment, ziua de mâine îşi pierduse orice însemnătate. Numai Garrick însemna ceva. Numai senzaţiile pe care i le provoca aveau vreun înţeles. Cuprinsă de puterea devastatoare a extazului, simţi cum o scânteie se aprinde în trupul ei, aruncând-o într-o spirală nebună, purtând-o pe piscul abrupt al beatitudinii împlinite. Buzele lui Garrick o frigeau şi continuau să-i devoreze propria gură necontenit, cu o pricepere nebănuită. Pline de iubire presărau o ploaie de sărutări pe gâtul subţire, încercuind apoi un sân, învăluind cu limba petecul tivit cu roz, scăldându-l într-o căldură umedă, care o scotea pe Katelin din minţi de dorinţă.

Mâinile lui alunecau uşor peste şoldurile

rotunde, zăbovind seducător asupra vârfului copleşit de pasiune, al feminităţii ei. Îşi continuă jocul, până când o aduse pe asemenea înălţimi ale extazului, încât, gemând adânc, femeia îşi înfipse partea de jos a trupului în degetele care o sondau, ondulându-şi şi zvârcolindu-şi trupul, în dorinţa nestinsă de a fi satisfăcută. Şi, chiar atunci când credea că nu mai putea rezista torturii arzătoare, Garrick se lăsă să alunece în josul trupului şi, îndepărtându-i dintr-o mişcare picioarele, poposi între ele, în vreme ce instrumentul enorm al iubirii o umplea complet, lăsând-o să geamă tare, strângându-şi mai mult.

Înfăşurându-şi picioarele mai jos, în jurul şoldurilor lui, îi permise lui Garrick să o umple şi mai adânc, armonizând mişcarea ei cu mişcarea lui, dorinţa lui cu dorinţa ei. Împreună, se aflau pe creasta enormă a valului tremurător al extazului, alunecând pe aripile fericirii, înălțându-se către cerul catifelat, pudrat cu stele, poposind, în cele din urmă, în braţele miracolului seducţiei. Deveniră o singură fiinţă, pecetluind cu şoapte fierbinţi de iubire contopirea lor. Pe când Garrick înainta tot mai adânc, ceva se sfărâmă în adâncurile ei şi trupul începu să-i tremure din cap până în picioare. Strigă tare numele iubitului, în timp ce corpul i se răsucea într-un vârtej de împliniri răscolitoare.

Privind în jos faţa inundată de pasiune a femeii, Garrick se avântă spre piscurile extazului, în vreme ce trupul său mare era cutremurat de forţa cu care sămânţa vieţii îşi făcea loc, spre a pătrunde şi a se revărsa în uterul femeii iubite.

— Spune-mi că. Nu mă vei părăsi niciodată. Spune-mi că vei rămâne a mea, că vei fi mireasa mea, şopti Garrick strângând-o şi mai tare, nevrând să-i dea drumul în acel moment, nici măcar ca să respire. În cele din urmă, reuşise să o aducă în acea stare în care simţea că ea i se dăruise cu totul. Inima ei, gândurile ei, însuşi sufletul ei se întâlniseră, contopindu-se în dorinţa şi nevoia lor după el, aşa cum propria dorinţă şi nevoie se aflau acum în stăpânirea ei, iar el nu voia să rişte ca, la revărsatul zorilor, ea să se răzgândească din nou, în ceea ce-l privea. Avea nevoie ca promisiunea să fie rostită de buzele ei, pentru a putea rezista în tot acel timp cât nu o va avea alături de el şi, chiar în acel moment, îşi jură că va scurta cât se poate de mult acel timp.

— Să fiu mireasa ta? rosti Katelin gâfâind, încercând să-şi regăsească respiraţia şi să-şi recapete controlul asupra simţurilor. Pentru moment, mintea îi era confuză, amintindu-și de Alex Blackthorn, de responsabilităţile ei de la Coral Rose, chiar şi de poziţia ei de căpitan al vasului Ochii lui Kat, dar faptul că Garrick dorea

ca ea să fie mireasa lui alungă toate celelalte gânduri din mintea ei. Chiar vrei cu adevărat să fiu nevasta ta? îl întrebă neîncrezătoare, temându-se că a auzit greşit.

- Doresc din toată inima. Vreau să fii nevasta mea, mama copiilor mei, vreau ca, în fiecare dimineață, când mă scol, primul lucru pe care să-l văd să fie fața ta adorabilă. Îi făcu această declaraţie, fără o secundă de ezitare, după care sigilă jurământul cu un sărut înfocat, care o lăsă pe Katelin fără suflare, gemând încetişor la pieptul lui puternic.

— Îmi mai trebuie doar puţin timp ca să închei misiunea mea aici, în Caraibe, după care vom putea să ne întoarcem la Londra.

— Londra? Katelin îşi înălţă capul, renunţând la poziţia confortabilă, de pe pieptul lui.

— Am o casă la câteva ore în afara oraşului. Nu îi spuse că era o proprietate întinsă, cu mulţi servitori, îi va da toate detaliile altă dată… dar, dacă preferi, am o locuinţă bine pusă la punct, nu departe de palat.

— Ai obţinut toate acestea din câştigurile ca agent secret? îl întrebă Katelin, destul de uimită. Poate că nu acordase suficientă consideraţie ocupaţiei lui.

Râsul puternic al lui Garrick îi sparse urechile.

Tatăl meu a fost o persoană destul de importantă în Anglia şi a fost unul din favoriţii

regelui George. Deşi mama mea vitregă ar fi dorit ca, la moartea lui, să-i revină ei proprietăţile tatei, lucrurile s-au petrecut altfel şi acestea au revenit unicului său fiu.

Katelin conştientiza destul de greu acest lucru. Din anumite motive, nu se gândise niciodată la Garrick ca la un om bogat.

— Fratele meu, Joshua, are doar doisprezece ani. Eu răspund de el până la majorat. Ştia că, în felul acesta, îi oferea un motiv în plus să-şi retragă propunerea, cât încă nu era prea târziu.

Garrick o trase înapoi la pieptul său şi o sărută în creştetul capului.

— Un motiv în plus pentru tine să consimţi a-mi deveni soţie. Băiatul are nevoie, cu siguranţă, să fie învăţat acele lucruri pe care numai un bărbat i le poate oferi! Simţind-o că începe să se jeneze de vorbele lui, se grăbi să se corecteze. Amândoi îl vom învăţa pe fratele tău tot ceea ce este necesar pentru a deveni un tânăr înţelept şi generos.

Aşa mai merge, se gândi Katelin, reluându-şi din nou locul în braţele lui.

— Te previn, Joshua nu este ca alţi copii de vârsta lui. Este foarte aventuros şi neascultător. Voia ca el să fie conştient la ce se angajează, înainte de a începe orice acţiune.

— Foarte asemănător cu sora lui, hm, glumi el. Sunt gata la orice formă de penitenţă care mi-ar

apărea în cale, pentru a te păstra alături de mine.

Katelin fu mulţumită cu acest răspuns şi sentimentul de nesiguranţă îi dispăruse în mare parte. Garrick va fi un minunat exemplu stimulator pentru Joshua, îşi spuse. Uitase cu totul că îl considerase un afemeiat ticălos.

— Atunci, ne-am înţeles? o întrebă încet Garrick. Mâine vei naviga înapoi pe insula Saint

Kitts şi mă vei aştepta la Coral Rose. Vreau să ne căsătorim neîntârziat.

— Şi cum rămâne cu Alex? îmi va trebui timp să-i explic de ce nu pot sa mă mărit cu el. Şi Coral Rose? Va trebui să angajez un administrator care să stea pe plantaţie şi să se ocupe de tot ce trebuie, pentru ca luciurile să fie în regulă, în absenţa mea. Şi cum rămâne cu Ochii lui Kat?

Garrick îi opri vorbele cu un sărut.

— Am să te ajut în toate problemele astea, după, ce mă voi întoarce la Saint Kitts. Şi nu uita, nu trebuie să te mai duci singură la Shadow Mere. Îi vom explica împreună lui Blackthorn că, spre regretul lui, nu mai eşti în măsură să te căsătoreşti cu el. Garrick sesizase fiorul care străbătuse trupul fetei mai devreme, atunci când îi povestise despre vizita ei pe plantaţia lui Blackthorn şi nu voia ca ea să mai treacă prin asemenea încercări.

— Cred că ai dreptate… Trebuie să mă întorc pe vasul Ochii lui Kat. Nu vreau ca Joshua şi oamenii mei să se neliniştească fără motiv. Braţele ei mătăsoase îi atinseră uşor partea de sus a trupului, încolăcindu-i-se în jurul gâtului, în vreme ce sânii plini i se striveau de pieptul lui lat, obligându-l pe Garrick să-şi reţină răsuflarea atunci când buzele ei se lipiră setoase de buzele lui.

Înainte de răsăritul soarelui, Garrick trăgea la rame, în barca cu care veniseră pe Vrăjitoarea Mării, pentru a o duce pe Katelin pe Ochii lui Kat. Cu un ultim sărut, care exprima tortura separării cuplului, ci lăsă în cele din urmă, privind-o cum se caţără pe scara de frânghie pe puntea vasului. Pe când se întorcea, vâslind, la Vrăjitoarea Mării, păstra în minte frumuseţea ei surâzătoare.

Katelin părăsi puntea şi se îndreptă. Către coridorul comun. O siluetă înveşmântată în negru veni fugind spre ea şi aproape că o răsturnă pe spate. Recăpătându-şi echilibrul, privi lung după om, crezând că este vreun marinar din echipaj. Probabil că o fată înfierbântată îl aşteptase pe insulă, mormăi pentru sine, continuându-şi drumul către cabina ei.

Ajungând la cabină, găsi uşa deschisă la perete. Poate că Joshua o căutase pe afară, după

ce se întorsese de la carnaval. Avea o mulţime de. Lucruri de discutat cu fratele ei, când se vor vedea. Ştia că băiatul avea să-l prefere pe Garrick lui Alex Blackthorn, în postura de soţ al surorii sale.

Aprinzând lumânarea de pe măsuţa de lângă pat, Katelin începu să-şi scoată costumul roşu de flamenco. Doamne, cât era de obosită, poate va putea să doarmă până mai târziu în dimineaţa asta.

Aruncându-şi rochia peste pat, privirea îi fu atrasă de o bucată de hârtie, în timp ce îşi desfăcea şireturile juponului. Aşezându-şi restul lenjeriei peste rochie, întinse mâna după hârtie, remarcând într-o doară scrisul mâzgălit cu cerneală pe pergamentul mototolit.

Pe măsură ce citea mesajul sumar, Katelin îşi scutura capul, încercând să-şi limpezească creierii. Orele petrecute în braţele lui Garrick păreau a-i fi tocit ascuţimea minţii. Păşind către lu*mina lumânării, citi mesajul.*

Dacă prețuiești viaţa fratelui tău, urmează exact instrucţiunile de mai jos. În primul rând nu trebuie să spui absolut nimănui că l-am luat prizonier pe fratele tău. Porneşte pe mare, o dată cu refluxul de dimineaţă, spre insula Barbados. Vei găsi alte informaţii la cârciuma lui Sal, în Bridgetown. Nu întârzia, dacă vrei să-l mai vezi pe Joshua vreodată.

Semnătura era o mâzgălitură, pe care abia o putu descifra.

Bristol Jack

21

Katelin simţi că i se înmoaie genunchii şi încet se lăsă să alunece pe pat, așezându-se sfârşită. Holbându-se la bucăţica de hârtie din mână, murmură cu voce tare numele fratelui ei" Joshua".

Era un strigăt înăbuşit de neîncredere şi agonie. Nu putea încă pricepe deplin înţelesul cuvintelor de pe hârtie: Răpit... răpit... răpit... răpit!

Mototolind pergamentul în pumnul ei mic, se grăbi să-şi tragă nişte haine pe ea. Cine lăsase acest mesaj pe patul ei? Cum putea fi sigură că nu era vorba de o glumă şi că Joshua nu dormea liniştit în hamacul său, aşa cum ar fi trebuit să facă la această oră a dimineţii? Desigur, Bristol Jack, acest tâlhar de pirat nu se furişase la bordul corăbiei Ochii lui Kat ca să-i lase acest mesaj, să-l urmeze în Barbados! Deodată, îşi reaminti silueta grăbită, îmbrăcată în negru, care aproape că o răsturnase pe culoar şi teama i se amplifică.

Nepăsându-i că este desculţă, ieşi grăbită din cabină şi, luând-o în jos pe culoar, trecu prin faţa bucătăriei şi ajunse la locul în care echipajul îşi

avea amenajat culcuşul.

Era întuneric beznă, aici în măruntaiele vasului. Ajungând la primul hamac, care se legăna liber, între două grinzi groase, strigă încet," Joshua". Nu voia să-şi trezească oamenii fară motiv, dar nu avea încotro, îşi spuse, neprimind niciun răspuns şi, încă o dată strigă numele fratelui ei, dar, de data aceasta, ceva mai tare.

— Tu eşti, căpitane? S-a întâmplat ceva în neregulă? Ameţit, Thomas, cel cu păr blond se ridică în capul oaselor, din hamacul aflat lângă fată.

— Trebuie să-l găsesc pe fratele meu, Thomas. Disperarea din vocea ei nu scăpă atenţiei omului.

— Băiatu' nu-i în pat, căpitane. Trebuie că a înnoptat pe insulă, că şi hamacele lui Simon şi Pete sunt goale.

Trăsăturile fetei păliră brusc.

— Thomas, trezeşte-i pe Tad, Dirk şi Slade şi trimite-i la mine în cabină.

Thomas îşi dădu seama că se întâmplase ceva foarte grav.

— Mă tem că nici ei nu-s la bord, doamnă. Auzindu-i disperarea, uită pentru moment că era căpitanul lui, şi nu mai văzu în ea decât o femeie înspăimântată. Pot să te ajut cu ceva? Ca şi restul echipajului de pe Ochii lui Kat, Thomas ar fi făcut orice pentru căpitanul său.

– Trezeşte restul echipajului, Thomas, şi trimite câțiva oameni pe insulă să-l caute pe fratele meu, pe Simon şi pe Pete! Pregătiţi Ochii lui Kat să poată pleca în momentul în care Tad, Dirk şi Slade se reîntorc pe vas.

Katelin încă se mai ruga Domnului ca mesajul să fie o glumă şi ca, într-adevăr, fratele ei să fi rămas pe insulă, peste noapte, dar nu putea risca, iar timpul o putea costa viaţa fratelui ei, dacă piratul proscris Bristol Jack se aflase într-adevăr la bordul vasului ei.

Thomas nu-i mai puse nicio întrebare, în schimb se grăbi să execute instrucţiunile primite.In vreme ce ea se întorcea în cabina ei, el deşteptă oamenii. Trimise un grup de patru pe insulă, să-i caute pe Joshua, Pete şi Simon, iar pe alţi doi îi instrui să ia la rând toate tavernele şi cârciumile, după Slade, Dirk şi Tad.

În cabina căpitanului, Katelin citea şi recitea mesajul. Se gândi să-i dea de ştire lui Garrick şi să-i ceară ajutorul, dar renunţă tot atât de repede. Mesajul indica foarte clar că nu trebuia să spună nimănui că fratele ei fusese răpit şi, până când nu avea certitudinea că nu dormea liniştit pe undeva, pe insulă, nu voia să provoace şi mai multe necazuri decât se produseseră până atunci. Şi, chiar dacă ar fi descoperit că fratele ei fusese răpit, ştia că nu putea spune nimănui nimic despre acest lucru. Trebuia să urmeze

întocmai instrucţiunile şi să se ducă în Barbados şi în taverna din Bridgetown, să descopere ce voia Bristol Jack în schimbul fratelui ei.

Oamenii pe care Thomas îi desemnase să cerceteze insula plecară de pe Ochii lui Kat într-o barcă micuţă şi nu ajunseră încă la ţărm, când Tad şi Dirk se căţărau deja pe scara de frânghie atârnată pe una din laturile corăbiei. O găsiră pe Katelin la birou, cu un maldăr de hărţi răspândite în jurul ei. Auzind uşa cabinei deschizându-se fără ca cineva să fi ciocănit înainte, Katelin îşi ridică privirea, în speranţa că ar putea fi Joshua. Dezamăgirea îi marcă trăsăturile feţei, pe când îi privea pe Tad şi pe Dirk, dar o rază de speranţă îi lumină ochii, dându-şi seama că aceşti doi bărbaţi erau mai mult decât doi membri ai echipajului ei – deveniseră prietenii ei şi li se putea adresa cu încredere, în acest ceas de restrişte.

— Thomas ne-a spus că băiatul nu s-a întors pe corabie. Nu văd niciun motiv să te nelinişteşti atât de repede, fetiţo. Mai mult ca sigur, Pete şi Simon l-au lăsat toată seara să ţopăie, după care şi-au găsit cu toţii o cameră pe insulă. Tad încerca în acel moment s-o liniştească, deoarece văzuse teama din ochii ei verzi aţintiţi asupra lui.

— Sper să ai dreptate.

— Ce te face să te îndoieşti? Dick păşi mai aproape de birou, întrebându-se ce putea oare

căuta cu atâta atenţie pe hărţi, la această oră din dimineaţă.

— Priviţi asta.

Le întinse bucata de pergament şifonată, ca s-o poată cerceta.

Amândoi bărbaţii priviră atenţi bucata de hârtie, ţinând-o sub lumina lămpii care cădea strălucitor pe hârtie. Tad fu cel care vorbi primul:

— Fetiţo, unde ai găsit această notiţă?

— Zăcea pe patul meu, când m-am întors, noaptea trecută pe corabie. Nu le spuse că, de fapt, se reîntorsese cu numai o oră în urmă.

— Ai văzut pe cineva? Ai întrebat echipajul? Cine a fost de cart pe punte?

— Voi doi sunteţi primii cărora le arăt mesajul. Am sperat că cineva încearcă să facă glume cu mine, ce e drept, nu prea reuşite, şi că Joshua va apărea curând.

— S-ar putea încă să apară, fetiţo, se încruntă Tad, dar în același timp, trăgând încă o dată cu ochiul la semnătura de pe hârtie, avea mari îndoieli.

— De ce credeţi că acest Bristol Jack doreşte ca eu să merg în Barbados? Are vreunul din voi idee ce ar putea dori de la mine, sau de la Ochii lui Kat?

Katelin îşi pusese această întrebare de mai multe ori în ultima oră şi spera ca măcar unul

din cei doi prieteni credincioşi ai ei să-i poată da un răspuns.

Dick şi Tad se priviră unul pe altul, înainte de a se uita la ea.

— N-avem nicio idee, fetiţo. Acest Bristol Jack este cu adevărat foarte rău, dar Ochii lui Kat nu i s-a pus în cale, nici lui, nici vreunui membru al echipajului său, după câte ştim noi.

— Poate este concurenţa. Am auzit spunându-se că ar fi râvnit la galionul spaniol pe care l-am capturat noi, acum câtva timp în urmă, avansa ideea Dick.

— L-a râvnit el, ca şi oricare altă corabie de piraţi din Caraibe, mormăi Katelin aducându-şi aminte de Sonja.

— Poate că Bristol Jack doreşte să-l cunoască pe însuşi căpitanul vasului Ochii lui Kat. Tad se îndoia, dar rosti cuvintele suficient de tare spre a fi auzite.

— Mi-a trecut şi mie prin minte acest lucru, dar de ce să nu mă fi abordat chiar aici pe insulă?

— Nu ştii niciodată ce să spui despre asemenea oameni. Cel mai bun lucru pe care îl putem face acum este să aşteptăm întoarcerea grupului trimis în recunoaştere pe insulă, după care vom vedea ce planuri ne putem face. S-ar putea foarte bine ca băiatul să se afle pe insulă şi totul să nu fie decât o glumă proastă.

— Să sperăm. Katelin îşi auzi propria voce

schimbată. Unde este Slade? Credeam că este cu voi doi. Încercă, pentru moment, să îndepărteze conversaţia de la subiectul fratelui ei, înainte de a se prăbuşi zdrobită în faţa acestor bărbaţi. Aţi rămas amândoi pe insulă noaptea trecută.

— Mai mult ca sigur, Slade şi-a luat o cameră noaptea trecută, la taverna lui Sammy Bates, se grăbi Dick să-i răspundă. Eu şi cu Slade ne-am schimbat oarecum locurile, pe măsură ce trecea noaptea. El a rămas la tavernă, iar eu am plecat cu Tad, aici de faţă şi cu Sonja.

Katelin făcu ochii mari. Voia să spună că şi el a fost pe corabia femeii cu păr roşu şi că s-a distrat cu ea, în cabina ei?

Tad întrerupse tăcerea momentului, râzând din toată inima.

— Păi, fetiţo, adevărul este că o femeie cu părul de foc are uneori prea multă iubire de oferit. Eu şi Dick, aici de faţă, am încercat să ne acomodăm situaţiei.

Chiar în acel moment, Slade intră în cabină. Judecând după privirea pe care o aruncă prin încăpere, toţi înţeleseră că Joshua nu fusese găsit.

— John şi Ben m-au găsit în tavernă. Mi-au spus că îi caută pe băiat, pe. Simon şi pe Pete. Nu i-au găsit încă.

— Ia, priveşte asta, îi spuse Katelin.

Îi dădu lui Slade notiţa care zăcea pe birou.

Katelin respiră adânc, încercând să-şi potolească emoţiile, în timp ce bărbatul voinic citea, în tăcere, instrucţiunile care fuseseră lăsate pentru căpitanul său.

— Ce zici?

— Bristol Jack nu are nicio regulă după care acţionează, de aceea este atât de temut. Ar fi mai bine să găsim vreun ajutor.

Katelin simţi că faţa îi ia foc, sub privirea întrebătoare a lui Slade.

— Nu putem apela la niciun ajutor, declară Katelin, şi se sculă în picioare. Părăsind biroul, încercă să evite privirea lui Slade. Mesajul spune clar că trebuie să păstrăm secretul. Viaţa lui Joshua. Ar putea fi în pericol, dacă suntem descoperiţi căutând ajutor. Lacrimi fierbinţi îi umplură ochii, gândindu-se la fratele ei care era ţinut prizonier.

— Ai dreptate, fetiţo. Tad se duse lângă ea şi îşi aşează braţele puternice pe umerii ei şi îi spuse pe un ton, pe care se străduia să-l facă să sune cât mai confidenţial. Vom merge în Barbados, dacă trebuie şi ți-l vom aduce pe băiat înapoi.

Închizând încet uşa cabinei, Sonja îl străfulgera cu privirea ochilor albaştri pe Garrick, care stătea în spatele biroului. Începu să se îndrepte către el, cu mers seducător, mângâindu-şi cu mâinile buclele strălucitoare de aramă, care-i atârnau peste sâni.

— Ce cauţi aici, Sonja? Am crezut că avem întâlnire în taverna lui Sammy Bates mai târziu, în noaptea asta. Cuvintele lui Garrick fură rostite pe un ton neglijent, pe când închidea un registru, lăsându-se apoi pe spate, în scaun.

— M-am gândit să te scutesc de drum. Cuvintele ei erau tot atât de seducătoare ca şi râsul ei şi, ajungând lângă birou, îl înconjură şi îşi întinse degetele palide şi subţiri, urmând linia lungă a braţului musculos al lui Garrick.

Garrick înţelese mesajul, dar se prefăcu a nu fi observat gestul ei şi se sculă în picioare, cât era de mare.

— Lasă-mă să-ţi ofer un pahar cu vin. Înconjură biroul ca să aducă sticla şi paharele. Am crezut că ai aranjat întâlnirea cu Bristol Jack pentru seara asta. Oare nu ne aşteaptă deja în tavernă?

Sonja avansă, legănându-şi şoldurile pline într-un mod provocator pe care orice bărbat l-ar fi înţeles.

” Lucrurile nu merg bine deloc”, îşi spuse Garrick în sine, când trupul drăgăstos al Sonjei se lipi de el.

— Ascultă, Sonja, cred, că e cazul să-ţi explic ceva, îi spuse în cele din urmă, când ambele ei mâini se încolăciră ca doi şerpi în jurul umerilor lui, în vreme ce rotunjimile generoase ale femeii se frecau cu îndrăzneală de trupul lui.

— De ce nu mă săruţi mai întâi? putem vorbi

mai târziu… mult, mult mai târziu.

Garrick trebui să-şi folosească ambele mâini pentru a se elibera din strânsoarea care-i sugruma gâtul.

— Cred că trebuie să vorbim acum, nu mai târziu, spuse el. E vorba de Kat.

— Oh, ea. Sonja se bosumflă şi, dând pe gât vinul din pahar, merse la birou şi şi-l umplu din nou. Păi, zi-mi ce voiai să spui. Cred că, la urma urmei, ai descoperit cine era dansatoarea de flamenco.

Garrick dădu din cap aprobator.

— Am ştiut cine este din momentul în care a intrat în tavernă.

— Ai ştiut că era ea? Ah, căţeaua asta mică nu mi-a spus niciodată că te cunoaşte!

— Kat şi cu mine ne-am întâlnit cu câtva timp în urmă şi adevărul este că urmează să ne căsătorim. Aşadar, rostise acele cuvinte care, ştia prea bine, îi vor distruge mai mult ca sigur şansa de a obţine acea întâlnire cu Bristol Jack, dar, îşi spuse, există situaţii când nu ai ce face.

— La dracu, n-am văzut în viaţa mea o femeie care să aibă atâta cârlig la bărbaţi.

— Ce vrei să spui cu asta? La ce bărbaţi are Kat cârlig, cu excepţia mea, bineînţeles? Pe măsură ce vorbea, Garrick era cuprins de flăcările geloziei.

— Echipajul ei, de exemplu. Noaptea trecută

m-am distrat al dracului de bine cu Tad şi Dick, când ne-am întors pe Lynx. Dar, când vorbeau despre căpitanul lor, parcă ar vorbi despre cine ştie ce zeiţă de nepreţuit.

Felul în care vorbeau despre căpitanul lor nu i se păruse lui Garrick a fi altfel decât respectuos.

— Bristol Jack, un alt exemplu!

— Bristol Jack? Ce are el de-a face cu Kat?

— După câte mi-a spus unul din oamenii mei din echipaj, a plecat să-l vâneze. De ce îţi închipui că nu a apărut la întâlnirea pe care o fixasem?

— Kat îl vânează pe Bristol Jack? Garrick nu putea crede ceea ce-i spunea Sonja. La ce dracu să-l urmărească Kat pe acest pirat proscris. Trebuia să se întoarcă la Saint Kitts.

— Lonny, ăsta e cârmaciul meu, are un prieten în echipajul de pe Dragonul Negru, corabia lui Jack. Noaptea trecută s-au întâlnit într-o cârciumă, pe insulă şi i-a spus lui Lonny că ridică pânzele înainte de ieşirea zorilor. Spunea ceva despre Jack, că ar fi răpit pe fratele lui Kat, pe care femeia asta îl târâie după ea. Spunea că Jack are un plan cu fata să-l urmeze în Barbados.

— Din cauza asta Ochii lui Kat a ridicat pânzele atât de devreme în dimineaţa asta, murmură Garrick, simţind că îşi pierde respiraţia. Bristol Jack îl avea pe Joshua, iar Kat plecase după el! Dar de ce nu venise la el?

— Ei, am auzit vorbindu-se pe insulă că ea a trimis nişte oameni să caute copilul. Nu l-au găsit, şi nici pe cei doi oameni cu care el îşi petrecuse noaptea trecută. Ochii lui Kat a ridicat ancora când s-au întors oamenii trimişi în căutarea lui Joshua. Pe corabie sunt şi Tad şi Dick, doi tipi grozavi, cu care m-am distrat cum nu mi s-a mai întâmplat de mult. Sonja părea să nu fie deloc preocupată de Kat şi Joshua; gândurile îi rămăseseră la cei doi marinari care plecaseră cu Ochii lui Kat.

Garrick o porni către uşă, fără a-i mai acorda tovarăşei sale nicio atenţie.

— Hei, aşteaptă un minut. Dacă te duci după Ochii lui Kat, vin şi eu!

— Tu? Garrick se întoarse: în cabină. Nu se gândise niciun moment că Sonjei i-ar păsa de Kat.

— Da, Lynx va fi gata într-o oră. Aveam de gând să-l întreb astă seară pe Tad dacă nu vrea să devină primul secund pe corabia mea. Nu vreau să mai risc, când e vorba de bărbaţi. După cum ţi-am spus, nu m-am mai distrat atât de bine cum m-am distrat noaptea trecută, şi în ultimele zile, de nu mai ştiu când!

În acele momente, lui Garrick nu-i mai păsa deloc care erau motivele pentru care ea voia să vină cu el în Barbados. Nu se gândea decât cum să facă în aşa fel încât Kat să rămână

nevătămată, iar fratele ei să fie salvat. Scrutând adânc femeia îndrăzneaţă şi neruşinată, clătină din cap aprobator, în cele din urmă.

— Ridic ancora într-o oră, nu mai târziu. Cine mai rămâne pe insulă după asta, rămâne de tot. S-ar putea să aibă nevoie de ajutorul ei şi al echipajului ei, odată ajunşi în Barbados, îşi spuse.

— Alunei, peste o oră. Sonja zâmbi cu toată gura. Niciodată nu mi-a plăcut Jack, murmură, trecând pe lângă el şi ieşind pe uşa cabinei.

22

Era pe la asfinţit. Taverna lui Sal se afla situată în partea cea mai murdară a portului. Katelin, cu mâna pe mânerul pumnalului încrustat cu pietre preţioase, îşi făcea drum de-a lungul cheiului. Pătrunse în tavernă pe uşa dublă.

Interiorul semăna foarte mult cu cel al altor taverne şi cârciumi în care Katelin intrase în ultimele luni, dar era parcă mai înfricoşător. Tăcerea plutea greu în aer, în vreme ce patronul îi aruncă o privire obosită. Katelin observă că mai mulţi bărbaţi care stăteau în picioare la tejghea îşi lăsară capetele în jos, atunci când îi privi, iar doi dintre ei, care stăteau la capătul tejghelei, îi întoarseră spatele cu totul.

Nu se vedeau femei, pe nicăieri, nici măcar o servitorică de care să se poată apropia. Făcu

vreo doi-trei paşi către capătul tejghelei şi, privindu-l pe cârciumar de sus în jos, clătină din cap spre el.

Şchiopătând vizibil, grăsunul se mişcă spre capătul tejghelei.

— Ce vrei?

Ochii lui negri ca mărgelele o cântăriră din cap până în picioare, dintr-o singură privire.

— Am venit aici să mă întâlnesc cu cineva, răspunse Katelin nervoasă, vorbind cu glas scăzut, ca să nu tulbure liniştea apăsătoare din tavernă.

— Mă, indivizilor, ia cătaţi-vă de trebile voastre. Ochii grăsanului înconjurară încăperea şi, imediat, oamenii îşi reluară discuţiile, ridicând cănile cu bere ia gură. Şi acu, scuipă tot! Pe cine câţi?

— Bristol Jack, îi răspunse, dar articula numele cât mai încet posibil, sperând să nu mai atragă atenţia asupra ei.

Proprietarul, tavernei nu păru surprins de răspunsul ei.

— Uite o masă acolo, în colţ. Şezi! După care îi întoarse spatele şi se îndreptă cu mers clătinat spre tejgheaua lui.

Privind prin încăperea slab luminată, plină de fum, Katelin căută masa la care i se spusese să ia loc. O descoperi în colţul cel mai îndepărtat, lângă uşă. Încercând să-şi ţină ochii îndreptaţi

asupra mesei şi nu către oamenii care păreau să o găsească şi mai interesantă, acum că păşise în mijlocul lor, Katelin ajunse în cele din urmă la masă.

Unul din cei doi bărbaţi, care stătea în picioare la capătul tejghelei şi care îi întorsese spatele mai devreme, se apropie acum de masa ei.

— Sal zice c-ai fi Kat? Katelin îşi ridică ochii verzi de la cana de bere pe care bărbatul o aşezase pe masă şi-l privi drept în faţă. Cicatricea palidă, care-i brăzda obrazul drept până în dreptul bărbiei, ieşea în evidenţă pe faţa întunecată, puternic bronzată. Dădu încet din cap, aprobator.

— Eu sunt Kat. Tu cine eşti? se întreba dacă nu cumva era însuşi Bristol Jack, deoarece nu-l întâlnise pe pirat niciodată şi nu l-ar fi recunoscut. Nu ar fi fost deloc surprinsă să descopere că era chiar el în persoană, deoarece arăta foarte periculos şi viclean; era evident că avea toate trăsăturile unui ucigaş, sau ale unui pirat proscris.

— Fără întrebări. Termină-ţi berea, că plecăm. Vocea lui era aspră, nelăsând loc nici unui argument.

La început, Katelin se gândi să-i refuze porunca, nefiind obişnuită să se supună aşa uşor unui bărbat străin, dar, imediat, se răzgândi, dând din cap. Nu avea de ales, dacă voia să-l

vadă din nou pe fratele ei. Ducând cana la gură, îşi dădu capul pe spate şi înghiţi berea amăruie pe nerăsuflate.

Bărbatul o privi în tăcere, timp de un minut, după care îi făcu semn cu capul să-l urmeze, întorcându-i spatele, omul privi în jurul încăperii, în timp ce Katelin observă că bărbatul care stătuse mai înainte lângă tejghea dispăruse deja.

Aşteptând ca omul care cerceta încăperea să se întoarcă spre ea, Katelin îşi duse mâna la cap. Totul i se învârtea prin faţa ochilor, într-o ceaţă confuză.

— Ce se întâmplă? strigă şi, cu un ultim efort al minţii, îşi dădu seama că fusese drogată.

Fără să scoată o vorbă, omul care stătea în picioare în faţa ei o prinse în braţe şi, în câteva secunde, o împinse afară, în braţele altui bărbat care aştepta pe poteca din spatele tavernei.

Câteva ore mai târziu, în cursul dimineţii, devreme, Katelin se trezi, legănată de tangajul unei corăbii. Încet, recăpătându-şi simţurile, îşi duse mâna la brâu, căutându-şi pumnalul sau sabia. Dându-şi seama că ambele arme dispăruseră, căzu din nou într-o stare de amorţeală.

Îi ajunse în urechi un geamăt şi, ridicându-se în capul oaselor, aşa ameţită cum era, îşi dădu seama că geamătul venea de pe propriile-i buze. Luptându-se cu ameţeala care-i încleia mintea,

îşi scutură capul, în speranţa de a-şi limpezi gândurile.

Privind în jur, îşi dădu seama că se afla înăuntrul unei cabine. Probabil se găsea la bordul corăbiei Dragonul Negru. Amintirile îi reveniră brusc în minte, şi revăzu taverna lui Sal. Nu-şi putea reaminti prea mult din cele ce se întâmplaseră după ce bărbatul cu cicatrice se apropiase de masa ei şi după ce ea îşi băuse berea.

Trăgându-se către marginea patului, îşi apucă repede capul în mâini şi gemu de durere. Timp de un minut, totul părea că se învârte în jurul ei.

Tocmai când voia să se dea jos din pat şi-şi punea piciorul pe podea, uşa cabinei fu izbită de perete şi un bărbat uriaş, înspăimântător la vedere, păşi în cameră. Purta o barbă mare neagră, care îi acoperea aproape toată faţa, părul îi atârna pe spate în laţe lungi şi încâlcite şi un belciug îi atârna de o ureche. Katelin simţi nevoia să se ascundă, spre a scăpa de privirea ochilor lui întunecaţi, care se holbau de sub sprâncenele ca nişte tufişuri stufoase.

O lumină lacomă se aprinse în privirile adânci, uscate, pe care Bristol Jack le aţintea asupra femeii din pat. Nu e de mirare că Blackthorn o vrea pe frumuşica asta, îşi zise în sinea sa, întrebându-se, în acelaşi timp, dacă văzuse vreodată în toată viaţa lui, o fiinţă mai

atrăgătoare, în ciuda înfăţişării răvăşite, drogate,. Sau poate tocmai din această cauză, era frumoasă.

— Tu eşti femeia căpitan de pe vasul Ochii lui Kat, cunoscută sub numele de Kat? o chestiona cu o voce morocănoasă, dorind să se asigure că oamenii lui nu făcuseră nicio greşeală. În adâncul inimii sale, nutrea speranţa ca ea să nege, căci, în asemenea situaţie, nu ar mai fi fost obligat să i-o predea lui Blackthorn; ar fi putut s-o păstreze pentru sine.

În acel moment, Katelin ar fi vrut să-şi nege numele mai mult decât orice altceva pe lume, dar, ştiind că viaţa fratelui ei se află în joc, dădu încet din cap în semn de aprobare, iar gestul o făcu să geamă din nou de durere, în timp ce îşi apuca în mâini capul dureros.

O sclipire de dezamăgire fulgeră în ochii negri care nu se îndurau să se dezlipească de pe ea. Întorcându-se către birou, Bristol turnă ceva lichid într-un pahar şi se apropie de pat.

— Ţine, bea asta, îi porunci, întinzându-i paharul. Katelin încercă să se ascundă, trăgându-se către capătul patului.

— Ia-l, îţi limpezeşte creierii.

Ochii negri o ţintuiau, în vreme ce Katelin întinse mâna subţire, tremurătoare, apucând paharul.

— Dacă ar fi să mă iau după ce spune bărbatul,

ar trebui să ai mai mult curaj, remarcă piratul, aducându-şi aminte toate ameninţările cu care îl copleşise frăţiorul mai mic, atunci când îi spusese cum o să-l răzbune sora pai mare, când va pune mâna pe Dragonul Negru.

— Joshua e sănătos? Ar fi bine să nu-i fi făcut niciun rău! Aserţiunea era ridicolă, îşi dădu seama Katelin, privind bruta uriaşă din faţa sa.

— Bea, îi ordonă din nou, refuzând să-i mai răspundă la întrebări, până când nu avea să facă aşa cum i se poruncise.

Katelin privi în jos, spre lichidul gălbui din pahar şi îşi aduse aminte că, ultima dată când băuse ceea ce i se dăduse, fusese drogată. Simţind ochii negri asupra ei, îşi ridică încet paharul ia buze şi, sorbind o înghiţitură mică, descoperi că nu era prea respingător la gust. Nevăzând nicio cale de ieşire, dădu paharul pe gât şi termină de băut.

— Capul ţi se va limpezi în câteva minute, anunţă bruta şi se îndepărtă de pat.

Într-adevăr, Katelin descoperi că durerea de Cap i se mai linişti puţin. Respirând adânc, îl întrebă.

— Ce vrei în schimbul fratelui meu? încerca să-şi facă vocea să sune hotărâtă, deşi inima îi bătea să-i sară din piept.

— Nu vreau nimic în schimb. Am ceea ce îmi trebuie.

— Adică ce?

— Pe tine!

— Pe mine? Katelin oftă zgomotos. Dar eu credeam că îl ţineai prizonier pe fratele meu pentru răscumpărare. De ce mă vrei pe mine? Katelin încerca să nu-şi piardă minţile. Nu se întâlnise niciodată în viaţa ei cu Bristol Jack. Bănuia că trebuie să existe un motiv pentru care el o răpise.

— Răscumpărarea este Kat, căpitanul vasului Ochii lui Kat.

— Îl vei elibera pe Joshua, în aceste condiţii? Katelin simţi că îşi pierde răsuflarea şi că se sufocă, în aşteptarea răspunsului. Toate speranţele ei depindeau de răspunsul lui afirmativ.

— Asta nu eu hotărăsc.

— Nu tu? în adâncul minţii ei, Katelin se întrebase tot timpul de ce această brută neîngrijită nu o agresase chiar aici în pat, de ce păstrase o distanţă inexplicabilă între ei, iar acum avea răspunsul. El îi răpise pe ea şi pe fratele ei pentru altcineva.

— Hei, camarade, ce ziceai că faci aici, la bordul corăbiei Ochii lui Kat? strigătul ajunsese pe puntea vasului şi Garrick zări silueta înaltă a unui marinar apropiindu-se de el.

— Trebuie să vorbesc cu căpitanul vostru.

Şi cine eşti, mă rog? întrebarea suna

suspicioasă şi Slade, faţă în faţă cu bărbatul voinic, ce păşise la bordul corăbiei Ochii lui Kat, fără invitaţie, îşi aşează mâna pe mânerul cuţitului de la brâu.

— Spune-i stăpânei tale că sunt căpitanul vasului Vrăjitoarea Mării şi că doresc să o văd. Garrick era sigur că iubita lui, Katelin, va fi de acord să-l vadă imediat.

Echipajul de pe Ochii lui Kat căutase prin tot oraşul după căpitanul său, fără a găsi nicio urmă şi abia se întorsese, la răsăritul zorilor, obosit şi deprimat. Slade rămăsese treaz, de veghe pe punte, în vreme ce restul echipajului îşi îngăduise câteva ore de somn. Dar, mai înainte de a se retrage în hamacurile lor, Tad şi Dick discutaseră cu Slade posibilitatea ca cineva din echipajul lui Bristol Jack să abordeze Ochii lui Kat, cu o cerere de răscumpărare pentru Joshua şi pentru căpitanul lor. Când Slade îl descoperi pe acest bărbat voinic în faţa lui, degetele i se încleştară pe cuţit, vrând să-l tragă afară din teacă, dar îşi impuse să nu acţioneze pripit. Dacă voiau să descopere locul în care piratul proscris îl ascunsese pe căpitan şi pe fratele său, trebuia mai întâi să afle dacă acest om deţinea informaţiile de care aveau ei nevoie.

— Şi de unde să ştiu că eşti într-adevăr căpitan de vas? După câte ştiu, Vrăjitoarea Mării se află ancorată în apropiere pe insula Grande Terre.

Garrick nu îşi imaginase că va fi obligat să înfrunte o santinelă pentru a se asigura că iubita lui Katelin se afla în siguranţă.

— Puţin îmi pasă ce crezi, omule. Du-te şi spune-i căpitanului tău că Garrick Steele aşteaptă să-i vorbească.

Omul părea hotărât s-o vadă pe Kat şi numai această insistenţă alui îl determină pe Slade să nu-şi tragă cultul din teacă.

— Aşteaptă aici, îi ceru.

Crezând că omul voinic se va duce direct la Katelin si îi va spune că se află pe vas, Garrick rămase surprins când îl văzu pe Slade reîntorcându-se împreună cu alţi doi oameni. Îi recunoscu pe cei doi, deşi ştia că era puţin probabil ca ei să-l recunoască, la rândul lor, în lipsa costumului de sultan.

— Unde este Kat? îi întrebă cu voce aspră, pe măsură ce îngrijorarea i se accentua. De ce îi blocau accesul aceşti oameni? se întrebă în sinea sa. Oare Kat să fi plecat deja de pe vas ca să se întâlnească singură cu Bristol Jack? La gândul acesta, teama îi spori şi mai mult.

— Cine doreşte să afle veşti? Tad îşi dădu seama de aerul ciudat de familiar al acestui om, dar pe moment nu îşi putea aduce aminte cum era, de unde îl cunoştea.

Cât despre Garrick, nu avea de gând să-şi mai piardă vremea din nou şi cu aceşti doi domni.

Era gata să-i împingă la o parte, fară să ţină seama că erau trei contra unul, şi să pornească singur în căutarea lui Katelin. Dar, chiar în acel moment, apăru Sonja, care păşi pe pasarela care ducea pe puntea vasului Ochii lui Kat.

— Ai găsit-o, Garrick?

— Nu, aceste râme îmi stau în cale!

— Îl cunoşti pe individul ăsta, Sonja? întrebă Slade, surprins s-o descopere pe Sonja aici, în Barbados.

— Ce cauţi aici, fetiţo? Tad îi adresă întrebarea care stăruia în mintea tuturor.

— Crezi că te las să fugi de mine aşa uşor, Tad? Ochii ei albaştri scânteiau, pe când îşi arunca buclele roşii peste umeri într-o manieră foarte provocatoare. Lynx a plecat din apele insulei Grande Terre şi a navigat alături de corabia Vrăjitoarea Mării, al cărei căpitan, aici de faţă, doreşte să schimbe câteva cuvinte cu Kat! adăugă Sonja, pe un ton mai serios.

Încă o dată, oamenii priviră spre Garrick.

— Pretinde că este căpitanul vasului, mărturisi Slade.

— Întotdeauna ai fost suspicios, Tad, rânji Sonja. Dar dacă el pretinde acest lucru, poţi fi sigur că are dreptate. Şi acum, unde este Kat? Un om din echipajul meu mi-a spus că Ochii lui Kat a plecat spre Barbados spre a se întâlni cu Bristol Jack. Spunea ceva despre un copil, care a

fost furat.

— Ai dreptate, fetiţo. Ieri seară a plecat de pe vas şi s-a dus la cârciuma lui Sal, ca să se întâlnească acolo cu un escroc neisprăvit.

Înainte ca Tad să poată continua, Garrick înaintă spre el, întinse o mână uriaşă şi-l apucă de pieptul cămăşii.

— Vrei să spui că aţi lăsat-o să meargă singură?

Tad se eliberă, smucindu-se din mâinile furioase ale omului.

— N-a fost chiar aşa, căpitane. Fata a insistat ca niciunul din noi să nu meargă cu ea. Se temea că

Jack nu o va duce la băiat, dacă ea s-ar fi prezentat la cârciuma lui Sal însoţită de vreunul din noi.

— Iar voi i-aţi permis aşa ceva? Garrick s-ar fi repezit din nou asupra omului şi de data aceasta l-ar fi sugrumat pe loc, chiar pe puntea propriului său vas, dacă Sonja nu l-ar fi apucat de mână la timp.

— Ascultă-l până la capăt, Garrick!

— Păi, asta şi încercam să spun. Am urmat-o pe fată până la cârciumă şi am rămas afară, la o oarecare distanţă de uşa de la intrare. Un bărbat, care stătea în picioare la tejghea, s-a apropiat de ea şi, înainte ca noi să putem ajunge în spatele cârciumii, a scos-o împingând-o pe uşa

din dos.

O parte din mânia lui Garrick începu să se transforme în neîncredere. Femeia pe care o iubea fusese răpită!

— Toţi bărbaţii din cârciumă s-au întors împotriva noastră. A trebuit să ne batem ca să ajungem fa uşa din dos, iar, când am ajuns în sfârşit, uşa era baricadată din afară şi a trebuit să ne batem din nou ca să ne întoarcem la uşa din faţă. Am găsit urme de roţi, probabil de la o trăsură, pe poteca din spatele tavernei.

— Aţi căutat pe insulă? întrebă Sonja.

— Sigur, fetiţo, dar nu e niciun semn că Dragonul Negru ar fi poposit vreodată la Bridgetown.

— Cred că ar fi bine să ne unim echipajele şi să continuăm s-o căutăm, propuse Sonja, neştiind ce altă mişcare s-ar fi putut face pentru moment. Fu răsplătită cu zâmbete de recunoştinţă din partea lui Tad şi a celorlalţi oameni.

— Aţi cercetat coasta le-a lungul ei? întrebă Garrick, ştiind prea bine că piratul proscris nu-şi putea permite să-şi ţină vasul la vedere.

Tad încă se simţea stânjenit în prezenţa acestui bărbat. Ezită să-i mai răspundă la întrebări.

Probabil că Sonja îi citise gândurile.

— Ascultă, Tad, Garrick, aici de faţă, este tot atât de interesat, ca şi voi s-o găsească pe Katelin.

În noaptea carnavalului, era îmbrăcat în sultan şi, dacă vă aduceţi aminte, Kat şi cu el au dispărut.

Cei trei oameni îşi întoarseră privirile de la Sonja spre Garrick, ca şi când încercau să se lămurească dacă, într-adevăr, acesta era una şi aceeaşi persoană cu bărbatul voinic, îmbrăcat în costum alb de sultan. Trebuind să admită că Sonja avea dreptate, începură să dea din cap încet, în semn de încuviinţare.

— Nu ne-am gândit să căutăm de-a lungul coastelor, căpitane, spuse Tad. Dacă Sonja spune că acest Garrick Steele era într-adevăr preocupat de soarta căpitanului lor, atunci pentru el era suficient cuvântul Sonjei.

— Am să trimit câţiva oameni chiar acum.

— Lasă-ţi oamenii să se odihnească pentru moment. S-ar putea să avem nevoie de ei mai târziu. Am să trimit o misiune specială de cercetare, imediat ce mă voi întoarce pe vasul meu, Vrăjitoarea Mării.

Chiar în momentul în care Garrick voia să le întoarcă spatele şi să plece, Thomas şi alţi doi marinari apărură pe punte.

— Am descoperit unde îl ţine Bristol Jack pe căpitanul nostru, anunţă Thomas, cuprinzând cu privirea şi pe bărbatul voinic şi pe femeia-căpitan, pe care o văzuse mai înainte pe insula Grande Terre.

— Unde, Thomas? întrebă Tad, aducându-i la cunoştinţă că putea vorbi deschis în faţa întregului grup.

— O anume fetişcană, care doreşte să rămână în umbră, ne-a spus mie şi bărbaţilor că primul secund de pe Dragonul Negru i-a povestit că Jack urma să preia un pasager, după care trebuia să ridice pânzele spre Saint Kitts.

— Saint Kitts? exclamară în acelaşi timp Tad şi Slade. De ce i-ar duce Jack înapoi la Saint Kitts, pe fată şi pe fratele ei? întrebă Tad, neînţelegând nimic.

Tot drumul îngrozitor până la Barbados fusese deliberat gândit, spre a îndepărta orice urmă, spre a induce în eroare pe oricine ar fi vrut să-i urmărească, îşi dădu seama imediat Garrick. Întorcându-se pe călcâie şi pornind spre pasarelă, Garrick decise deja ce avea de făcut. Imediat ce se va reîntoarce la Vrăjitoarea Mării, va părăsi Bridgetown şi va porni spre Saint Kitts. Dragonul Negru avea deja un avans de cel puţin douăsprezece ore, nu-şi putea permite să mai piardă timp.

— Unde te duci, Garrick? strigă Sonja.

— La Vrăjitoarea Mării şi apoi o pornesc spre Saint Kitts. Nu se gândi deloc să se întoarcă spre grupul rămas pe puntea vasului Ochii lui Kat, până nu ajunse la docuri. Alegeți-vă un căpitan şi ridicaţi ancora cât mai repede posibil. Garrick

vorbise pe un ton poruncitor, adresându-se celor trei oameni, care-l întâmpinaseră primii pe vas. Fără un alt cuvânt, se întoarse îndepărtându-se în grabă de dana unde se afla ancorat vasul Ochii lui Kat.

Tad se întoarse către oameni.

— Sculaţi tot echipajul şi să ne pregătim s-o pornim. Viaţă căpitanului nostru depinde foarte mult de viteza noastră, aşa că treziţi-vă, băieţi, treziţi-vă şi mişcaţi-vă!

În acea după-amiază, Joshua fu adus în cabina lui Bristol Jack, unde o întâlni pe sora sa. Lacrimile îi curgeau nestăvilite pe faţă, în vreme ce alerga spre braţele deschise ale fetei.

— Nu credeam că ai să mai vii vreodată, surioară. Plângea fără reţinere lăsând să cadă la pământ zidurile de apărare cu care se înconjurase în atâtea zile de captivitate şi dând drum liber lacrimilor pe care şi le reţinuse în tot acest timp.

— Eşti teafăr, Joshua? Katelin îşi simţea propriile lacrimi usturându-i ochii.

— Sunt bine, surioară. Dar am fost îngrozitor de speriat. Echipajul de pe acest vas este mai îngrozitor decât şerpii.

— Ce s-a întâmplat cu Simon şi Pete?

— Cred că sunt bine. Omul acela îngrozitor, cu cicatrice pe faţă, i-a obligat să stea la bucătărie şi să-l ajute pe bucătar. Pe mine m-au lăsat în

cală până acum.

Katelin îi mângâia drăgăstoasă buclele, aranjându-le pe spate şi în jurul feţei.

— Eşti foarte viteaz, Joshua. Acum că sunt aici, nu mai ai de ce te teme. Spera ca vorbele ei de îmbărbătare să nu se dovedească false, dar, pentru moment, privindu-i ochii verzi, înţelese că fratele ei avea nevoie de încurajare.

— L-am auzit pe Faţă Tăiată spunându-i unuia din echipaj că ne îndreptăm către Saint Kitts.

— Adevărat? Saint Kitts? Eşti sigur? Katelin nu înţelegea de ce Dragonul Negru se îndrepta spre Saint Kitts. Doar dacă nu cumva acest Bristol Jack se afla în serviciile cuiva de pe insula Saint Kitts.

— Dar sunt sigur, Kat. Am stat în cală atât de mult timp, încât oamenii se obişnuiseră cu mine acolo. Vorbeau, ca şi când nici n-aş fi fost de faţă. Crezi că or să ne dea drumul, după ce ajungem la Saint Kitts? Eu aşa sper. Îmi. Este aşa de dor de mâncărurile lui Lizzy. Simt că-mi lasă gura apă după prăjiturile cu lămâie.

Katelin zâmbi, dar nu îi mărturisi gândurile ei ascunse. Cu siguranţă că Bristol Jack nu îi ducea la Saint Kitts, pentru a-i lăsa să se întoarcă la Coral Rose, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Îi ducea pe insulă cu un scop anume, iar aceasta înseamnă să-i predea acelei persoane de la care primise ordinul să-i răpească. Un fior de teamă îi

străbătu şira spinării şi, încă o dată, regretă cu nu se dusese la Garrick, imediat după ce găsise mesajul pe patul ei de pe vas. El ar fi ştiut cum să organizeze eliberarea lui Joshua şi a celor doi marinari. Dar acum, era prea târziu. Iat-o la bordul vasului Dragonul Negru, împreună cu fratele ei şi, după câte ştia, nimeni de pe Ochii lui Kat nu avea habar unde se găsea ea acum.

23

Briza tropicală, încercată de aromele Mării Caraibelor purtase corabia Dragonul Negru spre destinaţia ei, fără niciun incident. Pe înserate, Bristol Jack şedea tăcut în biroul său, sub pretextul că studiază hărţile. De fapt, uitase de mult motivul pe care îl invocase atunci când intrase în cabină, cu mai bine de o oră în urmă, iar acum, privind cu atenţie pe fratele şi sora care şedeau pe marginea patului, le vorbi pentru prima oară:

— În noaptea asta se încheie călătoria, voastră la bordul corăbiei Dragonul Negru.

— Ne apropiem, aşadar, de Barbados? Crezând că destinaţia lor este Saint Kitts, Katelin spera ca Dragonul Negru să ancoreze la Basseterre. Spera ca ea şi fratele ei să poată evada, deşi nu ştia cum s-ar putea întâmpla acest lucru.

Auzindu-i întrebarea, Jack îşi arcui sprâncenele, în vreme ce un zâmbet abia

perceptibil îi apăru pe buze. Feţişoara era mai isteaţă decât o crezuse el. Probabil că auzise vreun om din echipaj, vorbind despre destinaţia lor.

— Dragonul Negru nu poate ancora în Basseterre. Guvernatorul nu îi va permite. Spunând aceasta, zâmbetul i se lăţi pe buzele groase, căci nu dădea doi bani pe permisiunea guvernatorului Langston. El primea ordine numai de la Alex Blackthorn, care nu dorea ca Dragonul Negru să ajungă în port şi ca Bristol Jack să aibă de-a face cu cineva de pe insulă.

— Atunci, veţi ancora în altă parte?

Din nou zâmbetul i se lăţi pe buze. Nu vedea nimic rău dacă îi spunea că se apropie, într-adevăr, de Saint Kitts.

— Păi, ne apropiem de Saint Kitts, dacă vrei să ştii.

Katelin nu-i mai spuse nimic piratului, mintea îi era ocupată să facă tot felul de planuri. Dacă va fi posibil, îi va ordona lui Joshua să sară în apă, în momentul în care vor fi destul de aproape de mal.

Băiatul era un înotător puternic, cunoscând bine insula, va şti să găsească cel mai bun drum ca să ajungă la Coral Rose. În cele din urmă, o mică rază de speranţă îi umplu inima.

Dar speranţa dispăru foarte repede, când Faţă Tăiată intră în cabină.

— Uite frânghia pe care o voia şi legătura de pânză.

— Pune-le pe birou. Mai e timp până aruncăm ancora.

— Nu va fi nevoie, vorbi Katelin, ştiind, fără a i se fi spus, că frânghia era pentru ea şi pentru fratele ei. Nu vom opune rezistenţă, nu este nevoie de frânghie, minţi cu îndrăzneală.

Râsul puternic al lui Bristol Jack şi hohotele lui Faţă Tăiată umplură cabina.

— Ah, Kat, vrei să te credem pe cuvânt? Adică, tu şi băiatul veţi merge de bună voie la pierzanie.

Temerile pe care le trăise Katelin până acum, nu se puteau compara cu teama pe care o simţi acum, auzind aceste vorbe. În vreme ce ambii bărbaţi rămăseseră în picioare lângă birou, râzând de rugămintea fetei de a nu o lega, Katelin şopti atât de încet, încât doar Joshua o putea auzi.

— Fugi pe uşă, Joshua, urcă-te pe puntea superioară şi sări peste bord. Întoarce-te cu ajutor.

Joshua înghiţi cu greu, simţind un nod în gât, în timp ce dădea din cap, în semn de aprobare, privindu-i de pe cei doi bărbaţi şi grămada de frânghii de pe birou. Respirând adânc, îşi lăsă uşor un picior pe podea, şi o zbughi ca din puşcă spre uşa cabinei.

Luaţi prin surprindere, cei doi nu putură să-l împiedice pe Joshua să iasă pe uşă şi să alerge pe culoar.

— Aduceți-l înapoi! strigă Bristol Jack şi, instantaneu, Faţă Tăiată ieşi fugind din cabină.

În momentul care urmă, Katelin nu scoase nicio vorbă. Abia dacă îndrăznea să mai respire, rugându-se în tăcere ca fratele ei să izbutească în încercarea de a scăpa.

Joshua era viclean şi iute de picior, nu degeaba petrecuse ore întregi alergând sălbatic prin toată insula. Alergă în zig-zag, la dreapta şi la stânga, pe puntea superioară, urmărit îndeaproape de strigătele şi de paşii celor care voiau să pună mâna pe el. Ajungând lângă parapet, nu mai stătu pe gânduri nicio secundă, ci se aruncă în adâncul apei, cu capul înainte.

— Coborâţi barca! Voi, cei patru de colo, plecaţi după el şi aduceți-l înapoi! Faţă Tăiată răcnea ordine, stând în picioare lângă parapet şi scrutând apele. Dar nu vedea decât marea întunecată.

Se iscă zarvă şi agitaţie, pe când echipajul vasului Dragonul Negru se grăbea să lase la apă o barcă şi să înceapă a vâsli în jurul Corăbiei.

— Al dracului de puşti, s-a ascuns în iad! Faţă Tăiată bătu cu pumnul în balustrada parapetului. Nu-l vor găsi niciodată pe băiat. Întorcându-se, se îndreptă spre cabina căpitanului spre a

raporta care era situaţia.

Atât Katelin, cât şi Faţă Tăiată fură mai mult decât surprinşi de reacţia lui Jack, la auzul veştii că băiatul reuşise să fugă şi erau puţine şanse să fie prins. Amândoi se aşteptară la o izbucnire de furie şi la o ploaie de ameninţări şi fură surprinşi să vadă un zâmbet lăţindu-se pe buzele lui groase.

— Oricum, băiatul nu era în plan, nu-l aştepta nimeni, deci nu e nevoie să menţionaţi că l-am avut vreodată cu noi. Bristol Jack se temuse oarecum de reacţia lui Blackthorn, dacă băiatul ar fi apărut alături de sora sa. Blackthorn voia ca lucrurile să fie liniştite şi curate. De altfel, nici nu-i pomenise că frumoasa Kat ar avea un frate, deci, cel mai înţelept lucru de făcut acum era să nu aducă vorba despre băiat. Oricum, mai mult ca sigur se va îneca sau va fi sfâşiat de rechini.

— Leag-o, Sims. Nu vreau să mai riscăm. După aia, du-te şi spune să lase ancora. Cum vin oamenii cu barca, cum plecăm pe mal. Bristol Jack stătea deoparte şi privea cum omul lui îi trăgea mâinile în faţă şi i le lega strâns. Nu îndrăznea să facă el însuşi treaba asta, deoarece se temea că la simpla atingere de pielea ei, se va răzgândi şi va păstra femeia pentru el.

Katelin încercă să se împotrivească, atunci când Faţă Tăiată o îmbrânci pe pat şi-i legă mâinile la un loc. După un ultim nod bine strâns,

se sculă în picioare şi o trase după el.

— Mă duc să pregătesc barca. Faţă Tăiată ieşi din cabină.

Bristol Jack râse zgomotos, privind trăsăturile congestionate de furie ale fetei, care îşi îndreptă toată ura din ochi asupra siluetei solide, care tocmai ieşea pe uşă.

— Sims este un om de nădejde. Ca un căpitan ce te crezi că eşti, ar fi trebuit să apreciezi asta.

— Aş aprecia mai mult sabia sau pumnalul meu şi mâinile mele dezlegate. Ţi-aş arăta eu ţie şi omului tău de nădejde cum se poate apăra o femeie, dacă nu este drogată, îşi scuipă ura Katelin.

— Sunt sigur că mi-ai arăta, Kat, şi nu mai pot de ciudă că n-o să mă pot bucura de o asemenea privelişte. Ei, şi acum, dacă eşti gata, am putea termina această afacere! Câteva minute mai târziu, o ridică pe umerii săi şi, cu ea în spate, începu să coboare scara de frânghie.

Katelin fu trântită pe fundul unei bărci mici. Respirând icnit, încercă să se ridice în poziţia şezând.

Vâslind repede, oamenii aduseră barca la mal, iar Faţă Tăiată şi cu încă un om o traseră pe Katelin pe plaja umedă, în vreme ce Bristol Jack cobora din barcă.

— Am trimis deja vorbă, trebuie să fie nişte cai care ne aşteaptă lângă potecă.

Micul grup de pe plajă se îndreptă către marginea lizierei cu copaci şi arbuşti. Păşind spre poteca largă, luminată, dădură repede şi peste caii pe care Jack sperase să-i găsească.

Katelin fu depusă pe spinarea unuia dintre aceste animale de către Faţă Tăiată, iar Jack luă frâul, conducând grupul către interiorul insulei.

Joshua, gâfâind, cu respiraţia tăiată şi epuizat, zăcea nu departe de poteca pe care Bristol Jack şi oamenii lui o apucaseră călare. În tăcere se târî pe genunchi şi trase cu ochiul prin frunzişul des. Cu. Ochii ascuţiţi ca ai unei pisici, o văzu pe sora sa.

Rămase nemişcat timp de câteva minute, neîndrăznind să facă nicio mişcare, de teamă să nu atragă atenţia. Când caii începură să coboare pe potecă, îi privi din spate vreme de un minut. Se îndreptau către plantaţia lui Blackthorn, Shadow Mere. Timp de câteva minute, se minună de cursul acestor evenimente. Oare Ochii Reci Bătrâni să-l fi pus pe Bristol Jack pe urmele lui Kat? Dar urmau să se căsătorească, de ce să fi vrut s-o răpească? Nu înţelegea nimic din toate astea, dar, dându-şi seama că timpul era esenţial, dacă voia s-o ajute pe sora lui, o porni către Coral Rose.

Cam cu o oră înaintea Dragonului Negru, Vrăjitoarea Mării, Ochii lui Kat şi Lynx ancoraseră pe aceeaşi coastă ca şi Dragonul

Negru. Tad şi echipajul de pe Ochii lui Kat, cunoşteau zona şi conduseră celelalte două corăbii către o limbă de plajă care se găsea pe proprietatea Ashford.

Garrick îşi mânase oamenii fără milă în tot timpul călătoriei din Barbados până aici şi ştia că şi echipajele de pe celelalte două corăbii care îl urmau îşi epuizaseră puterile până la limită. Dar Garrick se istovise pe sine cel mai mult. Nu fusese în stare să doarmă sau să mănânce. Când Ochii lui Kat se îndepărtă de Vrăjitoarea Mării şi de Lynx, indicându-le celorlalte două corăbii că există un drum mai scurt decât cel care duce la docuri în Basseterre, Garrick însuşi trecu la cârmă, conducând vasul de-a lungul coastei şi fu primul care sări în barcă, după ce ancoră.

— Putem ajunge la Coral Rose mai repede pe acest drum, strigă Slade când, la rândul ei, barca de pe Ochii lui Kat se izbi de mal. După numai un moment, sosi şi Sonja cu echipajul ei.

— Poate că băiatul şi căpitanul au reuşit să fugă. S-ar putea să fie la Coral Rose, aşteptând ajutor. Tad rosti cu voce tare ceea ce sperau cu toţii, în vreme ce oamenii de pe Ochii lui Kat îi conduceau pe ceilalţi pe drumul ce lega plaja de plantaţie.

Casa era cufundată în întuneric şi linişte, dar Garrick bătu cu pumnul, fără reţinere, în uşa de la intrare.

Lizzy deschise încet uşa şi scrută întunericul nopţii.

— Dumnezeule, ai milă, strigă tare şi începu să dea înapoi văzând veranda plină cu oameni albi şi o femeie cu părul strălucitor, în flăcări.

Auzind strigătul de alarmă al lui Lizzy, Rufuss se grăbi spre uşa de la intrare, cu puşca în mână. Chiar în momentul în care o dăduse jos de pe umăr, îndreptând-o în direcţia omului vânjos, care purta o haină marinărească albastru-închis, Garrick îi zbură arma din mână cu o singură mişcare şi păşi în casă.

— Unde este stăpâna voastră? întrebă. Dar Garrick ştia că întrebarea nu îşi avea sens. Dacă Katelin ar fi fost în casă, cu siguranţă ar fi părăsit până acum dormitorul sau altă încăpere, unde ar fi fost ascunsă. Nu reuşise să scape din mâinile lui Bristol Jack, aşa cum speraseră cu toţii, şi se afla altundeva pe insulă. Gândul că timpul pierdut pentru a ajunge la Coral Rose ar fi putut fi folosit pentru evitarea unui dezastru îl copleşi pe Garrick, umplându-l de groază.

— Nici stăpâna, nici stăpânu’ acasă! Ce doreşte toţi domnii la ora asta noaptea. Ceva pe faţa omului vânjos exprima îngrijorare, şi nu cruzime, şi, instantaneu, Lizzy se alarmă. Unul din oamenii care stăteau în picioare, lângă uşă, vorbi.

— Kat este căpitanul vasului Ochii lui Kat; unii

din oamenii de aici suntem din echipajul ei. Ea şi băiatul au fost răpiţi de un pirat numit Bristol Jack. Slade era cel care vorbise atât de mult. Sperând că, dacă bătrâna ştie ceva – poate o cerere de răscumpărare fusese trimisă la plantaţie – nu va ezita acum să vorbească.

Lizzy ştia foarte bine că stăpâna ei era căpitanul unui vas de piraţi şi, de fapt, fusese foarte îngrijorată în ultimele zile, când ea şi tânărul stăpân nu se reîntoarseră la Coral Rose, aşa cum promiseseră.

— Dumnezeule îndurător, ce-o să facem acum să o salvăm pe stăpâna şi pe stăpânu'? Ţipătul ei se adresa bărbatului voinic cu ochii albaştri, ca argintul. Dintr-un anume instinct, presupunea că el este conducătorul şi simţea că poate avea încredere în el.

Garrick își trecu agitat degeţele prin părul negru, des. Îşi interzisese să se gândească la ipoteza că nu o va găsi pe Katelin la Coral Rose.

— Mai întâi trebuie să trimitem nişte oameni la Basseterre şi alţi oameni să cerceteze insula şi să încerce să culeagă orice informaţii care ar putea să ne indice unde este ancorat Dragonul Negru. Înainte de a-i putea salva pe Katelin si pe fratele ei, trebuia să descopere unde erau ţinuţi captivi.

Sonja şi Tad începuseră, amândoi, să împartă comenzi, când cineva din spatele grupului strigă

tare.

— E băiatul! E tânărul Joshua!

Epuizat după o noapte de chin, Joshua apăru, clătinându-se în mijlocul grupului. Ochii lui verzi fugeau de la Tad la Slade, înainte de a da drumul unui izvor de lacrimi.

— Ah, băiete! N-o lua aşa de rău. Tad se grăbi să ajungă la el, strângându-l la piept consolator, cu braţele în jurul umerilor.

— Unde e Katelin? întrebă Garrick, în vreme ce ochii de argint rămăseseră aţintiţi în întunericul de unde apăruse băiatul, aşteptând un semn care să indice prezenţa femeii pe care o iubea.

— A luat-o. În timp ce Dragonul Negru ancora, Kat mi-a spus să fug şi să încerc să aduc ajutor.

— Ai văzut unde au dus-o Bristol Jack şi oamenii lui? întrebă Garrick. Ştergându-şi lacrimile cu dosul mâinii, Joshua dădu din cap.

— Se îndreptau cu toţii spre Shadow Mere.

24

Când caii se opriră, Katelin fu smulsă din şa şi proptită în picioare, între Jack şi Faţă Tăiată, după care acesta din urmă o împinse către o clădire mică din piatră, parţial acoperită de tufişurile şi vegetaţia deasă din zonă.

Neştiind ce urma să i se întâmple, Katelin înainta greoi către uşa scundă, împiedicându-se la tot pasul, fiind mânată îndeaproape de cei doi

oameni.

— Nu ştiu de ce stăpânu' a vrut s-o aducem aici. Ar fi fost mult mai bine s-o ducem în casa cea mare, decât să aşteptăm aici între aceste dărâmături, se plânse Jack, pe când privirea lui întunecată cântărea interiorul urât mirositor, umed, al vechii capele.

Katelin însăşi nu-şi putu reţine un fior, care îi cutremură tot trupul, intrând în clădire. Nu ardea decât o singură lumânare şi Katelin se simţea înfricoşată de întunericul care domnea în încăpere.

— Unde suntem? întrebă, simţind cum i se opresc cuvintele în gât, deşi se forţa să vorbească inteligibil.

Ambii bărbaţi ignorară întrebarea, deoarece în acel moment apăru o siluetă uriaşă în uşă.

— Jubel! gemu tare Katelin, când lumina lumânării căzu pe faţa lui. Ce naiba se petrece aici? Unde este Alex? Ar mai fi pus şi alte întrebări, dacă Faţă Tăiată nu i-ar fi înfundat o cârpă în gură şi nu i-ar fi legat gura cu o altă fâşie de pânză.

— Deci o cunoşti pe fata asta? întrebă Jack pe uriaşul negru, după ce Katelin fu redusă la tăcere, cu căluşul în gură.

Întinzându-i un săculeţ cu aur lui Bristol Jack, Jubel răspunse pe un ton care suna mai degrabă a afirmaţie, decât a interogaţie.

— Este femeia cunoscută sub numele de Kat. Este cea pe care a vrut-o stăpânu'.

Luând săculeţul cu monede de aur, Bristol Jack dădu afirmativ din cap, confirmând spusele omului.

— Într-adevăr, ea este Kat.

— Bărbaţi, acum puteţi pleca. Stăpânu' o să vă dea de ştire. Înaintând în încăpere, Jubel încercui braţele femeii cu mâinile uriaşe, preluând-o în posesia sa.

Jack se întoarse de la uşă pentru ultima dată, învăluind-o cu privirea pe Katelin. E pur şi simplu o ticăloşie, îşi spuse, văzându-i ochii mari, verzi care îl implorau să pună capăt celor ce urmau să se petreacă. Uriaşul o ţâra deja spre masa care reprezenta singura mobilă din încăpere.

Katelin se lupta din toate puterile cu uriaşul, dar nu putea face mare lucru spre a scăpa, întrucât mâinile şi gura îi erau legate.

Când Jubel începu să-i dezlege mâinile, se gândi că, probabil, ar avea o şansă de scăpare, dar, în câteva secunde, înţelese teribilul adevăr. Jubel îi legă întâi o mână, apoi cealaltă, răstignind-o pe masă, cu încheieturile mâinilor şi picioarelor strâns fixate în frânghii.

Ea nu putea face nimic, decât să-şi smucească trupul, zbătându-şi capul în toate părţile, încercând să-şi scoată căluşul din gură. Toate

eforturile erau însă zadarnice, era legată strâns, iar căluşul nu voia să-i iasă din gură.

Un zgomot uşor îi atrase atenţia către uşă. Ochii i se rotunjiră de uimire, privindu-l pe Alex Blackthorn păşind în încăpere. I se adresă pe un ton plin de reproş lui Jubel, cu privirea rătăcită. Katelin se întrebă dacă nu cumva era ameţit de băutură.

— Ai pregătit-o? Ochii negri ai lui Alex se opriră asupra fetei. Katelin se cutremură îngheţată de spaimă, simţindu-i privirea aţintită asupra feţei.

— Deci tu eşti Kat, murmură cu glas tare. Privirea i se opri asupra bluzei de mătase înnodată sub sânii tremurători şi asupra pantalonilor bufanţi care îi scoteau în evidenţă fiecare linie curbă din partea de jos a trupului. În mâna dreaptă îi scăpară un cuţit şi, auzind respiraţia sufocată a femeii care zăcea în faţa lui, simţi cum e cuprins de acea forţă întunecată care punea stăpânire pe el, de câte ori se confrunta cu o victimă lipsită de apărare. Cu precizie, dintr-o singură mişcare, cuţitul spintecă bluza de mătase, mai întâi nodul de sub sâni, apoi nasturii micuţi, până când bluza se desfăcu în lături, expunând privirii bogăţia sânilor perfecţi. În acel moment, Katelin îşi dorea să fie aidoma altor femei slabe, care leşină uşor, decât să fie nevoită să îndure depravarea lui Alex

Blackthorn, dar nu era atât de norocoasă şi, simţind lama rece de oţel pe trup, tresări puternic, încercând să evite atingerea.

— Ah, Jasmine, tremuri ca o virgină, dar noi amândoi ştim mai bine care este adevărul. Ridică lama cuţitului de sub sâni şi o îndreptă spre pantaloni si, cu o mişcare abilă a mâinii, începu să taie materialul. Katelin se zvârcolea sălbatic, fără a ţine seama de pericolul la care se expunea, în vreme ce cuţitul lung îşi urma drumul, tăind cu totul pantalonii într-o parte. Lacrimi de furie se rostogoleau din ochii ei verzi, în timp ce gemete de disperare reuşeau să-şi facă drum prin căluşul care îi astupa gura.

— Aşadar, vrei să mă convingi? Nu-ţi fie teamă, n-am să te dezamăgesc niciodată. Şi, cu o mişcare îndemânatică, tăie pânza care îi lega strâns gura. Voia să audă toate promisiunile pe care i le va face, acum că se afla cu totul în mâinile lui, fără. Putere de scăpare. Merita să trăieşti momentul de faţă, pentru a-i auzi gemetele de disperare şi agonie. În întunericul minţii sale bolnave, îşi împlinea visurile din copilărie.

— Nu. Alex, nu. Faci o mare greşeală. Eu sunt Katelin Ashford, urmează ca noi doi să ne căsătorim.

— Ţi-am spus întotdeauna, mamă, că eşti o vrăjitoare. Acum ai aflat de logodna mea cu

Katelin! O sclipire îi străfulgeră în privirea sticloasă. Probabil că verişoara ei ţi-a spus. Kat este rea. Voi amândouă v-aţi gândit să mă păcăliţi, dar nu mă puteţi înşela aşa de uşor. Îşi răsturnă capul pe spate şi un hohot dement izbucni în mica încăpere. Auzindu-i răspunsul, Katelin simţi că se scufundă în întuneric. Acest om nu era numai nebun, ci şi total depravat! Un strigăt pătrunzător de durere îi scăpă din piept, explodând în încăpere; urmă un altul, apoi un altul. Ţipetele ei îl împinseră din nou în negura nebuniei, iar râsul i se stinse în gât.

— Îmi amintesc de ţipetele tale, mamă, dar acele ţipete erau de plăcere, atunci când trupul tău venea în întâmpinarea acelor mulţi bărbaţi, pe care îi puneai să plătească pentru a se înfrupta din farmecele tale. N-ai decât să ţipi cât vrei, eu sunt singurul care te poate auzi, care îţi poate oferi acea satisfacţie după care râvneşti. Groaza femeii, desprinsă parcă de propriul eu, căpătase dimensiuni proprii şi îi devora tot trupul. Ştia că nu mai există scăpare pentru ea. Alex era nebun şi avea s-o ucidă. Încercă să nu-i mai audă cuvintele, să nu mai simtă lama rece, latră a cuţitului pe sâni şi strânsoarea mâinilor lui în jurul gâtului. Voia să se gândească la Garrick şi la iubirea fierbinte pe care o cunoscuse pentru un timp atât de scurt, la fratele ei care, mulţumită domnului, reuşise să scape.

Alex, a cărui nebunie era alimentată de groaza victimelor, se opri atunci când Katelin încetă să mai ţipe.

— N-ai cum să scapi de mine, Jasmine, izbucni luându-şi mâinile de pe gâtul ei şi strângându-i bărbia cu o putere nebănuită.

Durerea o făcu pe Katelin să ţipe din nou, cu ochii ieşiţi din orbite de durere şi, văzând sclipirile de nebunie din privirile lui negre atât de aproape de faţa ei, scoase un urlet de groază care inundă camera, străbătând întunericul de afară – un urlet fără de început şi fără de sfârşit.

Joshua conducea micul grup de la Coral Rose a Shadow Mere. Mai mulţi oameni purtau torţe aprinse, ţinându-le ridicate deasupra capului, ca să lumineze terenul accidentat pe care îl aveau de traversat, în acea porţiune din interiorul insulei.

Joshua îi atrase. Atenţia lui Garrick.

— Asta e cărarea pe care au apucat-o, în sus.

Bristol Jack a luat-o pe Kat ca s-o ducă la Shadow Mere.

— Stingeţi torţele, ordonă Garrick şi oamenii se grăbiră să execute. Nu peste mult timp, se auziră voci în faţa lor, pe cărare. Garrick simţi că-i sare inima din piept, când îi trecu prin minte gândul că poate Bristol Jack nu apucase încă să o predea pe Katelin lui Blackthorn.

— Fă-i pe oameni să tacă, îi porunci lui Tad,

care, le rândul său, transmise ordinul mai departe.

Bristol Jack, Faţă Tăiată şi cei doi oameni care se aflau împreună cu ei, nu şi-au dat seama că erau urmăriţi decât atunci când era prea târziu. Făcând haz mai tot timpul îşi lăsaseră caii în voia lor, să-şi găsească singuri drumul.

Nu auziră strigătele de avertisment, care veneau din spate, astfel încât, pe rând, fiecare om fu târât jos din şa şi, într-o ploaie de pumni şi înjurături, fură dezarmaţi şi legaţi cu mâinile la spate.

— Ce dracu' înseamnă asta? urlă Bristol Jack, cina un bărbat voinic îl trase jos de pe cal, dându-i un pumn care îl făcu să-şi muşte limba.

— Eşti arestat în numele Majestăţii Sale, declară Garrick pe când îi lega mâinile la spate, fără niciun menajament.

— Şi cine dracu' eşti tu?

— Sunt cel care te va vedea spânzurat, îi zvârli Garrick furios, întrebându-l: Unde e fata, Jack? Unde e Kat? ÎI apucă de spatele cămăşii şi-l zgâlţâi ca pe o păpuşă de cârpă.

— Omule, tu îl cauţi pe Blackthorn. Eu şi oamenii mei nu i-am făcut niciun rău lui Kat. Întreabă-l pe băiat. Jack se uită spre Joshua, implorând confirmarea, în speranţa că va scăpa din mâinile furioase ale omului.

— Nu-l amesteca pe băiat! Unde este ea?

— A luat-o Blackthorn!

— De ce? în ce scop ţi-a poruncit să o răpeşti şi să i-o aduci aici?

— De unde să ştiu. Eu n-am făcut decât să urmez ordinele lui.

Garrick îşi dădu seama că nu putea obţine mai multe informaţii de la pirat. Dându-i drumul, Garrick îl lăsă pe Bristol Jack să cadă în genunchi.

— Tad, ia câţiva băieţi şi du-i pe Vrăjitoarea Mării. Foloseşte căruţa, iar oamenii să ia caii lor. Garrick se întoarse, se urcă pe cal şi o porni mai departe spre Shadow Mere.

Tad alese câţiva oameni, le porunci să îndeplinească întocmai ordinele căpitanului Garrick Steele, după care se grăbi să ajungă din urmă grupul acestuia.

Apropiindu-se de casa întunecată, Garrick îşi dădu seama că era prea multă linişte. Cu o mişcare tăcută a mâinii, le indică oamenilor că trebuie să înconjoare casa, după care le arătă grajdurile.

Pe când se apropiau în coloană de grajduri, Garrick auzi un ţipăt ascuţit. Sângele îi îngheţă în vene. Descoperind că poteca din spatele grajdurilor era prea năpădită de vegetaţie pentru a putea fi străbătută de cal, Garrick descăleca repede, alergând cu paşi mari, apropiindu-se tot mai mult de locul de unde izbucneau ţipetele de

groază.

Sonja era chiar la spatele lui Garrick, iar Tad, Slade, Dirk şi Joshua alergau la spatele ei. Urma restul oamenilor. Alergau cu toţii, într-o cursă contra timpului, pentru a descoperi locul de unde izbucneau ţipetele de moarte.

Primul lucru pe care îl văzu Garrick pe când ieşea dintre copaci şi tufişuri, fu silueta uriaşă a lui Jubel, care stătea în picioare, de pază, în faţa vechii capele.

— Kat. Numele îi scăpă de pe buze, în acelaşi moment în care uriaşul negru îl văzu venind în goană spre el şi îşi ridică mâinile ca să se apere.

Eforturile lui Jubel de a se apăra nu-i serviră la nimic. Garrick îi lovi maxilarul cu pumnul puternic, zvârlindu-l în praf, la picioarele lui. Pe când încerca ameţit să-şi ridice trupul uriaş de ia pământ, fia izbit din nou, încă o dată, până rămase lat.

Garrick nu-şi mai pierdu timpul cu el, nici măcar o secundă, năpustindu-se ca o ghiulea, în clădire. Priveliştea care i se oferea în faţa ochilor îl făcu să înlemnească pe prag, ca trăsnit.

Blackthorn ţinea cuţitul gata să-l înfigă în gâtul femeii, ale cărei ţipete umpleau încăperea. Niciunul dintre ei nu-l observă pe Garrick intrând în cameră.

Sonja, care pătrunse în capelă la spatele lui Garrick, fu cea care îi atrase atenţia lui Alex,

atunci când scoase un strigăt puternic de uimire.

— Alex. Las-o în pace! porunci, pe când ochii lui negri se întoarseră spre uşă şi se opriră asupra ei.

— Jasmine? Blackthorn pronunţă numele plin de neîncredere. Cum se face că te afli aici? întrebă derutat.

— Sunt eu, Sonja. Femeia pirat i se adresă pe un ton ridicat, spre surprinderea celor care stăteau lângă ea. Chiar şi Katelin încetase cu ţipetele, simţind cum apăsarea cuţitului de la gât scade în intensitate.

În nebunia lui, Alex Blackthorn nu văzu oamenii care stăteau în picioare în jurul Sonjei, văzu doar imaginea mamei sale. Părul lung, roşu ca flacăra, ochii albaştri, pielea albă ca laptele.

— Cum de te afli aici? Doar te-am ucis de mult, când am dat foc depozitelor pe care le conduceai în Martinica. Nu e posibil să te afli aici!

Sonja îl privea îndurerată pe fratele pe care nu-l mai văzuse de ani de zile. Aflase despre moartea mamei lor, dar nimeni nu bănuise că la mijloc fusese mâna fratelui ei. Ultima dată când vizitase Martinica, aflase foarte puţine despre Alex şi, ca toată lumea, de altfel, Sonja crezuse că dispăruse pentru a începe o viaţă nouă, în altă parte. Nimic până acum nu o făcuse să bănuiască faptul că îşi luase numele de Blackthorn şi că era proprietarul plantaţiei

Shadow Mere.

— Alex, de ce nu pui cuţitul jos şi nu mă laşi să te ajut? îşi dădu seama, după strălucirea din priviri, că era nebun.

— Să mă ajuţi, Jasmine? Când m-ai ajutat tu vreodată? Alex îşi lăsă capul pe spate şi, ca un nebun ce era, începu să urle şi să râdă în acelaşi timp. Te-am omorât de atâtea ori, iarăşi şi iarăşi, mereu, încercând să-mi purific sufletul de dezgustul pe care mi-l inspiri. Fiecare târfa îmi aminteşte de mirosul tău. Toate merită să moară.

Garrick îşi aşează mâna pe braţul Sonjei, dându-şi seama din cele rostite de Blackthorn că el era ticălosul care tortura şi ucidea prostituatele de pe insula Saint Kitts.

— Mă descurc singură cu el, şopti Sonja şi îndepărtă mâna care i se oferise în ajutor. Totul depindea de ea. La urma urmelor, era fratele ei şi, deşi cei doi fuseseră separaţi încă de când ea era doar un copil – tatăl ei, el însuşi pirat, o luase de lângă mama ei – Sonja simţea că are anumite obligaţii faţă de Alex. O durea sufletul când se gândea ce îndurase el din partea mamei lor, dar, dându-şi seama că nebunia lui trebuia cumva oprită, înaintă un pas în direcţia lui. Vino la mine, Alex. Vino şi hai să terminăm, în sfârşit, cu nebunia asta, care îţi distruge sufletul.

Alex Blackthorn se îndepărtă de lângă masa pe care Katelin rămase legată, fără să-i arunce

măcar o privire. Cuţitul îi atârna în mână, pe când se apropia de imaginea pare aparţinea mamei lui. Îi putea auzi vocea sadică, atunci când îl forţa să se aşeze lângă ea pe pat şi să o asculte povestindu-i toate extravaganţele erotice, pe care le oferea clienţilor ei lăsându-l pe Alex să se chinuie în durerile unor dorinţe aberante, nefireşti. Acum, el o va face să înceteze aceste vorbe, care îi torturează minţile, îi va ucide râsul ascuţit, care se revarsă asupra lui într-un torent fierbinte. Ridicând cuţitul deasupra capului său, îl îndreptă asupra femeii pe care o credea mama sa.

Sonja era pregătită să facă faţă atacului şi, chiar în momentul în care Tad făcu un pas înainte ca s-o protejeze, cuţitul îi luci instantaneu în mână. Cu privirea neagră şi fixă îl ţintui pe Alex, aruncându-se înainte, agăţându-se cu mâna liberă de mâna lui care ţinea cuţitul cu lama lată, în vreme ce îşi înfigea propriul cuţit în pieptul lui.

Blackthorn se dădu înapoi din faţa Sonjei ca şi când ar fi fost luat prin surprindere. Cuţitul femeii pirat se înfipse adânc în pieptul lui, atât de aproape de inima lui.

— Întotdeauna te-am iubit, Jasmine, horcăi înainte de a cădea.

Fără nicio ezitare, Garrick se repezi la Katelin şi, în câteva secunde, o eliberă strângând-o tare

la pieptul lui.

— Oh Garrick, a fost atât de îngrozitor, plângea Katelin.

— S-a sfârşit, inimioara mea. N-am să te mai las niciodată departe de mine, lipsită de supravegherea mea. Nimeni nu-ţi va mai face niciodată vreun rău. Cuvintele lui erau o promisiune plină de dragoste şi cuprinseră inima fetei.

— Surioară, surioară, n-ai păţit nimic? Joshua, care reuşise să-şi facă drum printre oamenii care stăteau la intrare, se repezi către Katelin.

Mai înainte ca Joshua să fi ajuns lângă ea, Garrick o acoperise deja cu haina lui marinărească. Deschizându-şi braţele, Katelin îl primi la pieptul ei.

— Sunt bine, acum. Îşi şterse lacrimile, vrând să arate curajoasă în faţa fratelui ei.

— Mi-a fost atât de frică să nu ajung prea târziu, mărturisi băiatul şi, îmbrăţişând-o. Pe Katelin, îşi şterse lacrimile.

— Te-ai descurcat grozav. Tu şi Garrick sunteţi cei mai curajoşi bărbaţi pe care-i cunosc şi sunt atât de recunoscătoare Domnului că amândoi îmi aparţineţi. Ochii ei verzi se ridicară peste capul băiatului, privindu-l pe Garrick cu toată dragostea pe care o simţea copleşindu-i inima.

— Adică el, surioară? Capul negru al lui Joshua se ridică de la pieptul ei, în timp ce privirea i se

opri scrutătoare asupra bărbatului voinic, care stătea lângă ei

— Da, frăţioare, adică el. Katelin zâmbi, simţindu-se de-a dreptul fericită. Trăia, braţul lui Garrick îi învăluia umerii, iar fratele ei se afla lângă ea.

Timp de un minut întreg, Joshua cercetă cu atenţie bărbatul care se uita la sora lui cu. Ochii plini de adoraţie.

— Păi, cred că e în regulă, surioară, se îmbună în cele din urmă.

Garrick îi făcu zâmbind cu ochiul.

— Sunt bucuros că aprobi. O iubesc pe sora ta şi am de gând să-i port de grijă de azi încolo.

Joshua deschise gura, vrând să-i spună acelui bărbat voinic că sora lui este în stare să-şi poarte singură de grijă, dar Katelin îşi apăsă degetele pe buzele lui, oprindu-i vorbele înainte de a fi rostite, încet, dădu din cap, zâmbind, şi spuse, după ce mâna se îndepărtă de pe gura lui

— Cred că poate să ne iubească pe amândoi. Kat poate face orice!

Epilog

— Ştii ce-mi place cel mai mult, atunci când fac dragoste cu tine? o întrebă Garrick încet pe Katelin, plimbându-şi mâna pe spatele ei delicat.

Katelin se arcui spre el, ca o felină favorită, bucurându-se de atenţia stăpânului. Respiraţia

bărbatului era încă destul de neregulată, ca urmare a beţiei amoroase, căreia tocmai îi pusese capăt. Simţindu-se pe deplin fericită în patul căpitanului, îi răspunse cu un mârâit delicat:

— Hmmm?

— Ador sunetele mititele care-ţi ies din gât. Pe măsură ce pătrund în tine, aceste sunete se revarsă de pe buzele tale si ajung în urechile mele, făcându-mă să doresc să fiu una cu tine pentru o veşnicie.

Cuibărindu-se la pieptul lui puternic, Katelin îşi trecu degetele prin părul negru aspru şi creţ.

— Garrick, crezi că vom fi întotdeauna ca acum?

Înfășurând-o cu braţele lui puternice, îi răspunse

— Nici nu vreau să mă gândesc, doamnă, că ar putea fi vreodată altfel. Indiferent ce s-ar întâmpla, tu vei rămâne în inima mea.

— S-ar putea să gândeşti altfel, după ce o vei cunoaşte pe mătuşa mea, mâine şi după ce vei fi martor la izbucnirea ei de furie, când va afla că ne-am căsătorit la Saint Kitts şi nu am aşteptat să ne reîntoarcem la Londra.

— Cred că, după ce ai să i-l prezinţi pe Joshua, va uita cu totul de noi, chicoti amuzat

Katelin îl lovi uşor cu palma peste piept, ca într-o joacă de copil răsfăţat.

— Îl va iubi pe Joshua, aşteaptă şi ai să vezi. Katelin avea îndoieli cu privire la această remarcă, dar nu voia ca soţul ei să-şi dea seama că se temea de reacţia mătuşii Elisabeth, imediat după ce îl va fi cunoscut pe fratele ei. Sper că Sonja şi Tad se vor descurca pe insula.

Garrick oftă uşor şi aşează un sărut delicat pe fruntea ei catifelată.

— Tad şi Sonja sunt foarte capabili. Sonja va conduce Shadow Mere, iar Tad Coral Rose, şi nopţile şi le vor petrece împreună.

— Sper ca Slade şi Dirk şi ceilalţi oameni din golf să fie fericiţi, indiferent unde vor hotărî să meargă. Katelin predase corabia Ochii lui Kat echipajului ei şi, ultima dată când vorbise cu ei, îi spuseseră că aveau de gând să plece din golful secret şi să se mute pe o altă insulă,

— Ne vom întoarce la Saint Kitts peste câţiva ani, aşa cum ţi-am promis. La urma urmelor, Joshua va fi destul de mare atunci. Dar acum, ajunge cât am vorbit despre alţii. Ştii care este primul lucru pe care ți-l voi cumpăra, când ajungem la Londra?

— Ce vrei să-mi cumperi, Garrick? Am tot ceea ce mi-aş fi dorit vreodată să am, chiar aici.

Garrick fu mulţumit de răspunsul ei şi, simţindu-i braţele mătăsoase cum se împleteau cu ale lui, îşi spuse că ea era tot ceea ce-şi dorise vreodată.

— Am să-ţi cumpăr o bonetă de dantelă neagră, care să se potrivească la costumul tău de flamenco. L-am adus pe vas şi m-am gândit că ai putea să-l porţi pentru mine, într-o seară.

Katelin îşi aduse aminte că boneta se pierduse pe străzile insulei Grande Terre, atunci când se adăpostise de ploaie. Îşi aminti, de asemenea, de sărutul de foc pe care îl împărtăşiseră sub o streaşină.

— Poate am să-l port când va fi iarăşi o Lună a Piraţilor.

Garrick văzu cu ochii minţii imaginea frumoasei lui mirese, îmbrăcată în costumul roşu de flamenco, sub lumina Lunii, Piraţilor. Aplecându-şi capul spre ea, îi şopti amuţit

— Rămâi la mine, iubita mea

— Ah, pentru totdeauna! murmură ca răspuns.

Sfârşit

KATHLEEN DRYMON

CAVALERUL SOARELUI...
MIREASA DE LA MIEZUL NOPȚII...
ÎNGERUL DECĂZUT...

Cu fiecare nou roman, Kathleen Drymon îi poartă pe cititori pe noi valuri ale pasiunii. Numai personajele acestei autoare pot fi atât de inteligente și senzuale, atât de nechibzuite și seducătoare. În romanul de față, Kathleen Drymon ne oferă povestea de neuitat a doi îndrăgostiți ale căror destine și inimi plutesc pe mări agitate, într-o aventură în care suspansul și pasiunea se întrepătrund!

LUNA PIRAȚILOR

Katelin Ashford, o tânără nesăbuită, dar nu chiar atât de afurisită încât să trebuiască să fie exilată din Londra, oraș pe care îl iubește nespus, în sălbăticiile insulelor Caraibe, doar pentru a evita un scandal! Călătoria ei peste Atlantic se va transforma într-o aventură primejdioasă și pasionantă în același timp, în momentul în care o furtună stârnită pe mare face ca eroina să ajungă în brațele unui pirat temut. Dar, surpriză: puternicul Garrick Steele nu este tocmai un străin, ci însuși bărbatul care i-a compromis Katelinei reputația! Pierdută pe o mare agitată, prizonieră a unui bărbat fără inimă, Katelin jură că se va răzbuna... sfârșind prin a ceda pasiunii ce se naște în ea... într-o îmbrățișare arzătoare a ticălosului îndragostit... sub o strălucitoare, plină de vrajă LUNĂ A PIRAȚILOR!